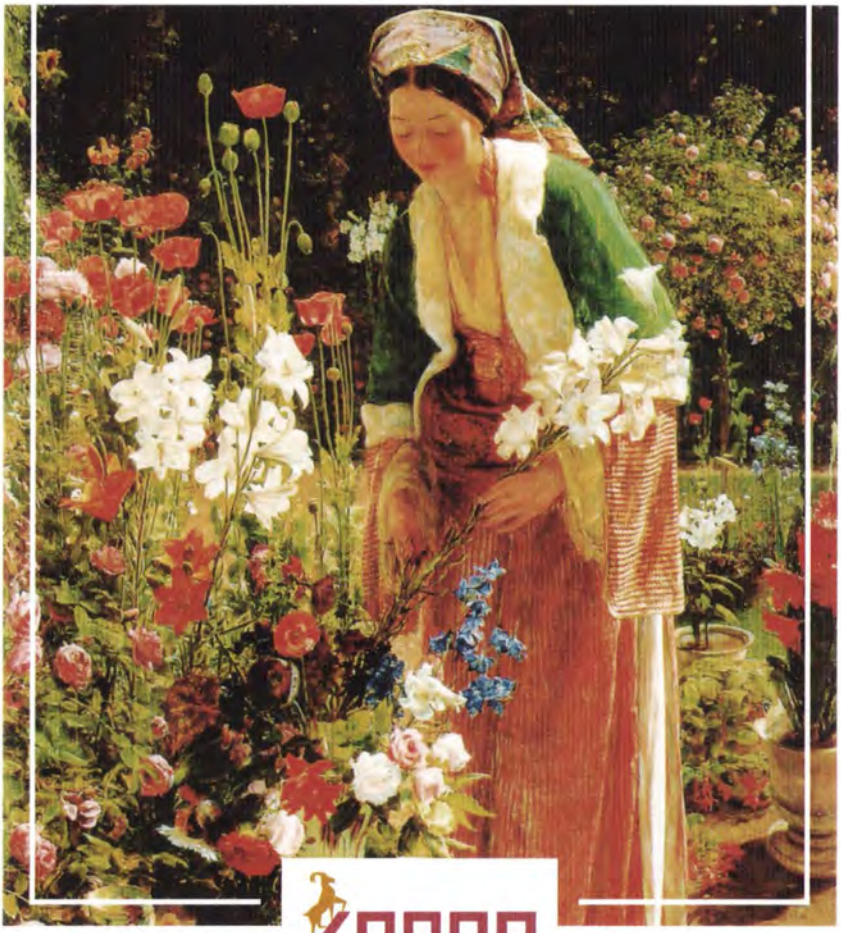
HALİD ZİYA UŞAKLIGİL

NEMİDE

KAPRA

HALİD ZİYA UŞAKLIGİL

NEMİDE

Nemide, Türk edebiyatının büyük ustası Halid Ziya Uşaklıgil'in basılmış ilk romanı. Romana adını da veren Nemide, büyük zorlukların içerisine doğmuş talihsiz bir kızdır. Vereme yenik düşen zavallı annesinin makûs kaderi âdeta Nemide'nin de kaderi olmuştur. Üç genç arasındaki tutkulu bir aşk üçgeni etrafında şekillenen ve umutsuz hayatların sahneye taşındığı bu romanda Uşaklıgil; aşk, kıskançlık, intikam, hırs gibi duyguları ustalıkla ele alır. *Nemide*, Uşaklıgil'in karakter oluşturmadaki başarısı ve kendine has bir roman dilini yazarlığının daha erken dönemlerinde yakalayabildiğini göstermesi bakımından dikkate değer bir eserdir.

"Nemide, başka bir hayat, başka bir âlem için yaratılmıştı. O, bu dünyada çalılar arasına salıverilmiş ince kanatlı bir kelebek hükmündeydi."

KAPRA YAYINCILIK

/kaprayayinlari
/kaprayayinlari
/kaprayayinlari
/kaprayayinlari

ISBN: 978-625-7419-54-3

NEMİDE / *Halid Ziya Uşaklıgil*

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Kadir Yılmaz

YAYIMA HAZIRLAYAN
Ayşe Çevirci

EDİTÖR
Musa Ebrar Çetindil

SON OKUMA
Ayla Yılmaz

KAPAK GÖRSELİ
John Frederick Lewis, *In the Bey's Garden, Asia Minor*, 1865

KAPAK TASARIM
FOLX

SAYFA DÜZENİ
Oğuz Yılmaz

BASIM VE CİLT
Repar Dijital Matbaası

BASKI
Eylül 2021 - 1. Basım

ISBN
978-625-7419-54-3

SERTİFİKA NO
40675

Kapra Yayıncılık,
Repar Tasarım
Matbaa ve Reklamcılık
Ticaret Limited Şirketi'nin
tescilli markasıdır.

Mimar Sinan Mah.,
Selami Ali Efendi Cad.,
No: 5
34672 Üsküdar/İstanbul
Tel: 0 (212) 522 48 45

© Bu kitabın tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı, kısa alıntılar dışında metin ya da görseller yayınevinin izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Halid Ziya Uşaklıgil (1865-1945)

Halid Ziya Uşaklıgil, aslen Uşaklı olup İzmir'e yerleştikten sonra "Uşşakizâdeler" adıyla tanınan köklü ve zengin bir aileye mensuptur. Babasının halı ticareti için yerleştiği İstanbul'da 1865 yılında dünyaya gelir ve Mercan'daki bir mahalle mektebinde başladığı eğitimine Fatih Askerî Rüştiyesinde devam eder. 1877 yılında patlak vcrcn Doksanüç Harbi, Uşaklıgil ailesinin işlerinin altüst olmasına sebep olur ve aile İzmir'e taşınmak zorunda kalır. Askerî rüştiyeyi üçüncü sınıftayken bırakan Halid Ziya eğitimine İzmir'de devam eder. İzmir Rüştiyesi ve Fransızca eğitim veren Mekitarist Mektebinde ortaöğrenimini tamamlar. Ailesinin yaşadığı maddi sıkıntılar dolayısıyla yükseköğrenime devam edemez. Bazı özel hocalardan aldığı İngilizce ve Almanca derslerinin yanında küçük yaşlardan beri tutkuyla sürdürdüğü tiyatro ve roman okumalarına kendi başına devam eder.

1885 yılında İzmir Rüştiyesinde Fransızca ve Türk edebiyatı öğretmeni olarak memuriyet hayatına başlayan Halid Ziya aynı zamanda Osmanlı Bankası'nın İzmir şubesinde mütercimlik görevi yapar.

1893 yılında İstanbul Reji İdaresi Muhaberat-ı Türkiye başkâtipliğine tayin edilen Halid Ziya bu tarihten itibaren çocukluğunun geçtiği İstanbul'da yaşamaya başlar. Reji İdaresi'ndeki on altı yıllık görevinden sonra 1909 yılında II. Abdülhamid'in yerine geçen Sultan V. Mehmed Reşad'ın başkâtipliğine tayin edilir. Üç yıllık başkâtiplik görevinden sonra sırasıyla Tütün İnhisarı İdare Meclisi Başkanlığı ve Darülfünun Batı edebiyatı hocalığı yapar.

Cumhuriyetin ilanından sonra aktif memuriyet hayatına son veren Halid Ziya tüm vaktini yazmaya ayırır. 1937 yılında oğlu Halil Vedat'ın intiharı hayatında çok yıkıcı ve derin izler bırakır. Bu elim olaydan sonra daha da içine kapanan Halid Ziya, Yeşilköy'deki köşkünden dışarıya hiç çıkmaz ve ölümüne kadar burada tam bir inziva hayatı yaşar. Halid Ziya 27 Mart 1945'te hayata veda eder.

Türk edebiyatının en büyük romancıları arasında yer alan Halid Ziya'nın ilk romanları *Sefile*, *Nemide*, *Bir Ölünün Defteri*, *Ferdi ve Şürekâsı*, İzmir'de yayımlanan *Hizmet* gazetesinde tefrika edilir.

Halid Ziya'nın İstanbul'da yaşamaya başlamasıyla birlikte yazıları ve tefrika romanları da dönemin önemli gazete ve dergilerinden olan *Servet-i Fünûn*, *İkdam*, *Sabah* ve *Peyam-ı Sabah*'ta yayımlanmaya başlar.

Halid Ziya, Tevfik Fikret ve Cenap Şahabettin'le birlikte Servet-i Fünûn edebiyatının önemli temsilcileri arasında yer alır. *Servet-i Fünûn* dergisinde yayımlanan Mai ve Siyah, Aşk-ı Memnu ve sansür yüzünden tefrikası yarım kalan *Kırık Hayatlar* adlı romanları Türk edebiyatının en çok ses getiren eserleri arasında sayılır. Özellikle *Mai ve Siyah*, onu Edebiyat-ı Cedide'nin en büyük romancısı yapar.

Roman, hikâye, tiyatro, hatırat, çeviri vb. türlerde yetmişe yakın eser veren Halid Ziya, Türk edebiyatının en üretken sanatçıları arasındadır.

Roman: *Sefile (1885), Nemide (1889), Bir Ölünün Defteri (1889), Ferdi ve Şürekâsı (1894), Mai ve Siyah (1897), Aşk-ı Memnu (1900), Kırık Hayatlar (1924), Nesl-i Ahir (1990)*

Öykü: *Bir İzdivacın Tarih-i Muaşakası (1888), Bir Muhtıranın Son Yaprakları (1888), Küçük Fıkralar (1896), Bu muydu? (1896), Heyhat (1896), Bir Yazın Tarihi (1900), Solgun Demet (1901), Bir Şi'r-i Hayal (1914), Sepette Bulunmuş (1920), Bir Hikâye-i Sevda (1922), Hepsinden Acı*

(1934), Aşka Dair (1935), Onu Beklerken (1935), İhtiyar Dost (1937), Kadın Pençesi (1939), İzmir Hikâyeleri (1950)

Oyun: *Kâbus (1918), Füruzan (1918), Fare, (1924)*

Düzyazı Şiir: *Mensur Şiirler (1889), Mezardan Sesler (1889)*

Anı: *Kırk Yıl (1936), Saray ve Ötesi (1940- 42), Bir Acı Hikâye (1942)*

Hitâbet: *Birkaç Yaprak (1898)*

Edebiyat Tarihi: *Garptan Şarka Seyyale-i Edebiye: Fransa Edebiyatının Numune ve Tarihi (1885), Hikâye (1889), Tarih-i Edebiyat-ı Garbiyeden Fransız Edebiyatı Dersleri (1913), Yunan Tarih- i Edebiyatı (1912), İspanyol Edebiyatı (1913), Alman Tarih-i Edebiyatı (1914), Latin Tarih-i Edebiyatı (1915)*

Makale: *Kenarda Kalmış (1924), Sanata Dair (1938-63)*

Diğer: *Hesap Oyunları (1890), Fransızca Muallimi (1889), Tuhfe-i Letaif (1890), Mebhasü'l-kıhf (1890), Bukalemun-ı Kimya (1890), Kanun ve Fenn-i Vilade (1893) İlm-i Sima (1893)*

Çeviri: *Demirhane Müdürü (G. Ohnet, 1888) Nâkil, (Öyküler, 1893-94)*

EKREM BEYEFENDİ HAZRETLERİ'NE

Edip!

Nemide, kara bulutlardan yapılma bir rahimden düşmüş, hüzün verici, merhamet uyandıran bir melektir.

Nemide varlık âlemine gelirken tabiat, hayatın zorluklarına mahkûm olan bu narin vücut için titredi.

Nemide, başka bir hayat, başka bir âlem için yaratılmıştı. O, bu dünyada çalılar arasına salıverilmiş ince kanatlı bir kelebek hükmündeydi. Altından kanatlarını teşkil eden zarlar, uçuşup konduğu çalılardan kanlı yaralar topladı. Yed-i hilkat,[1] bazı vücutları yaşatmamak için yaratır. Onlar yokluk âleminden kefenlerini taşıyarak gelirler. Nemide vücuda geldiği zaman gözlerinde bir damla yaş, dudaklarında matemli bir tebessüm getirmişti.

Nemide, daha dünyaya gelir gelmez umutsuzluğa mahkûm edilmişti. Yed-i hilkat, bu meleği insanlar içine pek az bir zaman için salıvermişti.

Nemide, açılması güneşin hüzünlü bir doğuş anına rastlayan, üzerindeki çiy tanelerinin buharlaşıp uçmasından sonra solmuş bir güle benzetilebilir. Lakin onun hayatta kaldığı süre pek kısa olmakla beraber, ulvi bir şiir tablosu gibi görünür ki bu hâliyle ancak sizin gibi vicdanen şair olanları duygulandırır.

1 Yaratılış eli. (y.h.n)

1

Tatlı, hafif bir tebessüm ince dudaklarını açtı, bu melekçe gülümseyişi derince bir nefes takip etti. Yaratıcının en mükemmel sanat örneklerinden biri olan, başını altından bir taç gibi süsleyen saçlarında, seri bir dalgalanma oluştu. Şiirle yücelikten oluşan ruhani bir âleme bakan gözlerini örten perdeler ağır ağır kalktı. Ortaya bir çift mavi göz çıktı. Bu gözler, önünde aniden açılan hakikat âleminden korkuyla karışık hayret işaretleri taşıyordu.

Genç kız uyandı. Bir müddet yatağının içinde hareket etmeden dalgın, vücudu hafifçe öne eğik, gözleri bilinmez bir noktaya odaklanmış olduğu hâlde durdu, düşündü. Şüphesiz, kaybolmuş bir hayali, mahvolmuş bir mutluluğu düşünüyordu.

Yarı şeffaf tülden gömleği, kollarını dirseklerine, gerdanını da bir çift gümüş yuvarlağın başladığı yere kadar açık bırakıyordu. Perişan saçları; yuvarlak, çıplak omuzları üzerinde dalgalardan oluşan bir yığın gibi duruyordu. O anda genç kız, vücudunu saran beyaz tül içinde bulutlara bürünmüş bir melek kadar şairane görünüyor, ruhlara ferahlık verecek bir güzellik taşıyordu.

Birdenbire yatağından atladı. Yalnız genç kızlara mahsus seri bir hareketle ayaklarıyla terliklerini arayarak omuzlarının üzerine kısa ve ince bir kürkü gelişigüzel attı. Odasının balkona açılan kapısına koştu, kanatları açtı.

Güzel kokulu, hafif bir rüzgâr, genç kızın taze kokusuyla dolu odaya büyük bir arzu ve telaşla hücum etti.

Nemide balkona çıkarak doğuya doğru baktı, yüzünde huzurun izleri vardı. Güneş ufukta henüz görünmüş, doğmaya yeni başlamıştı.

Her sabah penceresini açarak güneşin doğuşunu, çevredeki varlıkların güneşe tebessümler yollayarak saygılarını arz etmesini seyrederdi. Bu âdet onun için şiddetli bir ihtiyaç, terki mümkün olmayan bir alışkanlık olmuştu.

Güneş, baharın nemli bulutları arasından gözyaşlarıyla örtülü bir tebessüm gibi parlayarak dalga dalga saçılan ışıklarını ve göğün lacivert rengini ovanın yeşil örtüsü üzerine yayıyor, ufkun üzerinde büyük bir azametle yükseliyordu.

Genç kızın bakışları, her biri güzel bir şiir gibi görünen tabiatı büyük bir tutkuyla dolaştı.

Şeffaf bir sisle örtülü çimenlerin, bir iki damla çiyin ağırlığı altında eğilmiş çiçeklerin üzerinden hafif bir buhar, hayat saçan güneşi tebrik etmek için bir mukaddes ud[2] gibi gökyüzüne yükseliyordu.

Biraz evvel ufukta büyük, görkemli bir ateşten küre şeklinde ışıldayan güneş, şimdi gökyüzünün derin, uzak bir köşesinde parlak bir nokta gibi görünüyordu.

Gökyüzü; nurlara, ışıklara boğulmuş şeffaf bir lacivertlikten ibaret kalmıştı.

Kuşlar, tabiatın o mini mini mesutları, yaprakların üzerinden son çiy tanelerini toplayarak bahçeyi sevinç çığlıklarıyla dolduruyordu. Bunlardan biri Nemide'nin dikkatini çekti. Bu bir anneydi ki bulduğu bir gıdayı yavrularına götürüyordu.

Garip bir çekim gücü, genç kızın bakışlarını kuşa yöneltti. Onu balkonun yanında, dalların arasında mesut bir aileye sığınak olan saadet yuvasına kadar sevk etti. Nemide gözünün önündeki şefkat tablosunu seyre daldı. Yavruların annesi başka bir gıda aramak üzere tekrar uçmuştu ki genç kızın gözleri

2 Öd ağacından yapılan hoş kokulu bir tütsü. (y.h.n)

hâlâ yuvaya odaklanmış hâldeydi. Birdenbire gözlerinin etrafında hafif kasılmalar oluştu. Kirpiklerinin ucunda nereye düşeceğini şaşırmış, çekingen, titrek bir damla görüldü.

Bazı hasta kalpler vardır ki en küçük vesilelerle heyecana kapılırlar. Onların yaralarını açmaya en hafif bir dokunuş kâfi gelir. Bu sırada balkonun altından bir ses işitildi:

"Nemide!"

Nemide bahçeye doğru eğildi, gözlerindeki damla, dudaklarını şimdi süslcycn tcbcssümün önündcn buharlaşarak kaçıp gitti. İsmini söyleyip onu çağıran, babasıydı.

"Ne var baba?"

"İnmeyecek misin?"

"Şimdi!"

Genç kız süratle odasına girdi, omuzlarındaki kürkü bir tarafa attı; vücudunu dar ve siyah bir elbiseye, saçlarını beyaz bir tüle hapsederek dışarı çıktı. Bir dakika sonra genç kız, ayakları üzerinde yükselerek tertemiz alnını babasının şefkat busesine takdim ediyordu.

2

Nemide on altı yaşındaydı.

Vücudunun zayıflığı, cildinin saydamlığı, Nemide'yi rutubetli bir yerde açmış sarı bir çiçeğe yahut bir bahar bulutuna benzetirdi.

Tabiat, çiçeklerden inceliği, bulutlardan şeffaflığı toplamış da bir insan suretine koymuş denebilirdi.

Nemide; ressamların, heykeltıraşların hayranlık duyduğu, hilkatin elindeki tüm güzellikleri sadece onun için kullanarak yarattığı vücutlardan değildi. Fakat dikkat çekici ve kendine has hiçbir letafete sahip olmadığı hâlde o kadar ulvi, o kadar şiirle karışıp bütünleşmiş bir güzellik taşıyordu ki sanki ruh cisimleşmiş, nurdan bir kisveye bürünmüş zannedilirdi.

Nemide, mermerden yapılmış gibi kollara, gümüş levha gibi bir sineye sahip değildi. Fakat onun zayıf vücudu ve çelimsiz azaları genç kıza narin bir yaratılış güzelliği veriyordu.

Nemide'nin yalnız gözleri ulvi bir güzellik timsaliydi. Kumral kıvırcık kirpiklerle süslü bu koyu mavi gözler, derinliklerini anlamanın mümkün olmadığı bir gökyüzünde kendini kaybediyorsun gibi hissettiriyordu. Hüzünlü bir ifadeyle çizilmiş kaşları, bu gözlere o kadar acı, o kadar ince bir mana bahşediyordu ki o ulvi gözler yaşlardan oluşmuş bir bulutla örtülü gibi görünürdü.

İnce, renksiz dudakları, bir ızdırap hıçkırığını zapt etmek için kasılmış gibi, Nemide'nin yüzünü bir şiir hüznüyle örtmüştü. Babasının busesini aldıktan sonra genç kızın gözle-

rinde bir mutluluk ışıltısı parladı, dudaklarını sevinçli bir tebessüm açtı. Şarkı gibi bir sesle dedi ki:

"Bugün hava ne kadar güzel!"

"Bu güzellik dün akşam hafif hafif düşen yağmurun bir neticesidir."

Nemide babasının elindeki gül goncalarıyla dolu sepete bakarak:

"Bu sabah güllerinizden memnun musunuz?"

"Arzu ettiğim kadar değil... Dün henüz tomurcuk hâlinde bulunan gülleri, bugün sabahleyin açılmış göreceğimi zannetmiştim fakat yüzde sekseni henüz çanaklarını bile yırtmamışlar. Hele sağ köşedeki ocakta dün sana gösterdiğim fidanın hâlâ ne renk olduğunu göremediğim için o kadar hiddetleniyorum ki..."

"Yeni aldığınız, değil mi?"

"Evet, fakat mahiyetini anlamak o kadar gecikti ki artık yeni diyemeyeceğim. Bilsen Nemide, bu fidanı bana veren, rengini o kadar methediyordu ki..."

Nemide, babasını dikkatle dinliyormuş gibi başını sallıyordu; hakikatteyse senelerden beri kulaklarını dolduran, güllerle ilgili bu konuşmalara hiçbir ehemmiyet vermiyordu.

Babayla kız, bahçenin meyve ağaçlarıyla çevrili dar yolunu takip ediyorlardı. Ara sıra her ikisi de duruyor, babası dikkatini çeken bir gülü elindeki makasla kesip Nemide'ye veriyor, genç kız da aldığı gülleri tatlı bir tebessümle koluna taktığı sepete yerleştiriyordu. Biraz sonra sepet doldu.

Nemide dedi ki:

"Artık almayacak!"

"Ay, doldu mu? Daha yarısını bile toplamadık..."

Nemide'nin elinden sepeti aldı, başını aşağıya çevirerek eliyle tersine vurdu, güller çimenlerin üzerine saçıldı.

Nemide, yeşil çimenlerin üzerinde pembe, sarı, kırmızı bir renk cümbüşü teşkil eden bu güllerin yanına oturarak dedi ki:

"Siz ötekileri toplayıncaya kadar ben bunlardan bir demet yapayım!"

Genç kız ince parmaklarıyla gülleri birer birer alarak bazı lüzumsuz yapraklarını ve irice dikenlerini koparmaya başladı.

Çoğu zaman gözleri, elindeki gülden ayrılarak ağaçların arasından siyah elbisesi görünen babasını takip ediyor veya bahçenin bir noktasında takılı kalıyordu.

Nemide'nin elleri o kadar ağır hareket ediyordu ki henüz güllerin yarısını ayıramadan babası ikinci sepeti yüklenmiş olarak döndü.

"Artık bitti mi?"

"Hayır, daha var. Lakin yoruldum, biraz oturacağım."

Nemide'nin tam karşısında fındık değneğinden örülmüş bir iskemle vardı, oraya oturdu. Bir müddet sessizce Nemide'nin yapmakta olduğu demeti seyretti. Genç kız, ustaca bir beceriyle, her gülün arasında yapraklardan oluşan birer boşluk bırakarak ve çeşitli renkleri belirli bir düzenle takip ettirerek dizlerinin dibinde serilen güllerden büyük bir demet yapıyordu. Biraz sonra artık ellerinin kavrayamadığı demeti dizlerinin üzerine koyarak birer birer aldığı gülleri demete yerleştirmeye başladı. Her bir gülü koyduktan sonra demeti çeviriyor ve renk uyumunun sağladığı güzellikten emin olmak için yana doğru eğilip bakıyordu. Nemide'nin yaptığı işi takip eden babası dedi ki:

"Son sırayı tek renkte düzenlemeli."

"Etrafına şimşir koymayayım mı?"

"Hayır, hayır. Zaten sapların kısalığı müsait değil."

Bu esnada kumlar üzerinde bir ayak sesi işitildi. Nemide başını çevirdi; bu gelen, hizmetçi kızdı.

"Ne var Nergis?"

"Efendiye mektup..."

Nemide'nin eli çabucak, istemsiz bir hareketle mektuba uzandı; gözleri zarfın üzerine eğildi, genç kızın beyaz cildine pembe bir renk yayıldı. Mektubu babasına verdi, tekrar demeti düzenlemeye başladı. Lakin demetin her nasılsa ipi çözülmüş, güllerin bir kısmı yere dökülmüştü.

Beş dakika kadar sustular; babası mektupla, Nemide demetle meşguldü.

Nihayet babası başını kaldırarak hafif bir tebessümle dedi ki:

"Bu mektubun kimden olduğunu bilebilir misin?"

Nemide dilinin ucuna kadar gelen bir ismi söylememek için kendini zorladı:

"Bilmem!"

"Nail'den... Buraya gelmek üzere, bu mektubu yazdığı gün hareket etmiş."

"Sahi mi?"

Bu kelime o kadar karşı konulamaz ve o kadar büyük bir sevinç hissinin tercümanı olacak şekilde söylendi ki Nemide'nin çehresini örten kızıllık, güneşin batışı sırasında bazı bulutlara yayılan ateş rengi gibi giderek arttı. Başını önüne eğdi, gözleri artık büsbütün bozulmuş olan gül demetine dikildi, düşünceli bir hâlde sessizliğe gömüldü.

Baba, genç kızı gülümseyerek seyrediyordu. Birdenbire Nemide, onu güçsüz bırakan kuvvete tahammül edemeyerek

ve sesine mümkün mertebe aldırışsız bir tavır vererek dedi ki:

"Acaba ne gün gelebilir?"

Babası zihninde hesap ediyormuş gibi gözlerini yarı kapadı. Biraz düşündükten sonra şu cevabı verdi:

"Pazartesi..."

"Bugün perşembe değil mi? Demek ki üç gün var..."

3

Şevket Bey, zengin bir babanın ikinci oğluydu. Büyük kardeşinden sonra babası da vefat edince ailenin tüm mal varlığı ona kalmış ve Şevket Bey Sultanahmet Caddesi'nde bir konak, Kanlıca'da bir yalı, iki çiftlik, bir zeytinlik, beş altı dükkân sahibi olmuştu.

Zaten annesini hiç tanımamış olan Şevket Bey, babasını kaybettiğinde henüz yirmi iki yaşındaydı ve bu vefattan sonra kendisini pek yalnız, pek kimsesiz bulmuştu.

Gerçi Şevket Bey için kardeşinin o zamanlar altı yedi yaşlarında bulunan çocuğu bir teselli kaynağı, bir arkadaş olabilirdi. Ne var ki çocuk o sırada ailesiyle beraber ikamet etmekte olan annesinin yanında bulunuyordu. Fakat bu durum, Şevket Bey'in Nail'e şiddetli bir sevgiyle bağlanmasına mâni olmadı. Kalbinin hiçbir yere harcanmayan hislerini, yalnızca hatırasını daima sakladığı erkek kardeşinin tek yadigârı olan bu çocuğa yöneltmişti.

Bir gün Şevket Bey, Nail'i görmek üzere yaşadığı yere gittiğinde çocuk hocasından o günkü dersini alıyordu. Amcası bir köşeye çekilerek dersi sonuna kadar son derece dikkatle takip etti. Nail ders esnasında o kadar şiddetli bir zekâ gösterdi ki o gün Şevket Bey çocuğun bundan sonraki tahsilini üstlenmek için annesinden resmen bir söz almak istedi. Bu söz, pek büyük ve ciddi bir memnuniyetle verildiği zaman Şevket Bey'in kalbinde tatlı bir sevinç hissi vardı. Biraz sonra bu sevince Nail gibi bir çocuğa sahip olmak, baba namını taşımak arzusu da eklendi; bu arzu zihninden haftalarca çıkmadı.

Bu arada Şevket Bey'in yalnızlığı, kendisine evlenmeyi şiddetli bir ihtiyaç hâline getiriyordu. Şevket Bey babası hayattayken her şeye heves etmiş, hemen her şey hakkında bir parça bilgi sahibi olmuştu. Babasının özel olarak kendisine tayin ettiği hocadan bir insan için gerekli tüm bilgileri aldıktan sonra musikiye, resme, silâh kullanmaya, ata binmeye, kürek çekmeye heves ederek bunların hiçbirinde sebat etmemekle beraber hepsinde de yeteneğini ispat etmişti.

Babasının vefatından sonra bunların hiçbiri Şevket Bey'e kâfi gelmedi. Genç adamın kalbinde doldurulması mümkün olmayan bir boşluk vardı, onun bu ihtiyacını da ancak derin bir aşk giderebilirdi.

Babasının vefatından bir sene sonraydı ki bir cuma günü Şevket Bey Sultanahmet Caddesi'nden çıkıyordu. Birdenbire yaşlıca bir hanımla birlikte oradan geçmekte olan bir genç kız dikkatini çekti.

Genç adam kalbinde büyük bir dalgalanma meydana geldiğini hissetti, o zamana kadar duymadığı garip bir hissin tesiri altında kaldı.

Genç kız, Şevket Bey'in bakışlarının ağırlığı altında ezilmiş gibi utangaç bir tavırla yanından geçti. Lakin delikanlı kıvırcık kumral kirpiklerle gölgelenmiş bir çift koyu yeşil gözleri görecek kadar zaman bulmuş, ruhu onlardan akan cazibenin kuvveti karşısında titremişti.

Bir an içinde Şevket Bey bu kızı cidden seveceğini anladı, onu istemsiz bir hareketle takip etti.

Biraz sonra genç kız ve annesi olduğu anlaşılan hanım, Şevket Bey'in oturduğu yere pek yakın bir evin önünde durdular.

Kendisini odasında yalnız bulduğu zaman Şevket Bey, kalbinde birçok değişiklik hissetti.

Artık evvelki gibi duyguları bir hüzün bulutuyla örtülü değildi. Her zaman soğuk bir bakışla seyrettiği odasında bir talih gülücüğü parlıyordu.

Bir hafta sonra yine bir cuma günü akşamı Şevket Bey ciddi bir maksatla kalemi eline aldığı zaman artık hayatının yegâne ümidi olan bu genç kız hakkında şu bilgilere erişmiş bulunuyordu:

"Servet ve asalet sahibi zatlardan, merhum Sami Bey'in kızı... Şu anda annesiyle yaşıyor. Henüz on dokuz yaşında..."

Genç adamın zihninden bu bilgiler geçtikçe dilinin ucuna bir isim geliyordu:

"Naime!"

Şevket Bey ciddi bir kararla önündeki kâğıda yazmaya başladı. Bu, genç kızın annesine hitaben evlilik talebini içeren bir mektuptu.

Bir ay sonra Şevket Bey genç karısının dizleri dibinde hayatın en büyük saadetinden istifade ediyordu. Lakin çok yazık! Hayatta en az devam eden, saadettir.

Evlilikleri üzerinden henüz on gün geçmişti ki genç kadın bir doktorun tedavisine muhtaç olacak derecede hastalanmıştı.

Muayeneden sonra hastanın yanından çıktığı zaman doktorun yüzünde mühim bir mesele düşünüyormuş gibi ciddi bir mana okunuyordu. Şevket Bey bu manayı hissetti. Doktorun söyledikleri, kolaylıkla kabul edilebilir şeyler değildi. Hemen o gün birkaç doktor daha hastanın etrafında toplandı.

Genç kadın, eşinin kendisine duyduğu sevgiyi ispatlayan bu tavrına tatlı bir tebessümle karşılık veriyor, doktorların sorularını cevaplıyor ve aşk dolu bakışlarla eşini yatıştırmaya çalışıyordu.

Şevket Bey, eşini delicesine bir aşkla seviyordu. Sadece on gün birlikte oldukları hayat, aralarında bir anda ortaya çıkan sevgiyi şiddetli bir bağlılığa çevirmiş, genç adamı bütün duygularıyla, bütün düşünceleriyle eşine bağlamıştı.

Doktorlardan biri genç kadını büyük bir dikkatle muayene etti. Şevket Bey muayene neticesini anlamak için doktorun yüzündeki ifadeyi takip ediyordu. Uzun bir muayeneden sonra doktorlar hastaya güven telkin ederek dışarıya çıktılar. Şevket Bey bunu bekliyormuş gibi büyük bir istek ve aceleyle onları takip etti. Arkadaşlarının Osman Bey namıyla hitap ettikleri ve diğer hepsinden daha iyi olduğu orada hazır bulunan meslektaşlarının gösterdiği saygıdan anlaşılan doktoru bir tarafa çekerek dedi ki:

"Beyefendi! Rica ederim, muayenenizin sonuçlarını bana tamamen haber veriniz! Böyle hayati bir meselede, hasta ve yakınlarının duygusal zayıflığını idare etmek üzere hakikati saklamayı siz de uygun bulmazsınız zannederim."

Son derece üzgün bir dille söylenen bu sözlere karşılık doktor, tatlı olmasına gayret ettiği bir tebessümle şu cevabı verdi:

"Eşinizin hâli zannettiğiniz gibi tehlikeli değildir. Hatta bu derece telaş etmeniz hastanın tedaviye ihtiyacından ziyade sizin sevginizin şiddetinden olsa gerektir. Size söyleyeceğim hakikat, daha doğrusu edebileceğim tavsiye, o sevginin şiddetini azaltmaktır. Eşinizi istirahate ziyadesiyle muhtaç görüyorum. Bedensel yapısını pek zayıf buldum fakat güzel idare olunur ve özellikle zayıf bünyeli kadınlar için pek tehlikeli olan çocuk doğurmaktan kaçınılırsa eşiniz sağlıklı bir şekilde hayatını sürdürür."

Doktorlar gittikleri zaman Şevket Bey kalbinde bir hançer darbesinin acısını hissetti.

Ağlamak korkusuyla eşinin yanına girmeye cesaret edemedi. Uzunca bir süre sokağa bakan pencereden dışarıyı seyretti. Gözlerinin önünden geçen yolcuları bir bulut arasından görüyordu.

Nihayet içeriden zayıf bir ses işitildi:

"Bey! Niçin gelmiyorsunuz?"

Bu ses, genç adamın vücudunda şiddetli bir titreme meydana getirdi, başını çevirerek şu cevabı verdi:

"Geliyorum Naime!"

O akşam Şevket Bey uyuyamadı. Odasında sabaha kadar gezindi, zihnini yalnız iki düşünce işgal ediyordu: Karısının hastalığı, baba olmak ümidinin yok olması...

Lakin Şevket Bey bu iki düşüncenin birincisinde isabetli olduğu kadar ikincisinde yanılıyordu çünkü Naime hamileydi.

Gebeliği devam ettiği müddetçe Naime sürekli bir ıstırap içinde yaşadı.

Hastayı muayene eden doktorlar, özellikle Osman Bey, genç kadını neredeyse kesin denebilecek kadar apaçık bir tehlikeye atan bu gebeliğe karşı herhangi bir tedbir bulamıyorlardı.

Gebeliğin gerçekleşmesi Şevket Bey için müthiş bir darbe oldu. Sevgili karısının bir başka vücudu hayata getireceği sırada mezarın korkunç eşiğine ayak bastığını düşündükçe genç adam, hayata dair tüm emellerinin kendisinde toplandığı bu kadını elinden almak için müthiş kollarını uzatan ölüme karşı ne yapacağını bilemiyordu, deli gibiydi.

Bir gün harikulâde bir karar almış gibi büyük bir ciddiyetle Doktor Osman Bey'in elini tutarak kulağına bir şey söyledi. Doktor, buna karşılık ümitsizce tebessüm ederek:

"Çocuğu düşürtmek mi? Siz çocuk musunuz?" cevabını verdi.

Bu sırada hasta, odasında derin bir baygınlıkla yatmaktaydı. Her ikisi de ayaklarının uçlarına basarak içeriye girdiler.

Naime, koltuk sandalyesinin içine gömülmüş, kolları yorgunluktan aşağıya doğru sarkmış, baksa da görmeyen boş gözleri meçhul bir noktada kaybolmuş; şiddetli bir sancı renksiz, soluk dudaklarını kastırmış bir hâlde sararmış bir ölü gibi hiçbir şey hissetmeksizin yatıyordu.

Bu manzara karşısında Şevket Bey, Osman Bey'e umutsuz gözlerle baktı, kirpiklerinin ucunda iki damla yaş titredi. Osman Bey genç adamı sabra ve dayanmaya davet eder bir hareketle Naime'nin elini tuttu, pek ciddi bir tavırla nabzını dinledi.

Bu sırada genç kadının gözleri de dikildiği noktayı terk ederek karşısındaki çehreleri görmeksizin seyrediyordu. Naime bu gibi baygınlıkları birçok kez tekrar tekrar yaşamakla beraber diğer zamanlarda sanki sağlıklıymış gibi görünürdü. Şevket Bey genç kadını hiçbir tehlikeli durumu yokmuş gibi evin içinde dolaşır gördüğü zamanlar, kalbinde büyük büyük ümitlerin yeşerdiğini hissederdi.

Lakin gebeliğin sekizinci ayının başlangıcında, Naime şiddetli sancılar altında feryat etmeye başladı.

Bazı zamanlar olurdu ki genç kadın delirmiş gibi, göğsünü parçalayan acılar içinde kendisini yerlere atar, bütün organlarını yakıcı mengenelerle kıvıran bu müthiş ızdırabı çıkarıp atmak istiyormuş gibi sinesini yırtardı. O zamanlar Şevket Bey görmemek, işitmemek için kaçardı.

Bir ay kadar bütün evin içi göğüs parçalayan feryatlarla çınlayıp durdu.

Bir gece saat altı sıralarındaydı ki Naime birdenbire göğsüne ateşten bir şişin saplandığını hissetti. Bağırmaya cesaret edemedi, ancak yatağının içinde doğrulmaya muvaffak olabildi, lakin bundan başka bir harekette bulunması mümkün olmadı.

Sedirin üzerine uzanmış olduğu hâlde karısını dalgın bakışlarla seyreden Şevket Bey, önce bir şey anlayamadı. Ancak Naime'nin rengi o kadar sararmış, gözleri normalden o kadar fazla açılmıştı ki genç adam ayağa kalktı, yatağa yaklaştı, "Ne oldun, Naime? Rahatsız mısın?" dedi.

Naime cevap vermedi.

Şevket Bey daha telaşlı bir sesle tekrar etti:

"Neyin var Naime? Niçin cevap vermiyorsun?"

Genç kadın ağzını açıp bir şey söyleyemiyordu; cevap vermek için dudaklarını açmak istedi, çenesi hiç bilmediği bir kuvvetle kilitlenmişti.

O zaman, sevgili kocasına ızdırabını duyurmaya güç yetiremediğini anlatmaya çalışan zavallı kadının gözlerinden, bütün acılarına tercüman olacak kadar etkili ancak ümitsiz iki damla yaş renksiz yanakları üzerinde yuvarlandı. Bu iki damlayı bir gözyaşı tufanı takip etti; genç kadın ilk kez ağlıyordu.

Bu manzaradan Şevket Bey korktu, dışarıya hücum etti, mecnun gibi aşağıya koştu, bulunduğu perişan hâle dikkat etmeksizin sokağa çıktı. Karanlıkta, gece yarısı, yıldırım hızıyla sokakları geçmeye başladı.

Biraz sonra Osman Bey'le beraber eve dönüyorlardı. Evde kendilerini bekleyen bir ebe buldular.

Doktor ve ebe hastanın yanına girerken Şevket Bey de onları takip etmek istedi lakin Osman Bey genç adamın elini şiddetle sıkarak dedi ki:

"Rica ederim, bizi rahat bırakınız! Sizin orada bulunmanız, yapmamız gereken ameliyat sırasında bize zorluk çıkarmaktan başka bir işe yaramaz."

Bu sözler Şevket Bey'i durdurmak için yeterli olmuştu. Lakin şu "ameliyat" sözü, kulaklarında fena bir şekilde tekrarlanıp duruyordu.

Osman Bey bu kelimeyi boş yere telaffuz etmemişti. Hastanın hakikaten ameliyata ihtiyacı vardı. Doktor, ebeyle görüştükten sonra hastanın hâlinin vaktinden önce başlayan bir doğumdan ibaret olduğunu anlamıştı.

Şevket Bey şaşkın şaşkın yukarıya odasına çıktı. Zihni düşüncelerden tamamıyla boş olduğu hâlde gezinmeye başladı.

Aşağıda ne oluyordu? Bilmiyordu... Düşünemiyordu... Sınırsız, ebediyet kadar uzun bir zaman geçti. Ara sıra iniltiler, feryatlar işitiliyordu.

Birdenbire dehşet verici, tiz bir feryat işitildi. Şevket Bey durdu, bütün sinirleri titriyordu.

Daha sonra derin bir sessizlik baş gösterdi. Ne olmuştu? Bu soru, Şevket Bey'in kalbini tırmalıdı. Hiçbir şey düşünmeden odasından fırladı, kendisini merdivenlerden aşağıya attı, hastanın odasına hücum etti.

Kapıyı açtığı zaman doktor, ocağın yanında, benzi sapsarı kesilmiş olduğu hâlde duruyordu. Ebe ve hizmetçiler, büyük bir kanepenin etrafında yaslı bir şaşkınlıkla sessizce bekleşiyordu.

Şevket Bey delirmiş gibi atılarak onları itti, yatağın içine her parçası ayrı bir yere dağılmış bir vücut gibi yığılan Naime'nin ellerini tuttu, derin bir bakışla kanlar içinde yuvarlanan eşini süzdü.

Garip bir his kendisini engelliyor, tek bir kelime bile söyleyemiyordu. Uzun bir müddet, hareketsiz, tuttuğu buz gibi ellerden akan ölüm titreyişlerini hissederek durdu. Nihayet göğsünü yırtıyormuş gibi bir sesle, "Naime!" diye bağırdı.

Naime'nin gözleri ona doğru dönmedi, dudakları titremedi. O zaman genç adam, artık hayatta olmayan bu dudakları son bir sevgi busesiyle öptü. Mezarın kölesi olan bu vücutla zavallı adam arasında uzun, vedayı andırır bir kucaklaşma oldu.

O sırada bu yürek parçalayan manzarayı görmemek için odanın bir köşesine çekilen Doktor Osman Bey'in dikkatini, bu felaketin sebebi olan masum çocuğun bir anne cevabından ebediyen yoksun kalmaya mahkûm çığlığı çekti. Doktor eğildi ve merhametli bir sesle,

"Bedbaht çocuk!" dedi.

4

Ölümün yüreklere ürperti veren soğukluğuyla dolmuş bu odadan genç adamı çıkardıkları zaman, ölüm sarhoşluğuna kendisi uğramış gibi hiçbir şey düşünemez hâldeydi. Başını eğmiş, gözleri boş bir bakışla sadece önüne bakıyor, kendisini sevk ettikleri yere doğru ilerliyordu.

Odasına çıkardılar. Yorgunluk ve kederden mahvolmuş vücudunu yatağının üzerine attı, arkaüstü uzandı. Şiddetli bir titreme her yerini sarsıyordu. Bütün ev derin, matemli bir sessizliğe gömülmüştü. Herkes bir gölge, bir hayal gibi hiç ses çıkarmadan dolaşıyor, evin havasında uçuşan ölüm kokusuna karşı büyük bir saygıyla sükût ediyordu.

Şevket Bey yatağında, bu derin sessizlik içinde hatıralarını toplamaya, kalbini yakmakta olan acının gerçek sebebini hatırlamaya çalışıyordu. Sarhoş gibiydi, niçin mutsuz olduğunu anlayamıyordu.

Sabah olunca odasının açık penceresinden güneşin gülümseyen ışığı sevinçle parlayarak içeriye girdi.

Şevket Bey yatağından kalkıp penceresine doğru ilerledi, bir tarafa yaslanarak sokağı seyretmeye başladı. Eve birçok insan girip çıkıyordu. Bunların kim olduğunu, niçin geldiklerini düşünemedi.

Uzun bir müddet sokaktan geçenleri, eve girenleri seyrederek vakit geçirdi. Caddeden süratle geçen bir arabayı gözden kaybolunca kadar özel bir dikkatle takip etti.

Birdenbire kapıdan çıkmakta olan birtakım adamlar dikkatini çekti. Bunlar, sessiz ve saygılı bir tavırla başlarını eğmiş, yavaş yavaş hareket ediyordu. Şevket Bey bunların içinden Osman Bey'i, pederinin bırakmış olduğu ihtiyar bir hizmetkârı ve daha birkaç çehreyi tanıdı. Daha iyi görmek için pencereden eğildi, bu sırada kapıdan bir tabut çıkıyordu.

"Bu kimdi?"

Bilmiyordu. Fakat istemsiz bir hareketle odasından dışarıya fırladı, aşağıya inerek sokağa çıktı; perişan, deli gibi bir hâlle Osman Bey'e yaklaştı, doktorun elini şiddetle sıktı ve parmağıyla tabutu göstererek:

"Bu kim?" dedi.

5

Osman Bey korkuyla genç adamın gözlerine baktı. Doktorun bakışlarında görmeye alışık olmadığı bir kuvvet, Şevket Bey'in ruhunun derinliklerine kadar nüfuz etti.

Bedbaht adam bu kuvvetin tesiriyle gözlerini indirdi, çehresinde derin bir üzüntünün izleri resmedilmiş gibiydi. Başını eğerek sessizce ilerlemeye başladı.

Mezara geldiler.

Bir taşa yaslandı, yapılan işleri hareketsiz kalarak ve fersiz bir bakışla takip etti. Defnin bitiminde Osman Bey, genç adamın elini tuttu, sürükler gibi dışarıya çıkardı. Koluna girerek süratle ilerlemeye başladı. Arkalarından ihtiyar hizmetkâr takip ediyordu.

Eve gelinceye kadar aralarında herhangi bir konuşma olmadı. Şevket Bey ruhsuz bir kalıp gibiydi.

Eve girdikleri zaman Osman Bey ihtiyar hizmetkâra dedi ki:

"Efendinizin istirahate, özellikle de tedaviye ihtiyacı var. Ben şimdilik onunla meşgul olacağım. Çocuğu ebeye vererek belirlediğim yere göndersinler!"

Belirlenen yer Osman Bey'in kendi eviydi. Yirmi gün kadar Osman Bey, Şevket Bey'i tedaviyle meşgul oldu. Genç adam, şiddetli bir ruhi sarsıntının etkisi altındaydı.

Bu sürenin sonunda Şevket Bey hastalıktan kurtulunca sadık hizmetkârı Ömer Ağa'yla birlikte uzun bir seyahat etmek üzere Suriye taraflarına gitmeye karar verdi.

İstanbul'dan ayrılacağı gün, isteğine uyarak çocuğu getirdiler. O zaman Şevket Bey gözleri yaşlara boğulmuş bir hâlde doğum vaktinden önce hayata gelen bu bedbaht vücudu seyretti. Zavallı çocuğu öpmeye cesaret edemedi, başını Osman Bey'e çevirerek hafif bir sesle dedi ki:

"Bedbaht çocuk! Kendisinin ne kadar acı bir felaketin hediyesi olduğunu bilse!"

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra daha hafif bir sesle ilave etti:

"İsmini Nemide koymak istiyorum."

6

Şevket Bey iki sene kadar süren seyahatinden döndüğü zaman orada on sene geçirmiş denecek kadar ihtiyarlamıştı. Çehresindeki gençlik izlerinin yerini derin bir hüzün rengi almıştı.

Artık hayatını tamamlamış, ümitlerini, emellerini öldürmüş bir adam gibi, yaşamaktan yorulmuş olduğu zannedilirdi.

Şevket Bey iki senelik bir uzaklaşmadan sonra henüz güneşin yeni doğmaya başladığı saatlerde kendisini Sirkeci İskelesi'nde bulunca kalbinde garip bir üzüntü hissetti. Bir dakika içinde ihtimal, o zamana kadar hiç düşünmediği Nemide'yi hatırladı, bu zavallı çocuğu niçin sevgisinden mahrum ettiğini düşündü.

Nemide kendisi için bir teselli kaynağı, hayata bir bağlılık vesilesi değil miydi?

İçinde bir anda doğan bu düşünce, kalbinde büyük bir merhamet hissi uyandırdı. Nemide'yi görmek için şiddetli bir ihtiyaç duydu.

Biraz sonra bir araba, Şevket Bey'i evinin kapısı önünde bırakıyordu.

Hizmetkâra vakit bırakmaksızın genç adam şiddetli bir arzuyla kapının çıngırağını çekti. Evin derin sessizliği içinde çıngırağın boğuk bir sesle yankılandığı, biraz sonra ağır adımlarla birisinin yaklaştığı işitildi.

Kapı açılınca Şevket Bey, kendisinin yokluğunda, karısı ve dört yaşındaki kızıyla evin bekçiliğini yapan ihtiyarın çehresiyle karşılaştı.

İhtiyar, hiç beklemediği bir anda efendisini karşısında görünce hayret ve şaşkınlık içinde kaldı. Şevket Bey ihtiyara dikkat etmeksizin "Nemide nerede?" diye sordu.

Bu soru üzerine ihtiyarın hayreti daha da arttı. "Nemide mi?" Böyle bir ismi ilk defa işitiyordu.

Şevket Bey şaşkın bir hâlde susmakta olan ihtiyara sabırsızca bağırarak:

"Doktor Osman Bey'in evini biliyor musun?" dedi.

O zaman ihtiyarın çehresinde hatırasının uyandığını gösteren bir işaret görünmeye başladı, gözleri süzüldü, dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. "Nemide! Osman Bey! Bu isimleri hatırlayacağım zannederim!" demek istiyordu.

Lakin Şevket Bey sabırsızlanıyordu, hiddetle ayağını yere çarptı. Nemide'yi bir an önce görmek, o vakte kadar düşünmediği kızını kucaklamak istiyordu.

O zaman Ömer Ağa ihtiyarın önüne geçerek dedi ki:

"Emrederseniz, bendeniz gideyim!"

Şevket Bey derhâl:

"Hayır, beraber gidelim!" dedi.

İkisi beraber sokağa fırladılar.

Bu sırada ihtiyar bekçi, vaziyetini değiştirmemiş olduğu hâlde sürekli "Nemide! Osman Bey!" kelimelerini heceliyordu.

7

Osman Bey, Nemide'yi babasının sevgi dolu kucağına emanet ettiği zaman şu sözleri söyledi:

"Kızınızın size Cenab-ı Hakk tarafından bir teselli kaynağı olmak üzere çok büyük bir lütuf şeklinde verildiğine eminim. Nemide zavallı annesinden doğduğu zaman yaşayabilecek bir hâlde değildi. Henüz yedi aylık bir bebek kadar gelişebildi. Özellikle de öyle bir şekilde ve öyle hasta bir anneden doğan bu çocuğun hayatı sanki bilinmeyen, gizli bir kuvvetle korundu. Sizi tamir edilemez bir kayba hedef eden Allah, karşılığında babalık gibi bir mutluluk bahşediyormuş."

Şevket Bey doktorun bu sözlerine tebessümle karşılık veriyordu. Birdenbire gözleri doldu; birkaç damla yaş Nemide'nin sarı, donuk çehresini ıslattı.

Şevket Bey dizlerinin üzerinde merakla kendisine bakmakta olan kızını seyrederek uzun uzun ağladı. Bu gözyaşları kalbini dolduran bütün matemli hislerini boşaltıyordu. İlk defa böylesine büyük bir gönül ferahlığı hissetti. O günden itibaren Şevket Bey için düzenli, belirli bir hayat başladı. Artık genç adamın tek işi, Nemide'nin tedavisiyle meşgul olmaktan ibaretti.

Çocuk bu sırada iki yaşında bulunuyordu; lakin son derece zayıf olması, vücudunun sürekli bir tedaviye ihtiyacı, zavallı çocuğu henüz altı aylık gibi gösteriyordu. Osman Bey, Şevket Bey'e Nemide'nin ne büyük fedakârlıklarla korunup bu hâle getirildiğini anlattığı sırada o zamana kadar kendisi-

nin aldığı tedbirlere devam edilmeyecek olursa çocuğun hayatının tehlikede olacağını ima etmişti.

Şevket Bey kızının hayatını korumak için doktorun gösterdiği iyilikseverliğe teşekkür ettikten sonra Nemide'nin tedavisini bundan sonra da devam ettireceğine dair söz almıştı.

Nemide'ye doktor tarafından tahsis edilen sütnineden başka bir de dadı verildi. Fakat aslında bunlara hiç gerek yoktu çünkü Şevket Bey, Nemide'ye birkaç bakıcı kadar hizmet ediyordu.

Şevket Bey'in bütün sevgisi, kalbinin olanca hissiyatı Nemide'ye yönelmişti. Artık tek emeli Nemide'nin sağlığından, Nemide'nin hayatından ibaretti.

Şevket Bey'in Sultanahmet Caddesi'ndeki konağı, ikisi selamlık olmak üzere on iki odası ve büyük bir bahçesi olan çok düzgün bir binaydı. Sokak kapısından girildiği zaman sağ tarafta mermer döşeli geniş avluya bakan iki oda, karşı tarafında bahçeye açılır büyük bir kapı, sol tarafta iki yönlü bir merdiven görülürdü. Bahçe ve sokak kapılarının iki tarafındaki büyük pencereler avluyu aydınlatmakta, karşı taraftaysa bahçedeki yarı boyları görünen ağaçlar eve girilince hoş bir manzara oluşturmaktaydı.

Merdivenden çıkıldığı zaman ikinci katın sağ yönünde üç, merdiven tarafındaysa iki oda mevcuttu; bunlardan bahçeye bakan iki odanın biri Şevket Bey'in kütüphanesi, diğeri yatak odasıydı. İkinci katın diğer üç odasının merdivene bitişik olanı, Şevket Bey'in sadık hizmetkârı Ömer Ağa'ya mahsustu.

Odaların dağılımı ve şekli yönüyle ikinci kattan farksız olan üçüncü katın tamamı ise Nemide'yle bir dadı ve sütnineden ibaret olan ev halkına tahsis edilmişti. Aşağıdaki iki selamlık odası, konağın aşçılığını yapan azatlı bir cariyeyle ihtiyar kocasına ve evliliklerinin meyvesi olan bir kız çocuğuna ayrılmıştı.

Bu şekilde odaları bölüştürülen konağın sekiz kişiden ibaret ahalisi büyük bir huzur içinde yaşıyordu.

Akşam ve öğle yemeği zamanlarında yemek odasında üzgün bir tavırla hazırlanmış sofranın iki tarafında Şevket Bey'le Ömer Ağa bir araya gelirdi. Yemek zamanında, biri bedenen diğeri ruhen ihtiyar bu iki adam arasında çoğu zaman sadece birkaç çift kelime edilirdi. Yemekten sonra Ömer Ağa birkaç tur atmak ve bir iki dost görmek üzere sokağa çıkar, Şevket Bey de bahçede biraz dolaştıktan sonra kütüphanesine çekilerek kitap okur veya penceresinin önünde otururak saatlerce geçmişi düşünür, hatıralarını canlandırırdı.

8

Bir yaz günüydü. Nemide bu sırada beş yaşında bulunuyordu.

Bahçenin sağ tarafında bir nevi koru teşkil etmiş ağaçların altına konulmuş tahtadan yapılma bir sedirin üzerine yaslanmış babasının önünde, yere serilmiş bir seccadenin üzerinde büyük bir kitabın resimlerine bakıyordu.

Sol dirseğine altın gibi saçlarla süslü başını dayamış ve bir tarafına yaslanmış olduğu hâlde sağ eliyle yavaşça çevirmekte olduğu yaprakları dalgın gözlerle seyrediyordu.

Şevket Bey, elinde tuttuğu kitabı yana kaymış, güneşin sıcaklığıyla çiçeklerden yayılan ağır kokuların verdiği baygınlıktan gözleri yarı yarıya kapanmış bir hâlde Nemide'yi seyrediyordu.

Babayla kızı arasında uzun bir müddet hiçbir konuşma olmadı. Her ikisi de meşguldüler.

Nihayet Şevket Bey bir miktar doğrularak dedi ki:

"Yorulmadın mı Nemide?"

"Hayır, baba!"

Bu cevaptan sonra Nemide'nin iri mavi gözleri babasına dikildi, uzun süre bakıştılar.

Bu bakışlardan bir sevgi tufanı boşanıyor, babayla kızının gözleri sanki diğerinden bir öpücük alıyordu.

Kalplerin buseleri dudaklarda, ruhların buseleri bakışlardadır. Nihayet bu uzun bakışlar çocuğun hoşuna gitmiş olmalı ki dudaklarını tatlı bir tebessümle açtı. Biraz sonra tiz bir sesle, sevinç dolu bir kahkaha kopardı.

Bu sırada bahçenin öte tarafından bir ayak sesi işitildi. Nemide başını çevirdi.

Yirmi adım uzaktan bir çocukla bir uşağın ilerlediği görülüyordu.

Nemide bir yıldırım hızıyla yerinden fırladı, o tarafa doğru koşmaya başladı, çocuk da Nemide'nin telaşını görerek öncekinden daha hızlı yürümeye başladı. Mutluluk dolu bir sesle, "Bana ne getirdin?" dedi.

Nemide'den yedi yaş büyük olan Nail, bugün amcasının kızına bir kutu şekerleme getirmişti. Şevket Bey'in yanına iki büyük adam gibi görüşerek geldiler. Nemide, kuzeninin hediyesinden pek memnun görünüyordu. Küçücük elleriyle şekerleme kutusunu babasına uzatarak dedi ki:

"Bak baba! Nail bana ne getirdi!"

9

Nail'i haftada iki kez amcasına gönderirlerdi. Genellikle çocuk, öğleden bir saat sonra gelir, akşam olmadan bir saat önce evine dönerdi. Çocuğun amcasına olan belirli bir zamanla sınırlı bu ziyareti, Şevket Bey'in uzun seyahatinden dönüşünde başlamış ve bir defa bile kesintiye uğramamıştı. Hatta bir gün Nail her zamankinden geç kalınca Nemide kıyametleri koparmıştı. Çocuk günlerden sadece pazar ve cumayı kuzeninin ziyaret günü olduğundan dolayı öğrenmişti. Hele günler için, "Bugün pazar..." veya "Bugün cuma..." deyişleri, Nail'in hemen her gün gelmesini arzu ettiğini gösterirdi.

Nemide Nail'e son derece büyük bir bağlılık gösteriyordu. Bu da pek tabiiydi, çünkü zavallı çocuk aşçının kendisinden iki yaş büyük olan Nergis ismindeki kızından başka bir çocuk tanımamış, görmemişti. Özellikle Şevket Bey, Nail'e o kadar sevgi gösteriyordu ki Nemide haftada iki kere gelip babasını ziyaret eden bu kumral çocuğu sevmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Nemide'nin çok hassas ve sevgi dolu bir yüreği vardı. Ancak bu sevgiyi yönelttiği kişi sayısı son derece az olduğundan içindeki bu ince duyguyu Nail için kullanıyordu. Her geldiğinde elinde kendisine getirilmiş bir hediye gördüğü Nail, kızcağızın mini mini kalbinde kocaman bir yer işgal ediyordu.

Nail, Nemide'yle birlikte olduğu hâlde amcasının yanına oturdu. Nemide genç kuzeninden bir adım uzakta olursa onun varlığının vereceği hazdan mahrum kalacakmış gibi Nail'in yanına çıktı, vücudunu yarıya eğdi, sarı saçları kuzeninin omuzuna döküldü.

Şevket Bey her zamanki alışkanlığıyla annesinin sağlığı hakkında ayrıntılı bilgi istedi. Çocuk her zamanki gibi, "İyidirler efendim, sevgi ve saygılarını bildirdiler," cevabını verdikten sonra konuşmaları kesildi, sustular.

Nemide gözlerini hiç ayırmadan derin bir bakışla kuzenini seyrediyordu. Bir ara kızcağızın ısrarlı bakışlarına mağlup olmuş gibi Nail de gözlerini çevirerek tatlı bir tebessümle ona baktı. Nemide tam da bu anı bekliyordu. Nail'e karşılık vererek şafak kadar aydınlık bir tebessümle küçücük ellerini kuzeninin omuzuna koydu, "Oynayalım mı?" dedi.

Nail bu teklife karşı yaşça büyüklüğünün ağırbaşlılığını muhafaza eder bir tavırla "Canın mı sıkıldı?" dedi. Lakin gözlerinden, Nemide'nin bu teklifine büyük bir istekle uyacağı anlaşılıyordu.

Şevket Bey çocuklara cesaret veren bir sesle, "Oynayınız fakat güneşte gezmeyiniz!" deyince ikisi birden kalktılar, hızlı adımlarla bahçenin uzak bir tarafına doğru koştular.

On dakika sonra çocuklar koşmaktan yorulmuş hâlde bir ağacın altına oturmuşlardı.

Nemide çok terlemiş, yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Nail bunun farkına vardı, himaye eden bir tavırla, "Terledin mi Nemide? Üşüyorsan ceketimi vereyim," dedi.

Nemide doğrudan doğruya olumlu bir cevap vermekten çekinerek dedi ki:

"Sonra sen üşürsen?"

Nail bir büyük adam tavrını alarak, "Ben mi? Ben erkeğim!" dedi.

Biraz sonra Nemide, Nail'in ceketini giymiş olarak babasının yanına koştu. Tuhaf bir vaziyetle ceketinin eteklerini açarak, "Bak baba! Nail bana elbisesini verdi!" dedi.

10

Nemide sağlığına son derece dikkat etmek ve doktorun dediklerine uyarak yaşamak zorundaydı. Yemek ve uyku zamanları, bahçeye çıkacağı saatler, havalar, Osman Bey'in düzenlediği şekilde davranmak üzere belirlenmişti. Bundan dolayıydı ki Nemide'nin bütün bakıcıları, Şevket Bey'in gözetimi altında, doktorunun belirlediği bu düzene göre çalışıyordu.

Nemide için geceleri bahçeye çıkmak veya açık pencerede oturmak kesinlikle yasaktı. Kızcağızın vücudu o derece endişe verecek hâldeydi ki onu rutubetten koruyabilmek için bu yasağa olağanüstü bir önemle riayet edilirdi. Nemide, her gün hemen et ve sütten ibaret olan yemeğini yedikten sonra babasının refakatiyle bahçeye çıkar, iki saat kadar terlemeyecek derecede gezmek, yorulmayacak derecede koşmak suretiyle vakit geçirirdi. Yine babasıyla birlikte sokağa çıkabilmesi için havanın pek güzel olması gerekirdi.

Çoğu zaman bu gezmeler, pazar ve cuma günlerine tesadüf ettiği için Nail de Nemide'ye arkadaşlık ederdi. O zaman Şevket Bey iki çocuğu arabanın arka tarafına oturtarak kendisi karşılarına geçer ve hayatları birbirine bu kadar bağlı bu iki masumun neşeleriyle mutlu olurdu.

Nemide gezmeye çıkmadığı zamanlar, çok sevdiği, kurşundan imal edilmiş askerlerden taburlar, bölükler, müthiş harpler teşkil ederek iki elinin arasına sıkıştırıp fırlattığı güllecikleriyle yüzlerce Fransız'ı Cezayirlilerin ayaklarına sererdi.

Nemide uzun kış gecelerini büyük bir koltuğa gömülmüş olarak kendini bir kitabı incelemeye veren babasının ayakları altında, seccadenin üzerine yatarak hareketsiz, dalgın, ciddi düşüncelerle meşgul gibi geçirirdi. O zaman iri mavi gözleri odanın belirsiz bir noktasına dikilir, vücudu tam bir hareketsizliğe gömülmüş olurdu.

Onun, en ziyade duygusal yönden huzurlu olmasına dikkat edilirdi. Fevkalade hassas ve sinirli bir tabiatta yaratılmış olan bu kızcağızın öfke, heyecan gibi sinirlerini tahrik edecek, hissiyatını heyecanlandıracak her türlü etkilenmeden korunması, Şevket Bey'in en çok itina ettiği bir meseleydi.

Bir kış gecesiydi. Şevket Bey her zamanki gibi yemekten sonra kütüphanesine çekilmişti. Arkasını kapıya vererek ocağın karşısına oturmuş, kitabını okuyordu.

Birdenbire odanın kapısı açıldı, halının üzerinde hafif hafif adımlarla birisinin yürüdüğü işitildi.

Şevket Bey gece böyle ziyaretlere alışmış olduğundan başını çevirmeyerek, "Sen misin Nemide?" dedi. Bu soru üzerine ayak sesi kesildi.

Nemide içeri girdiğinin farkına varıldığından memnuniyet duymamış olmalı ki sustu, babasını aldatmak üzere bir müddet durdu, nihayet babasının içeride kimse olmadığına kanaat getirdiğinden emin olunca son derece bir ihtiyatla ona yaklaşmaya başladı.

Şevket Bey Nemide'nin bütün bu aldatıcı hareketlerini fark etmişti. Fakat ilk defa karşılaştığı bu hileli oyunun nasıl sonuçlanacağını anlayabilmek için fark etmemiş görünmeyi tercih etti. Sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi, "Nemide değilmiş!" sözünü mırıldandı.

Bu söz Nemide'ye cesaret verdi. Ta babasının koltuğunun arkasına kadar geldi, biraz durdu.

Babasını aldatabildiğinden dolayı dudaklarında bir sevinç tebessümü görülüyordu.

Birdenbire büyük bir karar alarak koltuğun yan tarafından eğildi, kalbinden kopmuş bir buseyi babasının yanağına kondurdu.

Şevket Bey büyük bir hayret belirtisi göstererek, "Beni korkuttun Nemide! Ne zaman girdin?" dedi.

Lakin Nemide'nin babasını öpmekten cevap vermeye vakti yoktu. Dizlerinin üzerine çıkarak onun artık beyazlamaya başlayan saçlarıyla kaplı başını iki eliyle tutmuş, yüzünü bir öpücük yağmuru ile örtüyordu.

Şevket Bey bu coşkulu sevgi gösterisinin büyük bir isteğin öncüsü olduğunu hissederek gülmeye başladı. Dedi ki:

"Zannederim benden bir şey isteyeceksin? Ne varsa söyle bakalım, kabul etmek mümkün mü?"

Nemide durdu ve sanki bir derdi varmış gibi boynunu bükerek şu cevabı verdi:

"İsteyeceğim şey o kadar küçük ki!"

"O kadar küçük olsa bu kadar büyük bir gösteriye gerek duyar mıydın?"

Nemide biraz sustu. Ne şekilde söylemek lazım geleceğini düşündü, nihayet gözlerini kaldırmayarak dedi ki:

"Nail mektebe mi giriyor?"

O sıralarda Nail, amcasının da uygun görmesiyle Mekteb-i Tıbbiye'ye girmeye hazırlanıyordu.

Şevket Bey, bu soruyla amacının ne olduğunu anlamak için onunla ciddi bir konuşmaya başlıyormuş gibi elindeki kitabı bıraktı, koltuğunun üzerinde doğrularak Nemide'yi dizlerinin üzerine aldıktan sonra yarım bir tebessümle, "Evet!" dedi.

Nemide ciddi bir tavırla düşündü:

"Mektebe niçin girecek?"

"Okumak için..."

Nemide, düşünceli tavırlarla babasının kitabına bakıyordu. Birdenbire uzanarak kitabı eline aldı, uzun uzun seyrederek dedi ki:

"Niçin beni de mektebe vermiyorsunuz? Ben de Nail'le beraber okurum!"

"Nail hekim olacak... Sen onun gireceği mektebe giremezsin ki..."

"Neden?"

"Çünkü o okuyup yazmak biliyor. Hem bir insanın hekim mektebine girebilmesi için erkek olması gerekir."

Nemide, Nail'le beraber hekim mektebine giremeyeceğinden dolayı kız olduğuna üzülmüş gibi göğüs geçirerek kederli bir sesle:

"Ben de okumak isterim," dedi.

Bu sözlerinden sonra Nemide'nin gözlerinden bir gözyaşı yağmuru boşandı, utancından gözyaşlarını saklamak istiyormuş gibi başını babasının göğsüne dayayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Hıçkırıklar kızcağızın zayıf göğsünü sarsıyordu. Şevket Bey bu coşkulu duygular karşısında sapsarı kesildi. Titremekte olan dudaklarını Nemide'nin kulağına götürerek:

"Niçin ağlıyorsun? Sen okumak istiyorsan ben seni okuturum! Eğer Nail'in mektebe başlayacak olmasından dolayı ağlıyorsan bunda ağlayacak bir şey yok; Nail seni görmek üzere yine önceki gibi gelecek," dedi.

Lakin bu teselliler yeterli olmadı, Nemide artık susamayacak kadar duygularının coşkunluğuna kendini kaptırmıştı.

Çocuğu yatağına götürdüler. Bebeklerini, askerlerini, bütün oyuncaklarını, resimlerini, pek ziyade sevdiği "Musavver Medeniyet"[3] gazetesini önüne yığdılar. Lakin Nemide'yi susturmak mümkün olmadı. Kızcağız istemeden, sinirlerinin gerilmesine mağlup olarak yavaş yavaş ağlamaya devam etti.

Göz kapakları uykunun ağırlığı altında kapanmış, dudaklarını tatlı bir rüya, melek gibi masum bir tebessüm süslemişti. Ancak gözlerinden hâlâ yaşlar damlıyordu.

Çocukların gözleri, bahar mevsimindeki gökyüzüne benzer; güneşin parıldayan gülüşüyle ışığa boğulmuşken hüzün dolu bulutlarından yağmur damlaları saçılır.

3 Eğribozlu Mehmet Arif Bey tarafından 11 Eylül 1874 tarihinde çıkarılmaya başlanan bir Osmanlı gazetesi. (y. h. n)

11

Ertesi akşam Nemide yaldızlı bir elifba yakalamış olduğu hâlde koşarak, çırpınarak yıldırım çarpmış gibi bir gürültüyle babasının odasına daldı. Elindeki kitabı sallayarak Şevket Bey'in yanındaki sandalyeye çıktı, soluk soluğa kitabı açtı, yaradılışın pembe bir sedefle süslediği mini mini parmağını insanların ilim tahsiline başladığında ilk öğrendiği elif harfinin üzerine koyarak çocuklara özgü uzun bir sesle, "Elif..." dedi.

Bu tarihten sonra düzenli olarak babasından sabah ve akşam olmak üzere günde iki kez ders almaya başladı.

Aldığı her derste ilk önce, "Nail bunu bilir mi?" sorusunu soruyordu.

Şevket Bey, kızının Nail'e yetişmek için gösterdiği aşırı gayretin, çocuğun zayıf bünyesini yormaması için, "Bunu da bilir fakat ona yetişmene bir şey kalmadı!" derdi.

Nemide o kadar güçlü bir heves gösteriyordu ki cuma günlerinde derslerin tatil edilmesine Şevket Bey ancak büyük bir ısrarla muvaffak olabilmişti.

Bir gün Nemide, her zamanki ders saatinden önce aklına önemli bir şey gelmiş gibi içeriye girerek ve sağ elini babasının boynuna dolayarak dedi ki:

"Baba! Nail niçin gelmiyor?"

Nail sekiz günden beri gelmiyordu.

Şevket Bey şu cevabı verdi:

"Daha mektebe yeni girdiği için hocası izin vermiyormuş."

Bu cevap akla, mantığa çok uygun olmamakla beraber Nemide'ye kabul edilebilir gibi göründü.

İnsan kendisine ızdırap verecek bir hakikate mümkün mertebe geç inanmak için en zayıf delilleri bile pek kuvvetli bulur.

Nemide, düşünceli bir hâlde oturarak elifbasını açtı, parmağı dersinin üstüne kadar geldi; lakin düşünüyordu, aklı başka yerdeydi.

Şevket Bey dedi ki:

"Ne düşünüyorsun? Başlasana!"

Nemide, kelimeleri birer birer telaffuz ederek:

"Dersimde ilerlediğimi Nail'e de göstermek isterdim!" dedi.

Bir akşam Doktor Osman Bey Nemide'yi dinlemek istediği için dersinde hazır bulunuyordu.

Nemide, o akşam dersinde bir de seyirci bulunduğundan her zamankinden daha neşeliydi.

Osman Bey'in misafirliğine hürmeten çocuk sofraya alındı. Lakin Nemide derse bir an önce başlamak için son derece sabırsız davranıyor, huysuzluk ediyordu. Bir iki defa kitabını getirmek istedi, lakin Osman Bey yarı şaka yarı ciddi bir sesle dedi ki:

"Sen böyle sabırsızlık eder de dersini sofrada okumaya kalkışırsan benim sabahtan beri aç olan karnımı doyurmak mümkün olmayacak!"

Nemide sustu; pek ciddi, pek vakur bir tavır alarak yemek sonuna kadar tek bir kelime bile söylemedi. Yemekten sonra Doktor Osman Bey, Şevket Bey'le beraber kütüphaneye

çekildiler. Nemide onları takip etti, odanın bir köşesindeki büyük koltuğun içine büzüldü, kitabını açtı, başını koltuğun kenarına dayayarak ciddi bir adam gibi okumaya başladı.

Osman Bey'le Şevket Bey Nemide'nin bu son derece ciddi hareketini fark ederek tebessüm etmişlerdi.

İki dost karşı karşıya koltuklarına uzanmış hâlde tıptan bahsediyorlardı. Nemide'nin tıbbi kontrollere ihtiyacı devam edip yerine getirildikçe Şevket Bey'in bu bilime karşı merakı daha da artıyordu. Hatta Şevket Bey dünyadaki tüm insanların en çok istifade ettiği bilimin tıp olduğuna kanaat getirdiğinden dolayıdır ki Nail'in de bir doktor olmasını uygun görmüştü.

Doktor Osman Bey diyordu ki:

"Gariptir, insanlar tıp bilimine olan ihtiyaçlarını en vahşi oldukları ilkel dönemlerde hissettikleri ve henüz etraflarındaki varlıklar hakkında yüzeysel bilgiler dahi edinmeden doğal bir kavrayışla kendilerini tedaviye başladıkları hâlde henüz bu bilimi kendilerine gerektiği kadar yarar sağlayabilecek bir olgunluğa eriştirememişlerdir. Bugün tıp ilmi, incelenmek üzere önünde duran -insan denilen- canlı bilmecenin henüz anahtarını dahi elde edebilmiş değildir. Tıp, araştırmalarına bu şekilde yanlış yöntemlerle devam etmekte inatlaştıkça o garip yaratılışlı insan da kafa tutan, isyankâr bir ısrarla sırlarını saklamaya devam ediyor. O sırları bilimin meşalesiyle aydınlatmak için her perdenin açılışında, koyu karanlıklara gömülü sınırsız bir ufuk görülüyor. Bugün tıp ilmine huzurunda yetersizliğini itiraf ettiren birçok hastalık var ki insanlık âleminin bünyesindeki derinlikleri kemirgen bir kurt gibi tahrip ediyor. Nice hastalıkların öyle harika özellikleri var ki kâşifleri bir oyuncak gibi oynatıyor. İnsanlık âlemi, şu on dokuzuncu asırda "sinir" denen ve niteliği, garip özellikleri bir türlü anlaşılamayan bir felaketin sihir gibi tesirinin altında çırpınıyor; bir memleketin, bir toplumun tamamı onun

harekete geçirmesiyle koşuyor. Sinir! Zannedilir ki insanlık âlemini sarhoş ederek zehirleyen bir şeydir.

Bir genç kız düşünün. Mesela, terzisinin ufak bir kusuruna öfkelenmiştir, dudakları titriyor, gözleri kanlanmış, benzi sapsarı kesilmiş, vücudu şiddetli titremelerle kemikleri çözülecekmiş gibi sarsılıyor. Deli gibi çılgınca hareketlere ihtiyaç duyan bütün organları kıvranıyor; atacak, parçalayacak bir şey arıyor. Bu heyecan ve öfkeden hemen sonra derin bir durgunluğa dalıyor, gözlerinden istemsiz yaşlar akıyor. Bir süre önce alıştığının dışında bir kuvvetle çırpınan bu vücut, şimdi baygın, çaresiz yatıyor. Biraz önce kanındaki delice öfkeyle göğüs kafesini parçalamak istiyormuş gibi sinesine çarpan kalbi, şimdi doğal hâlini tekrar almış, mengenelerle kıvrılan bu vücut bütünüyle sarhoşluk gibi bir tembelliğe gömülmüştür. Biraz sonra, hiddetle titreyen o dudakları, gençliğin ruhu okşayan mutluluğu kadar tatlı bir tebessüm süsleyecek. Lakin heyhat! Bu vücut evvelki doğal hâline, bu ruh gençliğinin saadetine tekrar dönebilmek için pek çok yara almış, lüzumundan fazla zehirlenmiştir.

Sinir! O ne müthiş bela!"

Doktor Osman Bey, bu kelimenin dehşetini derin derin düşünüyormuş gibi başını salladı, bir müddet sessizlik oldu, Şevket Bey dalgın bakışlarla yalnız saçları görünmekte olan Nemide'yi seyrediyordu.

Doktor, dudaklarının arasından kendi kendine düşüncelerini ifade ediyormuş gibi, "Verem! Sinir!" dedi.

Onun boğuk fakat bu korkunç illetlere karşı insanoğlunun yetersiz ve zayıf kaldığını anlatabilecek derecede etkili bir sesle telaffuz ettiği bu kelimeler, kendini bile titretti. Zihninden garip bir düşünce geçti:

"Verem!"

Ona göre bu kelime müthiş bir ejderha gibiydi; zannetti ki ateş saçan bulutlar içinde yuvarlanan, alevden yaratılmış

bir cehennem canavarı, Nemide'yi alarak uzayda kendisinin takip edemeyeceği bir bela noktasına götürüyor.

Koyu yeşil perdelerle örtülü olan bu oda hafif ışıklı iki mumla aydınlatılmıştı. Sandalyelerin gölgeleri, duvarların üzerine onları çok büyük gösteren korkunç bir resim çiziyordu. Şevket Bey sarhoş bir adam gibi gözleri duvara dikilmiş, dehşetli bir düşünceyi takip ediyordu.

Bu sırada Doktor Osman Bey ayağa kalktı, Şevket Bey'in iki elinden tutarak ona merhamet dolu gözlerle baktı, birbirini gerçekten seven bu iki adam arasında acı bir düşüncenin tercümanı olmak üzere çok anlamlı bir bakışma oldu.

Şevket Bey'in gözleri, "Ya Nemide?" sorusunu tekrar ediyordu.

Osman Bey, bu sorusuyla onun tam olarak ne öğrenmek istediğini biliyordu. Çocuğuna sevgisi cinnet derecesine varan bu zavallı babaya dedi ki:

"Nemide için korkma! Nemide dört yaşına kadar büyük bir tehlike içinde bulunuyordu fakat şimdi eminim ki kendisini sürekli tehdit eden o dehşet verici sinir bozukluğunun çok büyük kısmına set çekti. Nemide'yi doğduğu hastalıklı şekliyle bıraksaydık bugün sizin hayatınızı saadet saçan nurlarıyla aydınlatan o güzel yıldız çoktan sönmüş olacaktı. Lakin Nemide sağlığına son derece dikkat ederek tıbbi kontroller altında yaşadı. Hayatının devamı da bu kontrolün hiç aksamamasına muhtaçtır. Zavallı çocuğa doğduğundan beri musallat olan, vücudunu bir bela yılanı gibi saran sinir bozukluğu, hayatını daima zehirlemek, vücudunu daima baskı altında tutmak için can yakıcı bir vasıtaydı. Nemide her an müthiş bir uçurumun kenarındadır."

Şevket Bey'in kulaklarında "verem" kelimesi, matemli bir çınlamayla tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Ufak bir ihmal onu o uçurumun korkunç girdabına atmaya kâfidir. Lakin biz Nemide'yi o uçurumun cazibesine karşı

tıbbın en kuvvetli bağlarıyla kontrol altına aldık. Emin ol, Nemide'yi kaybetmeyeceksin!"

Şevket Bey istemsiz bir hareketle kalktı, ikisi beraber Nemide'nin yanına kadar geldiler.

Çocuk uyuyordu. Sağ eli sarkmış olan kitabını düşmekten muhafaza etmek istiyormuş gibi tutmuş, sol eli sandalyenin koluna dayanan başına destek olarak saçlarının içinde kaybolmuş, derin derin uyuyordu. Fakat birdenbire şüphesiz çehresine dikilmiş olan bakışların da etkisiyle gözlerini açtı, vaziyetini değiştirmeksizin babasına sevgiyle dolu bir tebessümünü gösterdi, zihni bir şeyle meşgulmüş de bu sorununu hâlletmek istiyormuş gibi bir sesle:

"Baba, yarın ne?" dedi.

"Cuma..."

"Acaba Nail gelecek mi?"

12

Nemide, ertesi gün sabahleyin gözlerini açar açmaz:

"Nail geldi mi?" dedi.

Nail henüz gelmemişti.

Nemide yatağından kalkarak çocukların bayram sabahlarına mahsus sabırsızlığıyla giyindi, odasından çıkarak merdivenleri atladı, avluya indi.

Saat henüz birdi.[4]

Nemide, avluda Ömer Ağa'ya tesadüf etti, dedi ki:

"Nail bugün gelecek, değil mi?"

Ömer Ağa gülerek şu cevabı verdi:

"Elbette gelecek! Bugün cuma değil mi?"

Nemide bu cevaptan memnun oldu, sevinçle başını salladı.

Biraz sonra bahçede koşuyordu, Şevket Bey pencereden bağırarak dedi ki:

"Nemide! Ne yapıyorsun?"

Nemide durarak şu cevabı verdi:

"Nail'i bekliyorum!"

Şevket Bey tebessüm etti.

4 Günümüz saatine göre 07.00. (y.h.n)

Nail, Nemide'nin zihninde takılıp kalmış bir fikirdi. On günden beri görmediği Nail kızcağızın her dakika düşüncelerinde hazır bulunuyordu.

Bütün ev halkı Nemide'nin Nail'e ne derece bağlı olduğunu biliyor, çocuğun bu hususta ki sorularını tebessümlerle karşılıyordu.

Saat beş sıralarındaydı. Nemide, o anda bahçede dolaşıyordu. Birdenbire sokak kapısının çalındığı işitildi. Nemide çıngırağın sesini işitir işitmez durdu, küçük bir tereddütten sonra koşmaya başladı.

Avluya çıktığı zaman Nail'i kırmızı şeritli paltosunu uşağının koluna atarak merdivenlerden çıkmaktayken gördü. Onu bir müddet seyretti, Nail merdiveni dönerken gözleri Nemide'ye tesadüf etti, eliyle bir işaret ederek, "Ne yapıyorsun, Nemide?" dedi.

Nemide hareketsiz, Nail'in yukarıya çıkışını seyrediyordu. Sorusuna cevap vermedi, yerinden de hiç kıpırdamadı. Nail, gözden büsbütün kaybolmuştu ama Nemide'nin bakışları hâlâ merdivene takılıydı. Bir müddet cansız bir beden gibi öylece durdu, nihayet aklına birden bir şey gelmişçesine koşarak avludan çıktı.

Kendini bahçede bulduğu zaman gözleri farkında olmadan babasının odasına döndü. Balkonda Şevket Bey'le Nail oturuyorlardı. Şevket Bey Nemide'yi görerek dedi ki:

"Nemide! Niçin gelmiyorsun?"

Nemide cevap vermeyerek başını çevirdi, koşmaya başladı.

Nemide'yi Nail'in yanına götürmek üzere birkaç aracı gönderildi, çocuk bunların hiçbirisinin teklifine olumlu bir karşılık vermek istemedi.

Nemide Nail'e darılmıştı.

Bu hâl, bütün ev halkını hayrete düşürdü. On günden beri Nail'i aramakta olan Nemide'nin bugünkü nazını yorumlamak imkânsızdı. Acaba niçin darılmıştı? Bu durum Nail'e de merak konusu oldu; barışmak ve kırgınlık sebebini anlamak üzere bahçeye kadar indi. Nemide'nin bulunduğu tarafa doğru yöneldi.

Nemide, ağaçtan yapılmış bir sedirin üzerine uzanmış yatıyordu. Nail'i görür görmez yerinden fırladı, kaçmaya başladı.

Nail takip etmek istedi fakat Nemide çok hızlı bir şekilde ondan kaçıyordu.

Nihayet Nemide yoruldu, Nail'in kendisine yetişeceğini anlayarak bağırmaya başladı.

"İstemem! İstemem!" diyordu, çırpınıyordu.

Bu manzarayı penceresinden seyreden Şevket Bey bağırarak dedi ki:

"Nail! Artık bırak, bugün inadı tuttu."

Nail mahzun mahzun döndü.

Bunun üzerine Nemide kendisini yere attı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

13

Bir bahar sabahıydı.

Nemide'nin odasında her zamankinden daha büyük bir telaş, bir gürültü hüküm sürüyordu. Aynasının karşısında, bir iskemlede oturmuş dadısına saçlarını taratıyor; bir tarafta sütninesi elbise dolabını açmış, Şevket Bey'in, kızının saadetini tamamlamak için takımlarla yaptırdığı elbiseleri inceliyordu.

Nemide aynadan sütninesinin yaptıklarını takip ediyordu. Dedi ki:

"Nine! Hangisini giyeceğim?"

Dolabın en başında siyah dantelalarla süslü bir mor kadife, onun yanında pembe bağlarla boğulmuş beyaz bir ipekli görülüyordu. Sütnine bu ikisinin karşısında kararsız bir hâlde duruyordu. Nemide sabırsızlanarak iskemleden fırladı. Tarak bir tarafa, dadısının özenle tuttuğu saçlar bir tarafa düştü. Hırçın çocuk omuzlarının üzerinden düşmekte olan gömleğini elleriyle tutarak terliklerini giymeye vakit bulmaksızın yalın ayak elbise dolabına kadar koştu, bir iskemlenin üzerine çıktı, askıdaki elbiseleri birer birer çıkararak aşağıya indirdi.

Dadı ve sütnine engel olmak istiyorlardı. Dadısı diyordu ki:

"Canım, acelen ne? Şimdi saçlarını tarayalım, bitsin de elbiseyi sonra düşünürüz. Sen böyle rahat durmazsan yetişemeyeceksin. Beybaban çoktan giyindi, senin hâlâ saçların taranacak!"

Nemide bir şey yapmak arzu ettiğinde ona engel olmak mümkün mü? Dolabın önünde ipekten, renkten oluşmuş bir yığın hâlinde duran elbiselerin yanına oturdu, birer birer incelemeye başladı. Önce eline nefti yeşil bir yünlü geçti, Nemide onu bir tarafa attı; mor kadife de bu aşağılanmaya hedef oldu, kırmızı saçaklarla süslenmiş bir şal taklidi de bedbaht arkadaşlarının yanına gitti.

Bunlar kışlık elbiselerdi, hâlbuki Nemide bahara mahsus bir şey arıyordu. Bir çeyrek kadar çocukça bir tereddütle çiçekten çiçeğe uçuşan kelebekler gibi, arzusu maviden pembeye, açık sarıdan laciverte dolaştı, nihayet pembe şeritli beyaz bir ipekli elbisede karar kıldı. Kendisini beklemekte olan dadısına:

"İşte, bunu giyeceğim!" dedi.

Bu sırada odanın kapısı açıldı, Nemide gözlerinin önünde babasının gülümseyen çehresini gördü.

Şevket Bey dedi ki:

"Daha hazırlanmadın mı? Saat dört... Biraz daha gecikirsek yetişemeyeceğiz."

Nemide dizlerinin üzerindeki elbiseleri atarak aynasının karşısına koştu, telaşlı bir sesle dadısına dedi ki:

"Saçlarımı örmeye gerek yok! Yalnız iki tarafından kaldırıver de arkaya çözük olarak salıverelim!"

Şevket Bey kapının kenarına yaslanmış, Nemide'yi hayran gözlerle seyrediyordu. O da saçları tarandığı sırada aynadan babasına tebessümler yolluyordu. Nihayet saçları hazırlandı, elbiseyi giyme sırası geldi. Şevket Bey'i odadan çıkardılar, Nemide babasının karşısında soyunmaya asla rıza göstermek istemiyordu.

On dakika sonra Nemide'nin kapısı aceleyle açıldı, o da hazırlanmış bir hâlde odadan çıkıp sokağa bakan pencereye koştu.

Araba kapının önünde bekliyor, atlar sabırsızca toprağı eşeliyordu. Nemide, merdivenlerden hızla inmeye başladı.

Bu sırada on yaşında bulunuyordu. Hâlinde büyük bir değişme olmuş; birkaç sene önce hastalıklı, sarı bir çocuk olan kızcağız, şimdi güzel, zarif bir genç kız hâline gelmişti.

Aşağı indiği zaman babasını kendisini beklerken buldu, ikisi beraber arabaya doğru yöneldiler. İki kuvvetli atla çekilen ve Nemide ile Şevket Bey'i taşıyan bu araba, on dakika sonra köprüyü süratle geçiyordu.

Araba kısa bir süre sonra Beşiktaş civarında iki katlı ahşap bir evin önünde durdu. Hemen ardından evin kapısı açıldı, ikinci katın penceresinden bir baş göründü. Bu Nail'di. Nemide, Nail'i görünce eliyle işaret ederek genç kızlara mahsus neşeli bir atlayışla arabadan indi, kapıdan içeriye dalarak merdivenlerden bir kuş gibi uçmaya başladı. Şevket Bey de hemen arkasından onu takip ediyordu.

Merdivenin başında Nail, annesi ve annesinin ihtiyar babası bekliyordu.

Nemide onları çocukça bir neşeyle selâmladıktan sonra Nail'e dedi ki:

"Sen hâlâ hazırlanmadın mı? Haydi bakalım, bugün Kâğıthane'ye gideceğiz!"

Nail bu haberi yeni öğreniyormuş gibi, "Ya! Bugün gezmeye gidilecek, öyle mi?" dedi.

Nail odadan dışarıya çıktı, Nemide yorulmuş bir adam gibi kendisini bir sandalyeye attı, bu sırada Şevket Bey, Nail'in annesiyle görüşüyordu.

Birdenbire oda kapısı, pek çekingen bir elle açıldı. Nemide girenin kim olduğunu görmek üzere başını kaldırdı, gözlerinin önünde on iki yaşlarında bir genç kız vardı; bakışlarında derin, büyük bir şaşkınlık belirtisi oluştu. Bu sırada Nemide'nin yengesi, genç kıza:

"Nahit, gel bak, Nemide sizi gezmeye götürmeye gelmiş! Hem amca beyin elini öp bakalım!" dedi.

Şevket Bey genç kızı tanıyamadı, anlamak isteyen bir gözle baktı, yengesi cevap olarak, "Kız kardeşimin kızı," dedi.

Nemide, büyük bir dikkatle olanları takip ediyordu.

Nahit, zarif bir ağırbaşlılık içinde Şevket Bey'e yaklaşarak onu pek nazik bir şekilde selamladı. Nihayet sıra Nemide'ye geldi. Nemide yerinden kalkarak ileriye iki adım attı, Nahit de bu sarı saçlı kıza yöneldi, her ikisi de son derece ciddiyetle birbirlerine baktılar. Aralarında bir arşınlık mesafe kalmıştı, lakin ilk kez buluşan bu iki çocuğun arasındaki bu mesafecik asla aşılamayacak bir engel niteliğindeydi. Nihayet Şevket Bey teşvik edici bir sesle, "Nemide! Ne duruyorsun? Sarıl bakalım!" dedi.

Nemide babasına, "Aman beni bu azaba sokma!" ricasını ima eder bir bakış fırlattı. Ne var ki emre uymak gerekiyordu. Nahit'e yaklaştı, Nahit de bir adım atarak iki çocuğun dudakları arasında karşılıklı soğuk bir öpüşme gerçekleşti.

Bunun ardından odanın kapısı tekrar açıldı, Nail resmî elbisesini giyinmiş hâlde göründü.

Beş dakika sonra Nemide'yle Nahit önden, Şevket Bey'le Nail arkadan yavaş yavaş iniyorlardı.

Nemide eski neşesini kaybetmişti. Düşünceli bir hâlde önüne bakıyordu. Nahit de ağırbaşlı çocuklara mahsus bir durgunlukla Nemide'nin yanında hiç konuşmadan ilerliyordu.

Nahit uzun siyah saçlı, güzel bir kızdı. Samur kıvırcık kaşlar, uzun kirpikler, bir çift koyu kestane göze gölge veriyordu. Kırmızı dudakları arasından görünen iki sıra parlak diş, hafif bir pembelikle örtülü çehresini tatlı ve ışıl ışıl bir tebessümle aydınlatıyordu.

Nemide Nahit'in yanında pek küçük bir kız gibi duruyordu. Nahit o kadar iri yapılıydı ki aralarındaki fark iki yaştan ibaret olduğu hâlde bu iki çocuktan birinin diğerinden beş altı yaş küçük olduğu zannedilirdi.

Avluya indikleri zaman Nemide tereddütle durdu. Nahit'in ilerlemesine fırsat verdi lakin Nahit de duraksamıştı. Arabaya yaklaşmaya her ikisi de cesaret edemiyordu. Nihayet Şevket Bey, çocukların tereddüdünü fark ederek Nahit'i bir eliyle, Nemide'yi diğer eliyle tutup arabanın ön tarafına oturttu, kendisi de Nail'le beraber arka tarafa oturdu. Atlar kamçının şakırtısıyla arabayı sürüklemeye başladılar.

Bu sırada Nemide arabanın köşesine büzülmüş, düşünüyordu.

Arabanın içinde garip bir sessizlik hüküm sürüyor, bu dört kişinin hepsi de bulaşıcı bir hüznün etkisi altında görünüyordu.

Nemide köşede büzülmüş, arabanın açık penceresinden, dalgın bir hâlde, arabaların gözleri önünden geçirdiği çehreleri seyrediyordu. Bir aralık doğruldu, dikkatini bir şey çekmiş gibi gözlerini süzerek baktı. Bu bakışı diğerleri de takip etti. Bu sırada araba diğer arabaların kalabalığına sıkışarak durmaya mecbur olmuştu. Ta karşıda bir ağacın dibinde, açık bir başka araba daha vardı. Nemide bu arabadaki açık mavi atlaslı bir küçük kızı göstererek kendi kendine düşünüyormuş gibi yavaş bir sesle, "Şu kızın saçları ne kadar güzel sarı! Bu güzel saçlar, siyah olsaydı hiçbir şeye yaramazdı," dedi.

Nahit dudaklarını ısırdı; Nemide'nin bu sözü doğrudan doğruya kendisine bir itirazdan ibaretti. Karşılık vermek istedi fakat o sırada araba yine ilerlemeye başladı. Bunun üzerine o da konuyu uzatmaya gerek görmedi, sabretti. Ne var ki o gün Nemide'nin hep aksilik damarı tutmuştu, Nail'le özel bir bağı olduğunu anladığı bu güzel kızı aşağılamak için sebep arıyordu. Birdenbire büyük bir kahkaha kopardı. Şemsiyesi-

ne dayanarak geçmekte olan sarı elbiseli bir kız göstererek dedi ki:

"Aman aman, şu kızın elbisesine bakın! Yumurta içi gibi sarılara boyanmış!"

Nahit'in elbisesi de sarıydı, şu cevabı verdi:

"Demin beğendiğiniz kızın saçları gibi..."

Nemide'nin rengi attı, öfkesinden dudakları titredi, etkili bir darbe almış gibi arabanın arkasına yaslanarak sessiz kaldı.

Nail'le Şevket Bey, iki genç kız arasında hüküm sürmeye başlayan zıtlaşmayı anlamışlardı. Hatta Nail, bu soğukluğa neden olanın kendisi olduğunu fark etmiş, bundan garip bir tat bile almıştı. Lakin Şevket Bey, bu karşılıklı kıskançlığın kötü bir olaya neden olabileceğini tahmin ederek arabacıya dönüş emrini verdi. Kâğıthane gezintisini en eğlenceli zamanında terk ettiler. Araba, Şişli Caddesi'ni süratle geçmeye başladı.

Nail'in evine geldikleri zaman Şevket Bey, Nemide'ye biraz yukarı çıkıp yengesini görmeyi tavsiye etti. Nemide bu ricayı yerine getiremeyecekti, hemen eve dönmek istiyordu.

Ayrılırlarken Nemide Nail'in veda sözlerine cevap vermedi, Nahit ise zaten Nemide'yle hiçbir şey konuşmadan oradan ayrılmıştı.

Eve döndüler.

Nemide son derece öfkeli bir hâlde yukarıya çıktı, hiç kimseye tek kelime söylemeyerek sabahleyin o kadar sevinçle giydiği elbiseleri parçalamak istiyormuş kadar müthiş bir öfkeyle üzerinden çıkardı, yatağına atılarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Nemide, Nail'i kıskanıyordu.

14

Gece yarısıydı.

Nemide'nin odası sönük bir kandille aydınlatılmıştı.

Yataklığın yanında bir iskemle üzerinde Şevket Bey yatağa yaslanmış, düşünceli bir hâlde oturuyor, Nemide uzaklara dalmış, yatıyordu.

Odanın içinde kızcağızın derin derin nefes almasından başka bir ses işitilmiyordu.

Birdenbire Nemide'nin gözleri açıldı, sayıklıyormuş gibi dedi ki:

"Baba! Nahit, Nail'in nesi?

Şevket Bey, onun ateş gibi yanmakta olan elini tutarak cevap verdi:

"Teyzesinin kızı..."

Nemide gözlerini kapadı.

Biraz sonra dudakları arasından şu sözler çıktı:

"Nail'in evinde mi oturuyor?"

"Hayır, o gün misafir olarak gelmiş."

Bu cevaptan sonra her ikisi de sustu. Şevket Bey yalan söylemişti. Çünkü Nahit, on beş günden beri ve pek uzun bir müddet kalmak üzere Nail'in evinde ikamet etmekteydi.

Nahit bir sene evvel annesini kaybetmiş ve babasıyla yalnız kalmıştı; lakin bir gün geldi ki kızıyla birlikte yaşamak

babasına yetmemeye başladı, pek az zaman sonra da annesinin ölümüyle matemli bir sessizliğe dalan evde Nahit, onun yerine gelmiş başka bir kadın gördü.

O zaman genç kız için kederlerle dolu bir hayat başladı. Bir vakitler yalnız kendisine ayrılan tebessümlerin şimdi yalnız bu kadına sunulduğunu anladı. Yabancı bir kadın kendisini annesinin hatıralarıyla dolu bu evden, kalbini sevgiyle çarptıran babasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sabretti, bu haksızlığa karşı feryat eden kalbinin tüm kötü hislerini boğdu, kederinin taşıp kendini ele vermesine fırsat tanımadı, her şeye metanetle göğüs germek istedi. Fakat bu kadın, onun gözünde korkunç bir cehennem hayaleti gibiydi. Kızını feda eden, sevgisini hissetmeyen bu babadan nefret etmeye başladı. Burada, annesinin boş bıraktığı yüce makamı işgal eden bu kadının hükmü altında, babasının kayıtsızlığı karşısında daha fazla yaşayamayacağını düşündü. Bir gün babasından izin alarak teyzesinin evine geldi. Bu küçük kız, o zamana kadar sakladığı umutsuzluğunu ve kederlerini daha fazla örtmeyi başaramadı, teyzesinin kolları arasına atılarak hüngür hüngür, uzun uzun ağladı. Bundan sonra Nahit babasının evine dönmedi, o da ısrar etmek istemedi.

On beş günden beri Nahit teyzesinin evinde, haksızlığa uğramış kimsesiz bir çocuk olarak yaşıyordu fakat kalbinde bir acı yoktu çünkü burada kendisini seven bir kalbin varlığıyla huzurluydu, zihninde annesinin hatırasını canlandırabilecek bir çehre görmekle de teselli buluyordu.

Nahit yaşından büyük bir zekâyla bu evdeki hâlini ve konumunu çok iyi anlıyor, küçücük fikriyle haksızlığa uğratıldığını, kimsesiz bırakıldığını hissedebiliyordu. Onun içindir ki yaradılışındaki ağırbaşlılığa bir de umutsuzluk eklendiğinden on iki yaşında ve mutluluk sevinciyle yaşayan bir genç kız gibi değil, hayatındaki bütün emellerinin birer hayal eseriymiş gibi yokluk fezasına gömülüp gitmesiyle kapkaranlık bir çaresizliğe düşen bir bedbaht gibi üzgün ve kederli görünüyordu.

Şevket Bey'in bunlardan haberi yoktu. İhtimal, haberi olsaydı bile Nemide'ye yine böyle bir yalan söyleyecekti. Çünkü zavallı baba, Nemide'nin Nail'e bu derece bağlılığından ürkmeye, çocukça bir histen ibaret zannettiği bu ilginin ciddi neticeler verebilecek olduğunu anlamaya ve bundan korkmaya başlamıştı.

O geceyi Nemide şiddetli acılar içinde geçirdi. Sabah olduğu zaman onun rahatsızlığından haberdar edilen Doktor Osman Bey'in geldiğini bildirdiler. Şevket Bey, çok zamandır beklediği bir şeye kavuşan kimselere mahsus bir arzuyla doktoru karşıladı.

Osman Bey, "Yine bizim küçük hanım yatağını soğutmamak mı istiyor?" esprisiyle odaya girdi. Bu sırada Nemide yatağının içinde eski dostu Osman Bey'in şakasıyla kahkahadan bayılıyordu. Çocuğun bu neşesi Şevket Bey'e tatlı bir tebessüm verdi.

Doktor yatağa yaklaşınca Nemide iki kolunu boynuna dolayarak kahkahalarının ruhunu saran çınlamalarıyla hâlâ titreyen bir sesle:

"Babama inanma! Biraz yorgun olsam veya çokça uyusam beni hemen hasta zanneder." Azarlayıcı bir tavır alarak ve küçük eliyle Şevket Bey'in sakalını okşayarak, "Meraklı baba!" dedi.

Osman Bey dedi ki:

"Kurnazlık lazım değil! Dilini çıkar, bakayım!"

Nemide'nin hekim muayenesinde en çok hoşuna giden bu noktaydı, derhâl doktorun emrine boyun eğerek ve dilini çıkararak, "İşte!" dedi.

Osman Bey nabzını da muayene ettikten sonra kızmış bir adam gibi kaşlarını çatarak, "Hakkın var Nemide... Bu meraklı babaya laf anlatmak mümkün değil... Beni bırak da senin hasta olmadığını anlatayım," dedi ve Şevket Bey'in koluna girerek dışarıya çıkardı.

İki aziz dost yalnız kaldıkları zaman Nemide'nin yanında büründükleri şakacılığı terk etmişlerdi. Özellikle Osman Bey'in çehresinde büyük bir ciddiyet görülüyordu. Şevket Bey'in elini tutarak dedi ki:

"Çocuğu heyecana düşürmüşsünüz!"

"Hayır, hiçbir şey olmadı! Dün biraz gezmeye çıkarmıştım."

Şevket Bey evvelki gün olanları anlattı. Osman Bey büyük bir dikkatle dinliyordu. Özellikle Nemide'yle Nahit arasında geçen konuşmalara çok önem verdi. Şevket Bey hikâyesini tamamlayınca doktor bir müddet sustu. Nihayet gözlerini Şevket Bey'in yüzüne dikerek dedi ki:

"Nemide'nin şimdiye kadar görmüş olduğu tedavi psikolojik olmaktan ziyade bedenseldi. Şimdiyse çocuğun psikolojik durumunu kontrol etmek gerekiyor. Bakınız, küçük bir üzüntü bile onun bir zarar görmesi için kâfi geliyor! Yaşı müsait olsaydı Nail'e olan bağlılığını çocukça bir sevgiden ziyade bir aşka yorardım. Nemide gibi bir çocuk için aşkın ne kadar helak edici olduğunu açıklamaya gerek bile görmem. Buna ve özellikle bunun doğurabileceği heyecanlara asla imkân verilmemelidir."

Osman Bey biraz duraksayarak sordu:

"Sizin Kanlıca'da bir yalınız var, değil mi?"

"Evet..."

"Niçin oraya gitmiyorsunuz?"

"İcap ederse gideriz, benim İstanbul'da kalışım şehre düşkünlüğümden değil... Benim için köy hayatı daha hoştur. Ancak kızımın sıkılmasından korkarım."

"Nemide zaten burada nasıl yaşıyor? Şimdiye kadar arzu edip de sokağa çıktığını bilmiyorum. Bahçeden başka gezecek bir yer de bilmiyor. Bazen onu siz gezmeye götürüyor-

sunuz, bu orada da mümkün olur. Özellikle eğlenebilmesine orası daha müsaittir ve ihtiyaç duyduğu sakin ruh hâline kavuşabileceği en mükemmel yerdir. Kanlıca'ya gitmek onun için çok faydalı olacaktır."

Biraz sonra Şevket Bey'le Osman Bey, Nemide'nin odasına dudaklarında bir tebessümle giriyorlardı. Osman Bey, yatağının içinde oturan Nemide'ye dedi ki:

"Babanı yola getirdim. Hatta fazladan onu bir şeye daha razı ettim ki bilsen sevincinden çıldırırsın."

Nemide telaşla sordu:

"Neye? Neye?"

"Seni birkaç güne kadar yalıya götürecek."

"Yalıya mı? Hangi yalıya?"

"Kanlıca'ya..."

"Kanlıca neresi? Buradan uzak mı?"

Tabip bu soruya verilecek cevapta tereddüt etti:

"Uzakça..."

"Çok mu uzak?"

"Hayır..."

"Niçin daha uzak bir yere gitmiyoruz?"

Bu soru, Şevket Bey'le Osman Bey'i hayrete düşürdü. Şevket Bey dedi ki:

"Niçin uzak bir yer istiyorsun?"

Nemide, pek uzak bir mesafeyi gösteriyormuş gibi eliyle işaret ederek, "Uzak... Uzak olmak için..." dedi.

Nemide, Kanlıca'ya ilk kez geldiğinde bahardan, ışıktan, şiirden oluşmuş bir dünyaya çıkmış gibi kendisini mutlu hissetti. O vakte kadar Kanlıca'ya hiç gelmemiş, babasının boş

bıraktığı bu yalıyı hiç görmemişti. İlk defa olarak kapıdan girdiği zaman senelerce kendi hâline bırakılmış ağaçlardan meydana gelen vahşi, sık bir koru gördü. Genç kız kapı açılır açılmaz birdenbire gözlerine çarpan bu yabani manzara karşısında şaştı kaldı. Bir müddet duraksadı, yeşillikten ibaret ve ulaşılmaz görünen apayrı bir dünyaya benzeyen bahçeye dalgın gözlerle baktı.

Köşk korunun ilerisinde, denize yakın bir yerdeydi. Sokak kapısından girildiği zaman köşkün beyaz duvarları, ağaçlar arasından karmakarışık bir şekilde görünüyordu.

Nemide, ilk kez gördüğü böyle ıssız bir manzaradan büyülenmiş gibi aheste aheste kapıdan köşke kadar götüren dar, ağaçlarla çevrili yolu takibe başladı. Gözleri iki tarafında birer yeşil duvar teşkil eden ağaçların arasından meraklı bakışlar atıyordu fakat ağaçtan, yeşillikten başka bir şey göremiyordu.

Nemide birdenbire kendini köşkün önünde buldu. Burada ağaçların sınır teşkil ettiği yol birden kesiliyor ve iki yöne doğru uzanarak köşkü yeşil bir zemin üzerine beyaz bir kuşakla çeviriyordu.

Sevinç dolu bir isteklilikle köşkün kapısına götüren merdivenleri çıktı, kendisini mermerle döşeli geniş bir avluda buldu. Burada biraz durup etrafına hayranlıkla göz gezdirerek, "Ah ne güzel!" dedi.

Nemide avluya açılan kapıdan girdiği zaman büyük bir sofaya açılır dört oda gördü. Bunlardan ikisi bahçeye bakıyordu. Büyük bir merakla odanın birini açtı. Burası yemek odasıydı. Odanın bir duvarını işgal eden ve sofra takımlarıyla dolu olan dolaba, pencerelerin önüne konmuş yeşil kumaşlarla kaplı alçak sedirlere, odanın ortasındaki uzun yemek masasına önemsemeyen bir bakışla göz gezdirdikten sonra odanın kapısını çekerek karşıdaki odaya girdi. Burası Ömer Ağa'ya mahsus olmak üzere pek sade döşenmişti. Burada da

durmadı, sofanın diğer yönüne doğru ilerledi. Sofanın bu yanında başka bir kapı deniz tarafına açılıyordu.

Bu kapıdan çıkmadan önce iki tarafındaki odalara da göz gezdirdi. Bunların her ikisi de muntazam bir şekilde döşenmişti. Birisi Şevket Bey'in kütüphanesiydi, diğeri de misafir kabul etmeye mahsustu. Bu odalardan memnun bir tavırla ayrılarak sofanın deniz tarafındaki kapısını açtı.

Babası onu sessizce takip ediyordu. Kendilerini kapının önünde, bahçe tarafındaki avluya benzeyen mermerlikte buldukları zaman Nemide gözlerinin önünde boğazın güneşin ışıltılarına boğulmuş, gönülleri dinlendiren manzarasını, ayaklarının dibinde nurlar sürükleyerek akıp giden denizin dalgalarını gördü. Bu güzelliklerden sarhoş olmuş gibi babasına dönerek sitem eden bir sesle dedi ki:

"Şimdiye kadar niçin buraya gelmedik?"

"Demek, burada oturabileceksin?"

"Elbette... Hem artık İstanbul'a gitmem ki!"

Şevket Bey'in köşkü, Kanlıca'nın Çubuklu tarafına rastlayan bir mevkide bulunuyordu. Nemide bulunduğu yerden Emirgan'ın, koruların gölgesine sığınmış yalılarıyla İstinye ve Yeniköy'ün bir kısmını görebiliyordu.

Uzun bir süre burada durdu, nihayet kendini zorlayarak ayrılıyormuş gibi içeriye dönüp, "Şimdi de yukarıyı gezelim!" dedi. Yukarıda yatak odası olmak üzere altı oda vardı. Bunları birer birer inceledikten sonra bahçe tarafında bulunan bir odaya girdi. Fakat iki adım atar atmaz durdu; yüzünde şaşkınlıkla sevinç karışımı bir tebessüm göründü. Burası Nemide'nin odasıydı.

Şevket Bey, babasının vefatından beri köşkü terk edilmiş bir hâlde bırakmıştı.

Nemide'nin Kanlıca'ya gitmesine ihtiyaç duyulduğu zaman birkaç gün içinde köşkün gerekli eşyaları tamamlanmış-

tı. Öyle ki Nemide, babası, dadısı, sütninesi, lalası ve Nergis köşke taşındıkları zaman sadece giyimleriyle ilgili özel eşyalarını getirmişlerdi.

İstanbul'daki hayatları ile Kanlıca'daki hayatları arasında bir fark daha varsa o da aşçı kadının kocasıyla beraber İstanbul'da bekçi sıfatıyla kalmalarından dolayı yeni bir aşçı ve bir de Nemide'nin emrine bir uşak ilave edilmesinden ibaretti.

Şevket Bey köşkü yeni eşyalarla donattığında en çok kızının odasına dikkat etmiş, onun uyuduğu yeri bir mücevher kutusu gibi süslemişti.

Kapı açılıp da Nemide kendisini odanın içinde bulunca derin bir hayrete gömüldü.

Bu oda, yalının sağ köşesindeydi ve yönü bahçeye bakıyordu. Oda kapısının karşısına tesadüf eden tarafta iki büyük pencere, ağaçların arasından Boğaz'ın bir kısmını gösteriyordu. Nemide, bu pencerelerden birine ilerleyerek kanatları açtı, başını biraz sarkıtarak iki tarafına baktı. Bir tarafında karanlık bir koru, diğer tarafında aydınlık bir deniz gördü. Geriye çekilerek bahçeye bakan pencerelere ilerledi. Bu tarafta iki pencereyle ortasında camlı bir kapı vardı. Kapıyı açtı, kendisini uzun bir balkonda buldu. Bu balkon köşkün bu kısmını tamamen kuşatmıştı. Öyle ki balkonda ilerleyerek köşkün ta öteki köşesine kadar gidip sabahleyin babasını uyandırabilirdi. Balkonun bu özelliğine pek memnun oldu çünkü babasının odasına gitmek için sofayı geçmektense balkonu geçmek daha kolaydı.

Odasının çevresini ve görünümünü inceledikten sonra nasıl döşendiğini kontrol etmek üzere içeriye girdi. Odanın pencereleri beyaz tülden uzun perdelerle örtülüydü. Perdelerin kanatları pembe bağlarla toplanmış bir hâlde pencerelerin iki tarafındaki sarı askılara asılmıştı. Bahçeye bakan pencerelerin karşısındaki duvarın köşesinde pembe şeritlerle boğulmuş beyaz cibinlikli yatağıyla tuvalet masası görünüyordu.

Tuvalet masasına çocukça bir sevinçle yaklaşarak diş fırçalarını, seyrek ve sık tarakları, muhtelif saç ve mendil kokularını; cilt bakımına özgü sirkeleri, tozları birer birer inceledi. Rahat etmesi için gereken her şeyi bu kadar dikkatle hazırlatan babasına teşekkür eden gözlerle baktı. Kızına bu derecelerde düşkün bir babaya sahip olduğu için kendisini çok mutlu hissediyordu. İki pencere arasına konulmuş elbise dolabını açtı, bütün giysilerinin düzenli bir şekilde asılmış olduğunu gördü. Elbise dolabının karşısındaki duvar tarafına kırmızı kadife kaplı bir sedirle iki koltuk konulmuştu. Odanın her tarafına göz gezdirdikçe mutlaka zevkine uygun bir şey buluyordu. Kapı tarafında duvara asılı iki büyük tablo; birbirinin kucağına atılarak dudak dudağa öpüşmekte olan iki bebeğin bacakları arasına sıkışmış küçük bir saat, bir termometreyle bir barometre ve daha nice ufak tefek eşyalar, hepsi Nemide'de bir sevinç, bir mutluluk tebessümü meydana getiriyordu.

Nihayet genç kız babasını yakalayarak sedirin üzerine kadar sürükledi. Yanına oturdu ve iki elleriyle boynuna sarılarak şükran dolu bir öpücük verirken şu sözleri sarf etti:

"Ah baba! Burada ne kadar mesut olacağım!"

Bu söz, Şevket Bey için en büyük mükâfattı.

15

Bir hafta sonraydı.

Sabahleyin yatağından, "Nemide! Hâlâ uyuyor musun?" sesiyle kalktı, omuzlarının üzerine hafif bir şey atarak kapıyı açtı. Karşısında zaten sesini fark ettiği Nail'le Nahit'i gördü. Genç kız elini çocukça bir sevinçle Nail'e uzattı ve tatlı bir tebessümle Nahit'e, "Ben sizin daha önce geleceğinizi düşünmüştüm!" dedi.

Sonra Nail'i bırakarak ondan beklenmeyen bir yakınlıkla Nahit'in koluna girdi ve çekerek odasına kadar götürdü. Nail arkalarından takip etti.

Nemide, misafirlerini en iyi şekilde ağırlayabilmek için pek telaşlı görünüyordu; Nahit'i sedirin üzerine oturttu, kendisi de karşısına geçti. Bir müddet iki genç kız birbirlerine baktılar. Bu bakışma, sevgiden ziyade derin bir düşmanlığı, büyük bir nefreti anlatıyor gibiydi. Fakat gözlerinin etrafında oluşan hafif bir tebessüm bu düşmanlığın resmî bir sevgiyle örtülmesine karar verdiklerini gösteriyordu.

Nahit dedi ki:

"Burada nasıl vakit geçiriyorsunuz?"

"Fena değil... Buranın bahçesi İstanbul'dakinden daha büyük. Hem ağaçları o kadar sık, yolları o kadar dolaşık ki bir haftadır içini öğrenemedim. Canım sıkıldığı zaman bahçeye çıkıyorum, saatlerce dolaştığım oluyor. Bazı defalar koruların altında oturuyorum. Hatta geçen gün yemek vaktinde bahçenin ta öte tarafında bir ağacın altında papatya topluyor-

dum, birden Nergis'in beni çağırdığını işittim. Zavallı hem beni arıyor hem ara sıra ismimi çağırıyordu. Bahçenin her tarafını dolaştı. Ben bakalım ne vakit beni görecek diye ses çıkarmıyordum. Nihayet benim olduğum tarafa geldi, ben hemen ağacın arkasına saklandım, görmeyerek geçti, lakin biraz ayrılır ayrılmaz kendi kendisine, 'Acaba bu bahçede cinler mi var?' diye kaçmaya başladığını görünce artık kendimi tutamadım, kahkahayı salıverdim."

Nemide, çocuklara mahsus bir gevezelikle aklına geleni anlatmaya devam etti. Nail onun Nahit'le meşguliyetini görerek balkona açılan pencerelerden birine dayanmış bir hâlde dalgın dalgın bahçeyi seyrediyordu. Bir aralık Nemide'yle Nahit'in konuşmaları kesildi, artık söyleyecek bir laf bulamadılar, ağır bir sessizlik oldu, bu uzun bir süre devam etti.

Genç kızlar bu sessizliği bozmak için bir vesile arıyorlardı, birdenbire Nahit başını arkasındaki duvara doğru çevirerek, "Bunlar ne resmi?" dedi. Tabloları görmek üzere her ikisi de ayağa kalktılar. Duvarda iki büyük tablo vardı, Nahit bunlardan birine yaklaştı, Nemide biraz arkasında durdu. Nahit dedi ki:

"Bu Boğaziçi'nin resmi değil mi?"

"Evet..."

"Acaba Kanlıca nereye düşüyor?"

Anadolu sahilini sırayla geçmeye başladı.

Nemide dedi ki:

"Kanlıca o tarafta değil ki!"

"Ya ne tarafta?"

"Öteki kıyıda..."

"Hayır, Kanlıca Anadolu tarafındadır!"

"Nail'e soralım da bak! Nail! Kanlıca, Rumeli tarafında değil mi?"

Nail, bu boş sorudan hayret etmiş gibi onlara dönerek cevap verdi:

"Hayır, Anadolu tarafında. Rumeli tarafı karşımızda."

Nemide güya Rumeli tarafını görmek üzere pencereye yaklaştı, Nail'le beraber balkona çıktılar. Nahit artık Boğaziçi tablosundan sıkılarak İstanbul'un Üsküdar tarafından alınmış bir resmini gösteren ikinci tabloyu seyre dalmıştı.

Nemide'yle Nail bir müddet sustular, balkonun batı yönündeki parmaklığa dayanarak Boğaz'ı seyrettiler. Nihayet Nail bir şey söylemek istiyormuş gibi doğruldu, Nemide dirseklerini dayamakta olduğu parmaklıktan kaldırmayarak delikanlının yüzüne baktı.

Nail dedi ki:

"Nemide! Haberin var mı?"

"Neden?"

"Ben Paris'e gidiyorum!"

Genç kız biraz düşündükten sonra dedi ki:

"Paris'e niçin gideceksin?"

"Bu sene okulumu bitiriyorum. Sınıfımızdan birkaç öğrenciyi her sene olduğu gibi bu sene de Paris'e gönderecekler. Beni gönderecek olurlarsa elbette gideceğim."

Bu son söz genç kızda bir ümit uyandırdı, titrek bir sesle:

"Belki seni göndermezler!" dedi.

Bu sırada Nahit balkonun kapısına çıkmış olduğu hâlde diyordu ki:

"Aşağıya inmeyecek miyiz? Yengeniz deminden beri sizi bekliyor."

Nemide seri bir hareketle odaya atıldı, büyük bir telaşla perişan bir hâlde bulunan saçlarını toplayarak Nahit'i kolun-

dan tuttu, ikisi beraber aşağıya indiler. Nail yavaş yavaş arkalarını takip ediyordu.

Nemide yengesini şen şakrak bir edayla öptükten sonra beklettiğinden dolayı kendine mahsus çocukça bir şiveyle affedilmeyi istedi.

Biraz beraber oturdular. Lakin Şevket Bey'in açmış olduğu bir aile hatırası genç kızları o kadar az eğlendiriyordu ki Nemide'nin bir işareti üzerine Nahit'le beraber kalkarak bahçeye açılan kapıya çıktılar. Nemide dedi ki:

"Bahçeye inelim mi?"

"İnelim!"

Kol kola girdiler, bahçenin otlarla kaplanmış dolaşık yollarında ağır ağır ilerlemeye başladılar. Biraz sonra Nail, genç kızları bulmak üzere bahçeye bakan avluya çıktığı zaman nerede olduklarını göremedi. Genç kızlar iki mesut kelebek gibi ağaçların arasına dalarak kaybolmuşlardı.

Bir müddet ikisi de susarak ilerlediler. Aralarında garip bir çekingenlik hüküm sürüyordu. Nemide'nin zihninden birtakım farklı düşünceler geçiyor, sormaya korktuğu bir konu dudaklarını titretiyordu. Nihayet dedi ki:

"Burasını nasıl buluyorsunuz?"

"Pek güzel..."

"İstanbul'daki evden güzel değil mi?"

"Elbette..."

"Sizin oturduğunuz eve göre nasıl?"

"Karşılaştırmak mümkün değil! Bir kere burası yalı... Ondan sonra bizim ev bu kadar büyük değil, hiç bahçesi yok. Gerçi gezmeye gitmek için çok kolaylık var ama teyzem o kadar az çıkıyor ki akşama kadar ne yapacağımı bilmiyorum."

Nemide biraz düşünerek sordu:

"Nail size arkadaşlık etmez mi?"

"Nail haftada bir gün geliyor."

Nemide gizlemeyi başaramadığı bir sevinçle:

"Sahi! Bunu düşünmemiştim!" dedi.

Genç kızlar bir iki adım daha attılar. Nemide'nin bir şey söylemek istediği fakat cesaret edemediği anlaşılıyordu. Nihayet dedi ki:

"Acaba bir iki ay burada kalmanıza yengem müsaade etmez mi?"

Bu soruyu beklemeyen Nahit cevap vermeyerek hayretle baktı. Nemide devam etti:

"İkimiz burada beraber olsak ne kadar eğleniriz! Beybabam bana bir sandal alacak, beraber kürek çekeriz. Canımız sıkıldığı zaman bahçede gezeriz, gündüzleri beybabamdan ders alırız. Gelecek cuma gününden başlayarak kanun ustası gelecek. Siz razı olsanız da yengeme beraber yalvarsak elbette müsaade eder."

Nahit biraz düşündü. Nemide'nin saydığı eğlenceler düşüncelerinde giderek önem kazandı. Lakin bu sevmediği kızın yanında ne yapacak? Bu düşünce onu tereddüde düşürüyordu.

Nemide saf ve yalvaran gözlerle Nahit'in cevabını bekliyordu.

Genç kızlar yavaş yavaş bahçenin deniz kenarına denk gelen tarafına kadar ilerlemişlerdi. Dalgaların hafif çırpıntıları, ağaçlardan, otlardan kalkan güzel kokularla dolu bir hava Nahit'in arzularını şiddetlendiriyordu. Nihayet şu cevabı verdi:

"İçeriye girelim de beraber müsaade isteyelim!"

O akşam Nahit, teyzesine ve Nail'e arkadaşlık edemedi. Genç kıza Nemide'yle birlikte yalıda kalmak üzere iki ay izin verilmişti.

16

Nahit'le Nemide köşkün deniz tarafına bakan avlusunda oturuyorlardı. Sarmaşıklarla çevrili kameriyede asılı bir fener, genç kızların gecenin karanlığı içinde bulutla karışık bir hayal gibi belli belirsiz fark edilen vücutlarına donuk bir ışık salıyordu. Havanın hafif titreşimiyle fener iki tarafa ağır ağır sallandıkça yayılan ışık çizgileri, genç kızların saçlarından çehrelerine, dizlerinden göğüslerine doğru dans ederek vücutlarının muhtelif yerlerine buseler konduruyordu.

Kameriyenin ta karşı köşesinde Şevket Bey'in diğer bir fenerin hafif ışığıyla bir kitabı okuduğu belli belirsiz fark ediliyordu.

Biraz ötede Boğaz'ın dalgaları; bulutlar arasından, gömleğini yırtarak göğsünü gösteren bir genç kız gibi aheste aheste sıyrılan ayın yer yer saçtığı nur toplarını sürükleyerek geçiyor; karşıda yalılardan sahile akan ışıklar, suların üzerinde birbirini kovalayarak dans ediyordu.

Etrafta derin bir sessizlik, havada büyük bir ağırlık hüküm sürüyordu.

Nahit'in iri siyah gözleri bir hayal hafifliğiyle denize akseden yıldızları, ışığa bürünen dalgaları, aydınlık bir gökyüzüyle gösterişli bir deniz arasında kalmış koyu karanlık koruları dolaşıyor, bütün bu manzaralar bakışlarına matem rengi veren kalbinin tüm duygularını hafif hafif titretiyordu.

Nemide, tabiatla beraber yavaş yavaş hayallerine gömülen Nahit'in karşısında dizlerinin üzerindeki kanunu kurmakla meşguldü.

Hüküm süren derin sessizlik içinde parmakları kirişlerin sesini akort etmek için çekingen hareketlerle boğuk sesler çıkarıyordu.

Biraz sonra Nemide'nin elleri kendiliğinden oluşan bir çekimle kanunun telleri üzerinde uçmaya başladı. Parmaklarının kirişlerden seri hareketlerle kopardığı nağmeler, birer parça ızdırap hıçkırığı gibi, inlercesine geri dönüşlerle, etrafı kuşatan ağır havada uçuşuyordu. Fakat birdenbire genç kızın elleri durdu, nağmeler can çekişen birinin son nefesi gibi söndü. Dudaklarından yavaş bir sesle şu sözlerin çıktığı işitildi:

"Yine yapamadım! Buraya gelince parmaklarım öteye geçemiyor."

Nemide nihavent peşrevini[5] meşk[6] ediyordu. Genç kızın ellerini birdenbire durduran parça, dördüncü hanenin teslimine girilecek yerdi.

Nahit eğilerek dedi ki:

"Güç yerlerini yapıyorsun da burasını niçin yapamıyorsun? Ben burada hiç güçlük çekmedim."

Nemide dedi ki:

"Sadece burasını ayrıca yaptığım zaman hiç güçlük çekmiyorum, lakin yukarıdan aşağıya sırasıyla gelirken parmaklarım mıhlanıp kalıyor."

"Dördüncü hanenin başından al bakayım!"

Nemide çalmaya başladı. Nahit parmaklarını dikkatle takip ediyordu, Nemide tam oraya gelince durdu.

Bunun üzerine Nahit kanunu alarak kendisi yaptı. Nemide dikkat etti, bir daha tecrübe etmek istedi fakat mümkün de-

5 Peşrev: Giriş taksiminden sonra ilk çalınan dört haneli ve dört teslimli parça. (y.h.n)

6 Öğrenmek için yapılan ders, talim, çalışma, alıştırma (y.h.n)

ğil, parmakları öteye geçmiyordu. Nihayet genç kız sıkılarak kanunu bıraktı, vücudunu iskemlenin arkasına salıvererek:

"Artık parmaklarım inat etti, bu akşam yapamayacağım!" dedi.

Her ikisi de sustu.

Biraz sonra Şevket Bey'in sandalyesinde doğrularak, "Daha yukarıya çıkmayacak mısınız?" dediği işitildi.

Nemide:

"Erken değil mi?" dedi.

"Çıksanız iyi olur. Soğuk alırsınız!"

Nemide kayıtsızca omuzlarını silkti, "Peki, şimdi çıkarız," dedi fakat genç kızın babasının bu emrine riayet etmek istemediği anlaşılıyordu.

Nahit yine düşüncelere dalmıştı, çehresine derin bir hüznün rengi vurmuştu.

Genç kızın hayalleri birtakım acı düşüncelere takılıp kalmıştı. Kimsesizliğini, yuvasızlığını düşünüyordu. Kader bu zavallı kıza ne bahşetmişti? Mezarda bir anneyle annesinden başka bir kadının muhabbetinde kendisini ihmal eden bir baba değil mi? Hayat onun için neydi? Orada, gözlerinin önünde uzayın sonsuzluğunu gösteren bir gökyüzü parçası gibi boş bir uçurum... İstikbali, karşısındaki karanlık koru gibi ışıksız ve kırık ümitlerle dolu bir yer değil mi? Şimdiye kadar ne görmüştü? Hiç! Ne görecek? Hiç! Hiçten oluşmuş bir mazi... Hiçten ibaret bir istikbal... Nahit, hayallerini hüzünlere, ona umutsuzluk veren düşüncelerin akışına bırakıveriyordu. Lakin düşüncelerini saran hüznün arasından hafif bir ümit ışığı da parlıyordu. Hayatın ona verdiği aldırışsız çehreler arasında gülümseyen, ümitlerle dolu bir hayal görünüyordu. Nahit orada hatıralarının karanlık ufukları arasında bir ümit yıldızının parladığını fark ediyordu.

Fakat çok yazık! O da bir zaman sonra kendisini terk etmeyecek miydi?

Şimdi genç kız Nail'in hayalini bulutların içine gömülüyor gördü. Nasıl? Son, yegâne ümidi...

Genç kızın kalbini büyük bir umutsuzluk kapladı. Zannetti ki hayatı matemli bir örtüyc bürüncrck gözlerinin önündeki bulutlara doğru gidiyor.

Nail'i kaybetmek onun için kaderin öldürücü bir darbesiydi. Hayatla bütün bağları Nail'in sevgisinde düğümleniyordu.

O giderse ne yapacaktı?

Nahit kimsesiz ve haksızlığa uğramış hâlde teyzesinin evine sığındığı zaman Nail'de müşfik bir dost, merhametli bir arkadaş bulmuştu. Pek kısa bir zaman, Nahit'in her bakımdan ihmale uğrayan kalbindeki tüm sevgileri Nail'e vermesine yetmişti. Genç kız, Nail hakkında mahiyetini belirleyemediği bir muhabbet hissediyordu.

Nemide'ye dedi ki:

"Artık yukarıya çıkalım mı?"

"İstersen çıkarız."

Genç kızlar kalktılar, aheste bir yürüyüşle Şevket Bey'in yanına gidip her ikisi de arka arkaya veda öpücüğü verdikten sonra yukarıya çıktılar.

Nahit'i yukarıya çıkmaya sevk eden bir ihtiyacı vardı. Genç kız Nemide'yle Nail hakkında görüşmek istiyordu.

Merdivenden çıktıkları zaman her günkü gibi deniz tarafındaki odasına yönelecek yerde Nemide'ye refakat etti. Nemide onun bu âdeti dışındaki refakatini garipsemeyerek kapısını açtı, her ikisi de içeriye girdiler. Fakat odanın içinde yalnız kaldıkları zaman ne yapacaklarını bilemez hâlde öylece durdular.

Nahit balkonu göstererek dedi ki:

"Oraya çıkalım mı?"

Nemide cevap vermeksizin balkonun kapısını açtı, ikisi de çıktılar, köşedeki ağaçtan yapılmış iskemleler üzerine oturdular.

Genç kızlar o dakikada, iki haftalık bir arkadaşlığın aralarında oluşturduğu samimiyetten uzaktılar.

Nemide, Nahit'in önemli bir konuşma yapmak istediğini hissediyor ve başlamasını bekleyerek susuyordu.

Şimdiye kadar iki genç kız arasında Nail'e dair tek bir kelime konuşulmamıştı. Her ikisi de bu tehlikeli konuyu açmaktan kaçınıyordu.

Nihayet Nahit, büyük bir karar alarak yavaş bir sesle dedi ki:

"Nail'in Paris'e gideceği gerçek mi?"

Nemide gözlerini Nahit'in çehresine dikerek aralarındaki karanlık perdeyi yırtmak istiyormuş gibi keskin bir nazarla baktı ve cevap verdi:

"Evet, gidiyor!"

Nemide bu cevabı, bir hançer darbesi gibi Nahit'in sinesine saplamak istiyorcasına verdi. Kendi kalbini delen bu darbenin başka bir kalbi de yaraladığını görmekten bir haz duydu. İnsan kendi mutluluğunu istediği kadar üzüntülerinin de paylaşıldığını görmek ister.

Nahit, sanki beklediği bütün açıklama bundan ibaretmiş gibi ağırbaşlı bir tavırla kalkarak odadan çıktı. Nemide karanlık içinde daha koyu bir gölge gibi ağır adımlarla yürüyen Nahit'i gözleriyle takip etti fakat odanın kapısı kapandığı zaman gözleri bahçenin koyu karanlık manzarasına doğru çevrildi. Kalbine heyecan veren bir duyguyu başka bir meş-

guliyetle ortadan kaldırmak istiyormuş gibi etrafı uzun uzun süzdü. Lakin bu bakış, o zamana kadar zapt edilmiş bir kederin yaşlarıyla bulanmıştı. Yaşlar, genç kızın kirpiklerinin ucuna kadar gelip bir süre düşmekten çekinerek yanaklarına doğru yuvarlandı. Nemide, Nail'i seviyor mu?

Bilmiyordu. Bunu düşünmek için henüz pek küçüktü.

Nail'in gideceğinden elbette büyük üzüntü duyuyordu. Fakat bunun için ağlamak gerekip gerekmeyeceğini tam olarak bilemiyordu. O akşam Nahit'i karanlıkta ağlıyor zannetmiş, o da ağlamıştı.

İnsanın kendince çözümleyemediği bazı hisler vardır ki onlara benzeyen bir hisse rastlamadıkça meydana çıkmaz.

17

Nail veda etmeye geldiği zaman annesi de onunla birlikteydi.

Genç kızların her ikisi de sakin görünüyordu. Hatta her ikisinde de Nail'e karşı bir soğukluk hissediliyordu, gözlerinde Nail, bir dereceye kadar suçlu gibiydi.

Hatta bir ara üç kişi bir tarafa çekilerek hususi bir meclis teşkil ettikleri zaman edecek tek bir laf bile bulamamışlardı.

Nail umursamaz görünerek, "Size oradan ne göndereyim?" sorusunu tekrar etmekle beraber genç kızlardan bir cevap alamamıştı.

Nihayet demişti ki:

"Siz bugün bana surat asmayı kafanıza koymuşsunuz. Fakat ben öyle olur olmaz şeylere kulak asmadığım için ikinize de bir örnek birer hediye göndermekten geri durmayacağım."

Bir örnek!

Bu önceden belirlenmiş hediye şeklinin genç kızların her ikisinin üzerinde de tuhaf bir etkisi oldu.

Niçin bir örnek?

O aralık Şevket Bey, öte taraftan bağırarak dedi ki:

"Nemide! Bak, yengen Nahit'i almak istiyor. 'Nail gittikten sonra pek yalnız kalacağım,' diyor."

Nemide cevap vermedi.

Akşamüstü Nail'i, annesini ve Nahit'i iskeleye kadar uğurladı.

Döndüğü zaman doğruca odasının balkonuna çıktı. Nail'i bir kez daha görebilmek ümidindeydi.

18

Nail gittikten sonra Nemide'yle Nahit çok seyrek buluşmuşlardı. Nahit teyzesiyle beraber birkaç defa köşke gelmiş, Nemide de babasıyla birlikte iki üç kez yengesinin evine gitmişti fakat bu görüşmeler sırasında Nail hakkında tek kelime bile etmemişlerdi.

Nemide'nin Nail'i tamamıyla unuttuğu sanılıyordu. Genç kızın şimdiki başlıca meşguliyeti musikiden ve ata binmekten ibaretti.

Her gün akşamüstü, bazen sabahları, genç kız uzun, dar, siyah elbisesini giymiş olduğu hâlde babasının refakatinde gezmeye çıkarlardı. Bu at gezisi bir bazen iki saat devam ederdi. Döndükleri zaman sadık ihtiyar hizmetkârları Ömer Ağa'yla beraber yemek yerlerdi. Yemekten sonra Nemide, kanununu alarak kameriyeye çıkar, saatlerce onunla meşgul olurdu. Nadiren de olsa bu âdetinin dışında hareket ettiği zamanlar, yalnızlık içinde geçen saatlerini babasının kütüphanesini dolduran kitaplardan birini okuyarak ya da gökyüzünde parlayan yıldızlardan birini seyrederek geçirirdi.

Şevket Bey'in geceleri meşguliyeti kitap okumaktı. Gündüzleri vaktini, bahçede ayırdığı ve düzenlettiği bir bölümde yetiştirmek hevesinde olduğu gülleriyle geçirirdi. Gül merakı, Şevket Bey'in bütün zihnini dolduran bir fikir olmuştu. Bazı günler güneş doğmadan kalkar, bahçeye iner, saatlerce onlarla meşgul olurdu. Bu yüzden Nemide öğle yemeğini pek çok kez yalnız yemişti.

Bazen o da babasına arkadaşlık ederdi. O zaman Şevket Bey gülleri hakkında ayrıntılı bilgi verecek birisini bulduğu için pek mutlu görünürdü.

İnsan, kendince pek gerekli gördüğü bir düşünceye başkalarının da katıldığını görmekten duyduğu lezzeti pek az şeyde bulur. Nemide, babasını bu şekilde memnun etmekten geri durmazdı. Çoğunlukla Şevket Bey'e nadir güller bulmak için günlerce dolaşan Ömer Ağa da gül bahçesinde onunla birlikte çalışırdı.

Fakat eğlencesi pek sınırlı ve tekdüze olan bu yaşam biçimi Nemide'yi sıkmaya başlamıştı. Bedeni görünüşte çok sağlıklı olmakla beraber ruhu can sıkıntısı gibi insanı helak eden bir hastalığın pençesine düşmek üzereydi.

Hatta Doktor Osman Bey, sık sık yaptığı ziyaretlerden birinde bu hâlin farkına vararak Nemide'ye bir de sandal eğlencesi çıkarmıştı. Bu eğlence kızın ilk önceleri pek hoşuna gitti. Kırmızı gemici elbiselerini giyip o kıyafetteki babasıyla küreklere yapışarak Ömer Ağa'yı da dümene oturttuktan sonra ay ışığı altında parıldayan suların üzerinden hızla kayıp uçmaktan çok haz duyuyordu. Lakin Nemide sıkılıyor, eski neşesini yavaş yavaş kaybediyordu.

19

Nail'in Paris'te ikameti üç yıl sürecekti. Bu süre içinde iki tatil döneminin sadece birinden istifade ederek annesini görmek üzere İstanbul'a gelmişti.

Nail, İstanbul'da bulunduğu sırada Nemide'yi birkaç defa ziyarete gelmişti. Lakin Nemide kendisinden bekleneni yapmıyor, kuzenini pek iyi kabul etmiyordu. Zihnini bu kadar meşgul eden, kalbinde bu kadar çok yer tutan bu adam hakkında bir çeşit düşmanlık hissediyordu. Aşkın sevgiden çok düşmanlığa meyli vardır.

Özellikle sevdiği hayat tarzını, eğlencelerini kayıtsız bir tavırla anlatan, bütün görüşmelerini bitmez tükenmez hikâyelerle geçiren bu genç adam, onu çok sinirlendiriyordu. Hâlbuki Nail'i üzgün, kendisinden uzak yaşadığı için de kederli görmek istiyordu.

Nail, tatil süresi bittiği için veda etmek üzere Kanlıca'ya geldi. Yaz günü sabahleyin saat ikiydi.[7] Nemide atla gezdikten sonra dönmüş, giysilerini değiştirmek üzere odasına çıkmıştı. Fakat Nail'i görmek için aşağıya inmekte o kadar gecikti ki Ömer Ağa odasına kadar gelmeye mecbur oldu.

İhtiyar hizmetkâr hafifçe kapıya vurdu. Nemide cevap vermedi. Ömer Ağa kapıyı açmak istedi, kapı sürgülüydü; biraz daha şiddetle vurdu, içeriden Nemide'nin sesi işitildi.

"Kim o?"

"Nail Bey sizi bekliyor!"

7 Günümüz saatiyle 08.00. (y.h.n)

"İnemeyeceğim!"

"Lakin olmaz, veda etmeye gelmiş, yarın gidiyor."

Nemide'nin kapıya kadar yaklaştığı hissedildi.

"Gidebilir, beni görmeye ne ihtiyacı var?"

Ömer Ağa, Nemide'ye karşı genellikle takındığı babalık tavrını alarak dedi ki:

"Nemide! Yine çocukluk mu edeceksin? Kapıyı niçin açmıyorsun?"

Nemide biraz sustuktan sonra:

"Hastayım, yatakta yatıyorum!" dedi.

"Yalan söylüyorsun! Kapının yanında olduğunu hissediyorum."

Ömer Ağa'nın bu sözü üzerine Nemide'nin şiddetle geriye atıldığı, bir vücudun sedire düştüğü işitildi. Genç kız, yalanının fark edildiğini anlayınca kahkahalarla gülmeye başladı.

Ömer Ağa tehdit eden bir sesle ilave etti:

"Çocukluğu bırak da aşağıya in! Artık böyle şakalar yapacak yaşta değilsin!"

Nemide'nin bu söz üzerine çok öfkelenerek kapıya yaklaştığı duyuldu. Dedi ki:

"Affedersiniz ama beni böyle mecburiyetlere kim sokuyor? Nail Bey oğlunuz Paris'e beni görmeksizin de gidebilir. Hareketimde hür değil miyim? Ziyaretini ister kabul ederim ister etmem! Hastayım, işte o kadar..."

Ömer Ağa ısrar etmedi; genç kızın sinirlerini daha fazla bozmaktan kaçınarak aşağıya indi. Nemide'nin rahatsız olduğu için gelemeyeceğini ve bundan dolayı üzüntülerini bildirdiğini anlatmaya çalıştı.

Şevket Bey'e ve Nail'e bu hareket çok tuhaf göründü. Her ikisi de Nemide'nin biraz önce atla gezdiğini biliyordu.

Nail dedi ki:

"O hâlde ben çıkıp kendisini görürüm!"

Nail yerinden fırlayarak yukarıya çıktı, Nemide'nin kapısına vurdu.

Cevap yok...

"Nemide! Rahatsız mısın?"

"....."

"Niçin cevap vermiyorsun?"

"....."

"Ama beni böyle kapıda bırakmak olur mu?"

"....."

"Şaka yapıyorsan başka; fakat böyle davranırsan..."

"....."

Nail sabırsızlanmaya başlamıştı. Nihayet dedi ki:

"Yoksa uyuyor musun?"

Bu soruya içeriden, zorlukla tutulan bir kahkahanın cevap verdiği işitildi.

Nail dedi ki:

"İşittim işittim, gülüyorsun! Artık aç bakalım, yoksa... Ha, iyi ki aklıma geldi, balkonundan girerim!"

Nemide'nin koşarak balkon kapısını, pencereleri kapadığı işitildi. Nail balkona çıktığı zaman perdeleri bile kapalı buldu. Camları kaldırmak istedi, hepsi de içeriden sürmelenmişti.

Genç adam umudu kırılmış, yalvaran bir sesle dedi ki:

"Beni üzüyorsun Nemide! Yarın, ihtimal bir daha dönmemek üzere İstanbul'dan ayrılıyorum. Bugün sana veda etmek üzere geldim, beni mahzun olarak dönmeye mahkûm ediyorsun. Bunu çocukça bir davranışla yapıyorsun ama sonra belki üzülmene sebep olur."

Sitemler, ricalar, hatta Şevket Bey'in ısrarları fayda vermedi; genç kızın kapısı açılmadı.

Niçin? Kimse bilmiyordu. Nemide kendisi de sonradan bu hareketine bir mana verememişti.

Nail gittikten iki saat sonra Nemide büyük bir çekingenlikle odasından çıktığında kapısının anahtarına bir kâğıdın asılı olduğunu gördü. Aldı, baktı, kurşun kalemle yazılmış şu sözleri buldu:

"Koca çocuk! Sana bu kez Paris'ten hediye olarak bir oyuncak göndereceğim, o zaman barışacağımızdan eminim."

Nail'in şüphesiz espri olmak üzere bıraktığı bu kâğıt Nemide'yi çıldırttı, asabi ve ani bir hareketle onu parça parça etti.

Tir tir titremekte olan dudaklarının arasından şu sözler çıktı:

"Terbiyesiz!"

Nemide bu sırada on beş yaşındaydı.

20

Nail, bu defaki Paris'e gidişinde Şevket Bey'e her zamankinden daha fazla mektup yazmaya başlamıştı. Bu mektupların çoğunda, "Nemide Hanım'a söz verdiğim hediyeyi göndereceğimden emin olmasını söylemenizi rica ederim!" ya da "Nemide Hanım'a tekerlekli bir at mı yoksa kutusunun içine gizlenmiş bir şeytan mı göndermek gerektiği konusunda tereddüt içerisindeyim," şeklinde açıklayıcı notlar bulunurdu. Bunlar okundukça Nemide öfkesinden dudaklarını ısırırdı. Şevket Bey bu esprilerin oluşturduğu aksi etkiyi görerek Nail'i şu sözlerle ciddiyete davet etmişti:

"Nemide, şimdi tanıyamayacağınız bir ciddiyettedir. Fakat sizin yaptığınız esprilerin onun bu tavrına zarar verebileceğini düşünüyorum."

Nail'in son mektubu, Paris'ten hareket etmek üzere olduğunu haber veriyordu.

O akşam Nemide'yle Şevket Bey kameriyede oturuyorlardı. Nemide, düşünceli ve üzgün görünüyordu.

Şevket Bey dedi ki:

"Nail bu sefer İstanbul'da kalmak üzere geliyor. Artık eğitimini tamamladı."

Nemide pek iyi bildiği bu şeye sadece, "Evet," cevabıyla karşılık verdi.

Şevket Bey biraz sessizlikten sonra gülerek şu cevabı verdi:

"Nail'in gideceği gün yaptığını hatırlıyor musun?"

"Evet, tamamıyla..."

Nemide bu son kelimeyi pek manalı bir şekilde seslendirmişti.

"Bu hatıra sence biraz mahcup olmayı gerektirmeyecek mi?"

"Hayır, tersine..."

Şevket Bey şaşırdı:

"Anlayamadım?"

Nemide kızardı. Gözleri, eteğinin bir ucunu dizinin üzerinde kıvırmakla meşgul olan ellerine dikilmişti. Şevket Bey acı, çekingen bir bakışla kızına bakmaktaydı. Zihninden şimşek gibi bir düşünce geçmiş, gözlerinin önünden adeta bir bulut kalkmıştı. O zamana kadar aklına gelmeyen, şüphesini çekmeyen bir düşünce kalbini titretti. Farkında olmadan elini uzatarak kızının elini tuttu, asabi bir baskıyla Nemide'yi kendisine bakmaya mecbur etti. Kızın kirpiğinin ucunda titrek bir damla yaş sallanmaktaydı. Yavaş yavaş kalbini istila eden, müthiş bir yaradan kopan bu ateş gibi damla, bedbaht babanın eline düştü. Şevket Bey vücudundan bir titremenin sel gibi akıp geçtiğini hissetti. Henüz bir çocuk zannettiği Nemide'nin aslında genç bir kız olduğunun farkına vardı. Fakat bu bedbaht baba, bu zavallı kıza ne yaptı? Heyhat, artık Nemide'nin kalbine o müthiş derecede zehirli damla çoktan damlamıştı.

Çocukların yaşamaları için gerekli temel ihtiyaçlarını babalar yüklenir fakat kalplerini tehlikeli duygulardan koruyacak olan, bir annenin himaye eden kanatlarıdır. Nemide bu himayeden mahrumdu.

Şevket Bey titrek ve ağlamaya hazır bir sesle, "Nemide!" dedi. Bu âdeta bir feryattı. Nemide sustu, bu susma ise bir ızdırap inleyişine benziyordu.

"Nemide, niçin ağlıyorsun?"

Nemide şiddetle elini çekerek ayağa kalktı, hiddetli bir sesle:

"Ondan nefret ediyorum!" dedi.

Heyhat! Zavallı kız...

21

Nemide o akşam yukarıya çıktığında her zamankinden daha büyük bir şiddetle kapısını kapattı, kendisini sedirin üzerine attı, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Müthiş bir sinir buhranı bütün organlarını kıvırıyor, bu narin vücudu bir mengene altında eziyordu. Genç kız istemeden, içinden gelen bir mecburiyetle ağlıyordu. Bazen hıçkırıklarını zapt etmek için avucunun içinde sıkmakta olduğu mendili ağzına tıkıyor, vahşi bir canavar gibi dişleriyle parçalıyordu.

Oda karanlıktı. Nemide âdeta inliyordu. Birdenbire ağlaması kesildi, bu gözyaşı tufanını tüm gücünü yitirmiş bir sessizlik izledi. Orada, sedirin üzerinde, zavallı kız kırıp döken bir aletle ezilmiş, kemikleri birbirinden ayrılmış, paramparça olmuş gibi bitkin kalakaldı. Fakat takatini kesen bir heyecan sinesini parçalıyor, göğüs kafesini yırtıyordu. Nemide'nin iki eli, dışarıya atılmasından korkuyormuş gibi kalbinin çarpıntısını zapt etmek için göğsüne bastırıyordu.

Odanın içinde matemli bir sessizlik, derin bir karamsarlık hüküm sürüyordu.

Nemide, kendisini o hâlde yalnız görmekten korktu. Ayağa kalkarak karanlığın içinde el yordamıyla yatağın yanındaki mumu buldu, kibriti yaktı. Lakin gözlerini açamıyordu, gözlerinin etrafı bu çok şiddetli sinir buhranının kalıntıları olan ürpermelerle yanıyordu.

Nemide tahammül edemediği zayıf ışığı hafifletmek için gözlerini süzerek mumu aldı, aynasının karşısına geçti, dir-

seğini mermerin üzerine dayayarak bir müddet hazin hazin kendisini seyretti. Çehresinde müthiş bir sarılık vardı, aynadaki görüntüsünden ürktü.

Ertesi gün Nemide, babasını sabahleyin bahçede bulduğu zaman dudaklarındaki tatlı tebessüm, gözlerinin kızarıklığıyla garip bir tezat teşkil ettiği hâlde, "Bugün güllerinizden memnun musunuz?" dedi.

22

Şevket Bey o akşamı pek ızdıraplı bir hâlde geçirmişti. Vâkıf olduğu hâl yüreğini kemirici bir kurt gibi tırmalıyordu. Nemide'nin ne kadar derinden vurulduğunu, bu aşkın, zavallı kızın çocukluğunda başlayıp bugüne kadar devam ettiğini nihayet anlamıştı.

Kız yukarıya çıktıktan sonra Şevket Bey bir müddet sandalyesinin üzerinde yığılmış gibi kaldı. Zavallı baba, en ziyade korktuğu fakat o zamana kadar hiç düşünemediği, müthiş bir darbe almıştı.

Şimdi ne yapmak lazımdı?

Kızının, "Nefret ediyorum!" sözü, kulaklarında hâlâ garip bir şekilde yankılanıyordu.

Bir aralık Şevket Bey, Nail'e bazı sebeplerden dolayı Kanlıca'ya gelmemesini rica etmeyi düşündü. Hatta bunu haklı göstermek üzere geçerli bir mazereti de vardı. Nemide'nin Nail'den kaçınması gerekiyordu. Çünkü genç kız artık dininin erkeklerle samimi dostluk kurmaktan menettiği kadın zümresine dâhil olacak bir yaştaydı.

Lakin Nemide bunu nasıl karşılayacak? Bu husus Şevket Bey'i düşündürüyordu. Sabaha kadar bir türlü sonuca ulaşamadığı muhtelif birtakım düşüncelerle uğraşıp durdu.

Sabahleyin kalktığı zaman henüz bir karar verememişti. O gün öğleden sonra yalıya Doktor Osman Bey geldi. Nemide onu büyük bir güler yüzlülükle kabul etti, koluna girip babasının kütüphanesine kadar getirdi. Osman Bey, Şevket

Bey'in odasına girerken gözleriyle kolundaki Nemide'yi göstererek dedi ki:

"Hayattan çıkmakta olan bir adamın kolundaki hayata yeni giren şu çocuk, bir mezarın üstünde yeni açmış bir çiçeğe benzemiyor mu?"

Şevket Bey tebessüm etti. Nemide kolunu nefretle çekerek dedi ki:

"Of! Ne fena bir benzetme! Bir mezarın üstünde bir çiçek... Hekim değil misiniz, çiçekleriniz bile ölü kokuyor!"

Osman Bey kahkahadan bayılacak gibi oldu. Şevket Bey de gülmeye gayret etti.

Nemide'nin canı sıkılıp da dışarıya çıktığı zaman Şevket Bey çok özel bir itinayla kapıyı sürmeleyerek Osman Bey'le yalnız kaldı.

Bir buçuk saat sonra kapı açılıp da Osman Bey artık gitmek üzere dışarıya çıktığında sofada oradan oraya gezinmekte olan Nemide, babasının Osman Bey'in elini sıkarak:

"Bu babalığı, sizden başka birisinden beklemem!" dediğini işitti.

23

Nail, gelişinin ertesi günü amcasını ziyaret etmek üzere Kanlıca'ya geldi. Nemide, Nail'i büyük bir ciddiyetle karşıladı. Nail dc ona aynı şekilde karşılık verdi. Aralarında geçen konuşma birkaç kelimeyle sınırlı kaldı. Asıl sohbet Şevket Bey'le Nail arasında Paris'te eğitimin nasıl olduğu ve hayatın nasıl yaşandığına ilişkin ayrıntılar konusunda oldu. Nail'in ziyareti çok sürmedi, amcasından izin istedikten sonra kalkıp gitti.

Nemide pek sakin görünüyordu. Bu ziyaretin bu kadar az sürmesinden memnun kaldığı zannedilebilirdi.

Birkaç gün sonra, bir cuma günü Nail, annesi ve Nahit'le beraber tekrar Kanlıca'ya geldi. Nemide yengesini büyük bir güler yüzlülükle karşıladı. Nahit'e çok iltifatkâr davrandı, iltifatından o gün mahrum kalan yalnız Nail oldu. Gençler biraz sonra bahçeye çıktılar, Şevket Bey'in gül bahçesine kadar gidip tahta sedirlerden birine oturdular.

Nail düşünceli bir hâlde bıyıklarını buruyor, Nahit şemsiyesinin ucuyla kumları kazıyordu. Nemide bir süre Nahit'in şemsiye ucuyla çizdiği çizgileri takip ettikten sonra dedi ki:

"Ne kadar derin düşünüyorsunuz? Bir geometri problemini çözüyorsunuz zannedilecek!"

Nahit tebessüm etti.

Nail dedi ki:

"Bugünlerde Nahit'in ciddiyeti, sizin evvelki şen hâlinizi

fersah fersah geçiyor. Evdeki hâlini görseniz hayret edersiniz! Bu mini mini hanımı, Eski Yunan düşünürleri kadar fikir işçiliğine dalmış görürsünüz."

Nahit yine tebessüm etti fakat gözleri yerden ayrılmıyordu.

Nemide sustu, biraz sonra yavaş bir sesle dedi ki:

"Siz de Nahit'ten daha az düşünen biri değilsiniz!"

Nail cevap verdi:

"Sizin yanınızda bir söz söylemekten o kadar korkuyorum ki!"

"Korkuyor musunuz? Niçin?"

"Hatıralarınızı geçen seneye kadar geriye doğru yoklasanız sebebini bulursunuz.

Nemide düşünüyormuş gibi gözlerini kapadı, biraz sonra hafif bir tebessümle:

"Hatırlayamıyorum!" dedi.

Nail cevap vermeye davrandı, lakin o sırada Nahit kalkarak canı sıkılmış gibi dedi ki:

"Artık gidelim!"

Nemide:

"Ne çabuk canınız sıkıldı," dedi.

Nahit biraz düşündükten sonra ağır bir zahmete katlanıyormuş gibi fikrini değiştirerek yavaş bir sesle, "Öyle ise oturalım!" dedi.

Üçü de sustular.

Birdenbire Nemide ağaçların arasına doğru uzanarak dedi ki:

"Bakınız! Oradan birisinin geçtiğini görüyorum."

Daha iyi görebilmek için eğildi, "Osman Bey'miş... Çağıralım mı? Bizim sessizliğimizi bozacağından eminim," dedi.

Çağırmak üzere hareket etti lakin Nail eliyle kolundan çekerek:

"Yalnız otursak daha iyi değil mi?" dedi.

Nemide dönerek Nail'in gözlerinin içine baktı, her ikisi de kızardılar. Aralarında uzun bir bakışma oldu. Ruhları kirpiklerinin ucunda titreşiyormuş gibi ikisi de bakışlarını başka tarafa çevirdiler.

O sırada Nahit sedirin üzerinde sapsarı kesilmişti. Genç kız asabi bir sessizliğe dalmış gibi hareketsiz, boş gözlerle bakıyor, dişleriyle rengi uçmuş dudaklarını ısırıyordu.

Nemide ilerleyerek Nahit'in elinden tuttu:

"Ne oldunuz?"

Nahit çevik bir hareketle ayağa kalktı. Gülmeye gayret ederek dedi ki:

"Ben mi? Hiç!"

"Benziniz o kadar sarardı ki!"

"Hiçbir şeyim yok!"

Bu cevaptan sonra Nahit perişan hâlini gizlemek üzere Nemide'nin koluna girerek onu ağaçların arasına doğru çekti, yavaş yavaş yürümeye başladılar. Nail onları takip ediyordu.

Şimdi genç kızlarla Nail arasında yirmi adımlık bir mesafe kalmıştı, Nahit Nemide'ye sokularak ve gözlerini yerden kaldırmayarak dedi ki:

"Bugün sizi heyecanlı görmeyi bekliyordum."

Nemide büyük bir şaşkınlık gösterdi.

"O kadar ehemmiyet vermiyor musunuz?"

"Neye?"

Nahit sustu, biraz sonra sitemli bir sesle:

"Anlamamış görünmek istiyorsunuz!" dedi.

"Sizi temin ederim ki hiçbir şeyden haberim yok!"

"Hâlbuki hepimizden daha çok haberdar olmanız gerekirdi!"

"Bahsetmek istediğiniz şey benim hakkımda mı?"

Nahit bu uzun süren bilmezlikten gelme tavrından sıkılmış gibi kolunu çekerek derin bir nazarla Nemide'ye baktı. Nemide'nin çehresinde gizli bir manaya işaret edebilecek hiçbir eser görünmüyordu.

Yollarına devam ettiler. Nahit aralarındaki konuşmayı arzu etmediği bir yöne götürecek olan bu yalnızlıktan kurtulmak için adımlarını yavaşlattı. Nail'le birleştiler fakat üçü de susuyordu.

Birdenbire yolun bir köşesini dönerken karşıdan Osman Bey, Şevket Bey ve Nail'in annesinin yavaş yavaş ilerlemekte olduklarını gördüler.

İki grup birleştiği zaman Osman Bey, Nail ve Nahit'e hafif bir selamdan sonra Nemide'ye dedi ki:

"Artık hasta değilim diye bana yüz vermemeye mi başladın? İki saattir burada olduğum hâlde küçük hanımı görmek mümkün olmadı!"

"Görüyorsunuz ya, misafirlerim var!"

Doktor, sitemli bir şekilde tekrar etti:

"Misafirler?" Sesini değiştirerek: "Şimdi misafirleriniz biraz müsaade ederler ya? Doktor, hastasını görmek istiyor!"

Nemide, arkadaşlarından ayrılarak doktorla beraber ilerledi, yavaş yavaş koruların arasında kayboldular.

Biraz sonra döndüler. Nemide utanmış gibi önüne bakıyor, Osman Bey ise zafer kazanmış bir komutan edasıyla yürüyordu.

Şevket Bey'e dedi ki:

"Nemide Hanım teklifimizi memnuniyetle kabul ediyor."

Bu sözün ardından Nail'in annesi ilerleyerek elinde tuttuğu yakut bir yüzüğü Nemide'nin parmağına taktı.

Nahit düşmemek için bir ağaca dayanmış, yalnızca mutsuzluğun sebep olabilecceği korkunç bir bakışla ümitlerinin sonbahar yaprakları gibi savrulmasını seyrediyordu.

Nemide'nin ısrarı ve kendi arzusu üzerine Nahit o akşam Kanlıca'da kalmıştı. Gece saat iki sıralarındaydı, genç kızlar Nemide'nin odasının balkonunda oturuyorlardı.

Yalnız kaldıkları zaman Nahit:

"Artık siz hayatınızın en büyük meselesini hâlletmiş sayılırsınız," dedi.

Nemide mutluluğun verdiği şımarık bir lisanla şu cevabı vermişti:

"Evet, bir genç kızın hayalindeki en büyük mesele..."

Nahit biraz düşünerek kendi kendine bir değerlendirme yapıyormuş gibi dedi ki:

"Evlenip yuva kurmak... Her gün binlercesi görülür, her saat bir yenisi yapılır. Sıradan, önemsiz bir olay sanılır. Toplum için evlilik, bir insan için nefes almak gibidir. Lakin bir adamın özel hayatında evliliğin çok ayrıcalıklı bir önemi vardır. O zaman o sıradan, hafif bir sözcük değil; önemli ve büyük bir hayat olayıdır. Fikrimce erkekler için evlilik ikinci derecede bir önemdedir. Lakin kadınlar için böyle değildir. Kadınlar hayatlarını idare edebilmek için o kadar zayıftırlar ki evlilik onlara bir ikinci beşik olur. Bir genç kız... On altı

yaşındadır. O zamana kadar oturduğu evin neyle idare olunduğunu, giydiği elbisenin neyle kazanıldığını öğrenmemiştir. Kader onun zayıflığı üzerine iki büyük himaye kanadı germiştir: Bir babası, bir annesi var. Lakin bir genç kız, hayatta pek geçici bir zaman için kıymetli bir kız sıfatında kalabilir. O bir eş olabilmek için yaratılmıştır. Evlenmek gerekir, lakin kime varmalı? Bir genç kız için evlilik ne demektir?"

Nemide hayretle dinliyordu, Nahit'in bu kadar ciddiyetle konuşmasına hiç tesadüf etmemişti. Nahit büyük bir nefes alarak devam etti:

"Evlilik, o zamana kadar giyilen elbiselerin en süslüsünü giymek, ömrünüzde ilk defa bir sürü mücevher takmak, yüzlerce kadının içinde en yüksek köşede, tuhafiye dükkânlarının vitrinlerinde görülen bebekler gibi kurulup oturmak, o zamana kadar aynanın karşısında kendi kendinize beğendiğiniz güzelliklerinizin herkes tarafından tantanalı iltifatlarla tekrar edilmesi, sadece babanız ve annenizle diğer aile fertlerini çağırmaya alışmış dudaklarınızdan "Bey!" kelimesini çıkarmaktan doğan haz gibi, ihtimal bazı kızlar için evliliğe sebep olan şeylerden ibaret değildir. Evlilik, bir hayatın üzerine kefen atıp başka bir hayatın perdesini açmaktır; evlilik yeni bir hayatta yaşamak için eski hayatınızda ölmektir.

Sizi bu yeni hayatta yeni bir rehber idare edecektir, bu sizin eşinizdir. Siz daha masumsunuz, hiçbir şey bilmiyorsunuz. Kalbiniz henüz açmamış bir goncadır, o goncanın yapraklarını yavaş yavaş açacak olan, eşinizdir. Bu vazifeyi tamamlayabilecek elleri var mıdır? Siz, o zamana kadar hayalinizin bulutları içinde hülyayla dolu bir âlemde yaşamışsınız; şimdi ciddi, gerçek, hayallerinizden uzak bir hayata gireceksiniz. Sizi yavaş yavaş gökyüzünden yeryüzüne indirecek olan, kocanızdır. O bunu yapabilecek mi? Evlilik sizi gökyüzünden indirecek, fakat oraya hasret bırakmamalıdır. Sizi yeryüzünde bulunduracak, fakat onlardan nefret etmemelidir. Bütün gençliğinizde kurduğunuz hayallerin ulu

binasını yıkacak, genç kalbinizde doğup serbestçe büyüyen ümitlerinizi mahvedecek fakat bu gözlerinize yaş değil, dudaklarınıza saadet gülücüğü koymalıdır. Evlilik, bütün hayatınızda hiçbir mâni görmeksizin, arzularınıza göre tasavvur ettiğiniz mutluluğu bomboş bir hiçliğe çevirecek, kaybettiğiniz bütün güzel ümitlere karşı bir eş koyacak. Lakin o eş, onlara denk gelecek mi? Hayır, siz mutlusunuz! Siz kocanız olacak adamı, kendinizi bildiniz bileği tanıyorsunuz. Onunla mutlu olacaksınız, lakin ben?"

Burada genç kız sustu, derin bir ah sinesini kabarttı.

"Ben, beni bekleyen geleceği düşünüyorum da ürküyorum! Zavallı Nahit! Babasız, annesiz bir kız... Henüz himayeye muhtaçken annesini kaybetmiş, henüz o büyük kaybın kahrında inlerken duygusuz bir baba tarafından dışlanmış, terk edilmiş, öksüz, kimsesiz bir zavallı! Bedbahtlık insanı fena eder. Şimdi beni himayelerinde tutanlara kalbimde ufak bir minnettarlık hissi bile duyamıyorum. Bir babayla bir annenin bana edebileceği lütufları, gösterecekleri sevgiyi düşünüyorum da bugün gördüğüm iyilikler bana az görünüyor, öfkeleniyorum. Bütün o sevgi gösterileri bana yapmacık geliyor. Beni ciddi seven bir kalbin yokluğundan umutsuzluğa düşüyorum, hayat bana bir yük gibi geliyor."

Nahit biraz duraksadı. Yavaş yavaş duygularının galeyana geldiği, uzun bir direnişten sonra heyecanına mağlup olduğu görülüyordu.

"Bir gün bana diyecekler ki: 'Nahit, artık büyüdünüz, sizi evlendirmek lazım!' Bu, 'Nahit, sizi şimdiye kadar besledik, artık yeter!' demektir. Evlenmek lazım! Nahit artık gitmelidir! Lakin kimin evine? Nahit kimin eşi olabilir? Nahit kimseyi tanımaz, kimseyi bilmez, kalbinde kimse için bir sevgi yok. Ne yapacak? Nahit'i görmeye gelirler. Bunlar birtakım kadınlardır ki bir adamın duygularının vekilliğini yapmaktadırlar. Ya beğenecekler ya beğenmeyecekler."

Genç kızın dudaklarında acı bir tebessüm göründü:

"Benim hayatımı idare edenler kocam olacak adam hakkında da araştırma yapacaklar. Parası var mı? Namuslu mudur? Genç midir? Güzel midir? Bana diyecekler ki: 'Size bir koca bulduk. Siz artık onun kölesi sayılırsınız.' Ben bu adamı sevecek miyim? Bütün hayatımı onun yanında geçirebilecek miyim? Bu meseleler sıradan şeylerdir! Lazım olan şey, benim bir kocaya varmam, evden çıkıp gitmemdir!

Bir gün beni süsleyecekler, hazırlayacaklar, beni kocam olacak adama beğendirmek için her türlü fedakârlığı yapacaklar.

Bir saat gelir ki bütün davetliler telaşa düşerler. Gelin, etrafındaki herkesin koşuştuğunu görür. Ne o? Güveyi geliyor! Gelin kapının önünde kocasını gözlemektedir. Güvey girer. Muhtemelen genç, güzel bir adamdır. Vakur bir edayla bıyıklarını burmuş, kendisini beğenmiş bir tavırla avına yönelmiştir. Gelin gözünü kaldırıp bakmaya cesaret edemiyor, hususi bir teklifsizlikle kolunu sıkan bu adamı henüz tanımıyor. Biraz sonra o genç kız, bu yabancının en hususi kölesi olacak.

"Zannediyorum ki babam, annem olsaydı bu böyle olmazdı. Bunu çoktan beri böyle tasavvur ediyordum, lakin kalbimde bir ümit vardı."

Nahit ayağa kalktı, Nemide'nin önünde durdu:

"Evet, kalbimde yalnız bir ümit vardı, o ümit bugüne kadar yaşıyor, hayata hiçbir bağlılığı olmayan bu bedbahtı yaşatıyordu; fakat bugün öldüm! Yalnız bir kişiyi seviyordum, beni bu istikbalden yalnız o kurtarabilirdi; o bugüne kadar benim malım, yegâne servetimdi. Onu bugün kaybettim."

Nahit şiddetle Nemide'nin elini tuttu:

"Onu sen elimden aldın!"

Genç kız, Nemide'nin elini hiddetle sıktı, Nemide haykırdı.

Nahit tehditkâr bir sesle dedi ki:

"İşitiyor musun? Onu seviyorum!"

Nahit Nemide'nin elini bıraktı, iskemlenin üzerine düştü, gözyaşları akmaya başladı.

Nemide sapsarı kesilmiş, korkmuştu. Karşısında ağlayan bu kıza merhamet mi yoksa düşmanlık etmek mi gerekeceğini bilemiyordu.

Nahit Nail'i seviyordu. Nemide sevmiyor muydu? Genç kız hareketsiz kalmıştı. Nahit gözyaşlarının serbestçe akmasına müsaade ediyordu. Bir müddet her ikisi de sustu. Nihayet Nemide kalkarak elini Nahit'in omuzuna koydu, dedi ki:

"Vakit geç oldu, odana çekilsen iyi olur, gecenin rutubeti seni fena eder!"

Nahit tekrar ettirmedi. Birdenbire metanetini takınarak kalktı, yavaş yavaş odadan çıktı.

24

Nahit, odasına çekildiği zaman mumunu yakmadı. Karanlıkta ilerleyerek penceresinin yanındaki sandalyeye oturdu. Yattığı oda denize bakıyordu. Genç kız karşıki sahilin ışıklarını, denizin de bir kısmını görüyordu. Fakat Nahit, bunları seyretmekle meşgul değildi.

Bedbahtlığı kesinleşmiş, hedefi olduğu felaketin altından kalkamayacağından emin olmuş bir zavallı gibi durmadan ağlıyordu.

Duygularında kederli bir sükûnet, matem renginde bir durgunluk vardı. Mutsuz insanları sakinleştiren şey, mutsuzluklarına inanmış olmalarıdır.

Uzun bir süre gözyaşları akıp durdu lakin bir zaman geldi ki artık gözlerinde yaş kalmadı, yanaklarında yuvarlanan damlalar durdu.

Nahit, hareketsiz oturuyor, düşünüyordu.

Genç kız, henüz bir çocukken Nail'in yanına gelmişti. Her türlü sevinç ve neşeden yoksun olan kalbinin bir sevgiye ihtiyacı vardı. Gayet tabii bir meyille Nail'i sevmiş; çocukça bir teslimiyetle bütün ümitlerini onun sevgisine, bütün hülyalarını onun aşkına bağlamıştı. Nail, Nahit için yalnız bir nişanlı gibi değil, her şeydi. Hayat onun sevgisinden ibaretti. Şimdi birden Nail'in başka birisinin aşk dolu kucağına atıldığını görüyordu. Artık hayatın ne önemi kalmıştı?

Demek ki Nail kendisini sevmiyordu!

Nahit, bu soru üzerine duraksadı. Kalbinde acı bir ızdırap duydu.

Genç kız hiç olmazsa onun da düşlediği mutluluğun yok olup gitmesine üzülmesini, bundan onun da ızdırap duymasını isterdi.

Şimdi ne yapacaktı?

Nahit, o zamana kadar bunu düşünmemiş, sadece bahtsızlığına rıza göstermişti. Bu düşünce duygularını tekrar karıştırdı, içinde büyük bir tereddüt başladı.

O dakikaya kadar aşk, sessizliğe gömülmüştü fakat şimdi coşkuyla akmak istiyordu.

"Onu başkasının kocası olarak görmek, kendisinin mahrum olduğu saadetten başkasının yararlandığını izlemek... Oh! Bu katlanılacak gibi değil... Fakat ne yapmalı? Yarabbi, ne yapmalı?"

Nahit ayağa kalktı. Yüreğinde tahammül edilmez bir heyecan başlamıştı.

Bir şeyler yapmak, bir delilik etmek, ümitlerinin böyle ayaklar altında çiğnenmesine müsaade etmemek istiyordu.

Şu dakikada Nail'i kaybetmiş olmak düşüncesi genç kızı çıldırtıyordu. Bağırmamak için mendilini ağzına götürdü.

Bu sırada gecenin sessizliği içinde, saatin bir can çekişme nefesi gibi uzun bir hırıltıdan sonra ağır ağır yediyi çaldığı işitildi.

Nahit korkmuş gibi duraksadı.

Gece yarısını iki saat geçiyordu.

Kapıya doğru ilerledi, yavaşça dışarıya çıktı, hafif adımlarla bahçeye bakan balkona kadar ilerledi.

Nahit bu yalnızlık içinde, gecenin bu vaktinde kendisini bu hâlde görmekten korkuyormuş gibi çekingenlik his-

sediyordu. Titrek bir elle balkonun kapısını açtı, gözlerinin önünde bahçeyi karanlık bir deniz gibi durgun ve heybetli gördü. Balkonda biraz ilerledi, daha öteye gitmeye cesaret edemiyormuş gibi kararsızlık içindeydi. Nihayet Nemide'nin odasının önünde durdu, titreyerek elini uzattı, fakat açmadı. İçinden bir ses, "Ne yapmak istiyorsun?" diyordu. Evet, ne yapmak istiyordu? Kendisi de bilmiyordu. Oraya girmek istiyordu, o kadar... Aklına öyle bir fikir gelmişti.

Kalbinde hâkim bir sesin bağırdığını işitiyordu: "Niçin titriyorsun? Nahit, sende bir şey var!"

Cesaret ederek yavaşça kapıyı açıp içeriye girdi, tekrar kapadı. Nefesini tutarak bir müddet durdu. Oda karanlık, perdeler kapalıydı. Nemide'nin nefes alıp verişinden başka bir şey işitilmiyordu.

Genç kız derin bir heyecandan sonra uyumuştu.

Nahit yavaş yavaş odanın etrafını dolaştı, Nemide'nin yatağının yanından geçti, içine bakmaya cesaret edemedi. O kadar yavaş yürüyordu ki bir gölge gibiydi. Birdenbire tuvalet masasının önünde durdu. Aynada kendi hâlini görmek istedi, ancak karanlıktan göremedi. Pencerelerden birine doğru ilerleyerek perdeyi kaldırdı, odanın içine bir ışık hüzmesi girdi. Nahit döndü, lakin aynaya bakmayı unuttu, perişan bir şekilde atılmış olan makyaj takımlarını karıştırmaya başladı. Bir diş fırçasına, bir tarağa, bir tırnak törpüsüne dokundu. Bir müddet küçük bir makasla oynadı, birdenbire eline diş temizlemeye mahsus ince, uzun, ucu kıvrık bir âlet geçti. Nahit bunu aldı, avucunun içinde sıktı.

Niçin bunlarla oynuyordu? Bilmiyordu... Öylesine... Bir şeylerle meşgul olmak için...

Nemide'nin yatağına doğru ilerledi, yavaşça cibinliği kaldırdı. Bir müddet hareket etmeksizin durarak Nemide'yi seyretti, düşüncelerinde büyük bir kargaşa vardı.

Nihayet kolu, yorulmuş gibi, tutmakta olduğu cibinliği bıraktı. Fakat cibinliğe bir şey takılmıştı. Dikkat etti, o demir parçasını gördü.

Bunun oraya nereden geldiğini önce akıl edemedi. Sonra birdenbire onunla oynarken elinde unuttuğunu hatırladı.

Elini uzatarak demiri oradan çıkardı, fakat o sırada yüzü sapsarı kesilmişti.

Zihninden müthiş bir fikir geçmişti. Kendinden korkmuş bir hâlde bu aleti fırlatarak şiddetle dışarıya atıldı, deli gibi bahçeye kadar çıktı.

Dönerken sabah olmaya başlamıştı. Yolunun üzerinde Nemide'ye tesadüf etti. O da o saatte babasının gül bahçesine gidiyordu. Dedi ki:

"Bu sabah kapımı siz mi açık bıraktınız?"

Nahit sarardı:

"Hayır..."

"Kendi kendine açılmış olmalı, sabahleyin kalktığım zaman vücudum buz gibiydi."

Nemide ses tonunu değiştirerek ilave etti:

"Bugün siz benden önce mi kalktınız?"

"Evet!"

25

Nahit o günü büyük bir tereddüt içinde geçirdi. Aklı Kanlıca'da kalmakla teyzesinin yanına dönmek arasında gidip geliyordu.

Oraya gidip de ne yapacak? Nail'in yanında bulunacak değil mi? Nail'in yanında bulunmak... Bu düşünce, genç kızın aklını oraya sevk ediyordu. Onu bir kez daha görürse yıkılmış umutlarının onarılacağını, hayatında bir değişim meydana geleceğini zannediyordu. Kalbinde ufak bir ümit vardı, ki buna ihtimal veriyordu, kim bilir, belki Nail kendisini seviyordu!

Nahit bu düşünceyle sarhoş oluyordu.

Fakat niçin Nemide'yle evlenmeye karar vermişti? Demek onu seviyordu.

Yüreğindeki bu gel gitler kalbini parçalıyor, düşüncelerini zehirliyordu. Böyle düşündükçe de öfkeleniyordu. Kendisini terk eden, sevgisini hafife alan bu adama gidip de ondan aşk dilenmeyi aşağılanma sayıyordu.

Genç kız büyük bir metanetle, düşüncelerini kuşatan bu ümit tuzağını parçalayarak kesin bir karar aldı:

Kanlıca'da kalmak!

Artık Nail'i görmemek, onu düşünmemek istiyordu. Burada kaldıkça onu görmeyeceğinden emindi; geldiği zaman aşağıya inmemek, odasından çıkmamak da mümkündü.

Lakin Nemide'yle beraber yaşamak... Nahit bundan korkmuyordu. Nemide saf, masum bir kızdı. Nahit ondan nefret etmiyordu, sadece Nail'den nefret ediyordu.

Kanlıca'da kaldı. Nemide'yle eski münasebetleri hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye başladı. Nemide o kadar mesuttu ki bu küçük olayı tamamen unutmuştu. Saadet insanı bencil yapar, o yalnız kendisini düşünüyordu.

26

Bir gün sabahleyin Nail'in geldiği görüldü.

Genç kızlar Şevket Bey'le beraber kameriyede oturuyordu. Nail içeriye girdiği zaman Nahit sapsarı kesildi, hiç hareket edemedi. Nemide ise nişanlısını, bir nişanlı gibi değil, bir kardeş gibi samimiyetle karşıladı. Nail bu sırada yirmi üç yaşındaydı. Uzun siyah kirpiklerle örtülü bir çift siyah gözün üzerinde uzun siyah kaşlar, iki sıra beyaz dişlerini bir parça açıkta bırakan dudaklarını süsleyen ince kara bıyık, bu delikanlının beyaz çehresinde tatlı bir ahenk teşkil ediyordu. İnce ve uzunca boyu, zayıf parmakları, yaratılışından gelen bir vakarla dik duran başındaki uzun ve ince saçları, genç doktora kadınlara mahsus ince bir zarafet kazandırıyordu.

O amcasının yanına oturduktan sonra Nahit kalktı, yavaş yavaş yürüyerek içeriye girdi, odasına kadar çıktı.

Düşüncelerini garip bir durgunluk kaplamıştı. Penceresinin yanındaki sandalyeye atıldığı zaman boş bir nazarla bakmakta olan gözleri bütün anlama yeteneğini kaybetmiş gibi sönüktü.

Pek az bir zaman geçmişti ki penceresinin altında kumun çıtırdadığını işitti. İskemlesinde doğrularak aşağıya baktı. Nail'le Nemide'yi gördü. İkisi yan yana yürüyorlardı. Nemide, elindeki pembe şemsiyesini kumlarda sürüklüyor, onun açtığı ince yolu dalgın gözlerle seyrediyordu.

Nail susarak ilerliyordu. Nişanlı sıfatıyla daha ilk kez yalnız kalan bu iki gencin birbirinden sıkıldığı anlaşılıyordu.

Nail o zamana kadar Nemide için belli bir sevgi hissetmemişti. Nemide'yi, öyle ince, öyle güzel bir kızın sevildiği gibi seviyordu; bunun ciddi bir aşk olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Bu sarı saçlı, mavi gözlü çocuktan, yapma bir bebeği seyreder gibi zevk alıyordu. Onun bir zaman eşi olacağını, kendisini bir koca gibi sevmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti. İstanbul'a döndüğü zaman annesi bu hususta arzusunu beyan edince, Nail bunu fena bir düşünce olarak görmedi. Nemide'yi küçüklüğünden beri tanıyordu. Ona alışmış, onun için bir yabancı sıfatından çıkmıştı. Bir de Nemide'de garip bir hâl vardı ki Nail'i cezbediyordu. Güneşin sıcaklığıyla buharlaşmasından korkulacak kadar narin bir suçiçeğine benzeyen bu zayıf kızın kocası olmak, Nail'in doktorluk damarını tahrik ediyordu. Bu hasta kız, doktor için incelenmeye değer bir numuneydi.

Öncelikle Nemide'nin huzurunda onunla evlenmeyi isteyen biri olarak bulunduğunda genç kızın gözlerinde o kadar derin bir aşk okumuştu ki kelebek kadar hafifmeşrep görünen bu çocuk tarafından böyle bir kuvvetle sevilmek, kalbini tatlı bir gururla doldurmuştu. O zamana kadar Nemide tarafından aşkla sevildiğini düşünmemişti. Nemide'nin kendisini, bir çocuğun en sevdiği oyuncağına duyduğu hayranlıkla sevdiğini zannediyordu. Bu sevginin ciddiyetini anladığı zaman pek ziyade hoşuna gitmişti.

Evet, Nemide Nail'i pek ciddi bir muhabbetle seviyordu.

Genç kız yaşadığı masumiyet dünyasında arada bir kulağına ilişen "koca" kelimesine Nail'den başka birisinin layık olmayacağı kanısındaydı. Fakat koca ne demek? Nail kocası olduğu zaman o vakte kadar olduğu şeyden başka bir şey mi olacak? Bunu bilmiyordu. Yalnız şu kadarını biliyordu ki, o zaman Nail yalnız kendisinin olacak... Fakat bu cehalet, Nail'i son derece düşkünlükle sevmekten kendisini menetmiyordu. Aksine mahiyetini anlayamadığı bu aşk genç kızı hasta ediyor, kalbini kemiriyor, öldürecek kadar hırpalıyordu.

İki genç, yavaş yavaş bahçeyi ortasından ayıran büyük yola daldılar.

Nahit penceresinden dalgın dalgın seyretti. Yolun etrafını kuşatan ağaçların yaprakları Nail'le Nemide'yi görüşünden gizlediği zaman genç kız bir müddet daha yeşillikler arasında vakit vakit görünen pembe bir elbiseyi takip etti, nihayet bu işareti de kaybettiğinde sandalyesine atıldı.

Oh! O dakikada Nahit ne kadar ümitsiz ne kadar üzgündü!

Nail'le Nemide, beğenip seçtikleri yere kadar geldiler. Burası Şevket Bey'in koruların arasında sıkışmış gül bahçesiydi. Bahçeye ulaştıkları zaman Nemide Nail'e baktı, "Buraya sanki ne için geldik?" demek istiyordu.

Nail dedi ki:

"Oturalım mı?"

Nemide, bu soruya hareketiyle cevap vererek tahta sedirlerden birine oturdu. Bu sedir, büyük bir çınar ağacının gölgesi altına konulmuştu. Nail yavaş yavaş ilerleyerek Nemide'nin yanına geçti. Nemide yaprakların arasında parça parça süzülen güneş ışıklarının elbisesinin üzerine çizdiği şekilleri seyretmekle meşguldü. Bir müddet, iki genç nişanlı sustular.

Gençler dört tarafı sık, yüksek ağaçlarla kuşatılmış dört köşe bir alan içine yerleştirilen ocakların arasında bulunuyorlardı.

Ara sıra gözleri, içinde bulundukları rahatsız edici sessizliği bozmak istiyormuş gibi etrafı dolaştıkça önlerinde ağaçlardan oluşmuş bir ufuk, üstlerinde sabah güneşiyle aydınlanmış bir gökyüzü, yanlarında üzerlerindeki güller altında eğilmiş fidanlardan başka bir şey göremiyorlardı. Arada bir, yuvasına gitmek için acele eden bir kuş kanat çırparak geçiyor, aralarında hüküm süren sessizliği ihlal ediyordu.

Nihayet Nail hafif bir sesle dedi ki:

"Nemide!"

Nemide gözlerini kaldırdı, sararmış benzini hafif bir pembelik kaplamıştı. Nail çekingen bir hareketle elini tuttu. Genç kız müsaade etti. Nail titrek bir sesle dedi ki:

"Nemide! Ne kadar mesudum!"

Nemide gözlerini indirerek ve çocukça bir tebessümle dudaklarını kıvırarak:

"Ben de..." dedi.

"Bu sözü sizin ağzınızdan işitmenin benim için ne büyük bahtiyarlık olduğunu bir bilseniz! Ah! Nemide, kalbimde ne kadar derin bir yer işgal ediyorsunuz! Henüz küçük bir çocuktum ki bir gün beni altın gibi saçları, küçük başını henüz örtemeyen, acemi acemi gözleriyle karşısında tebessüm eden çehreleri süzen bir bebeğin yanına götürmüşlerdi. Bana demişlerdi ki: 'Bu bebek sizin amcanızın kızıdır. Onu seveceksiniz!' Bunu o zaman mukaddes bir vazife olarak kabul etmiş, sizi şiddetli bir muhabbetlc sevmeye başlamıştım. Evet, bugün size sunmaya cesaret ettiğim sevgi, ta o günden başlamıştı. Pek az zaman sonra sizi kelebek kadar şen, bahçenin içinde koşuşmaktayken gördüm. O zaman mektebe devam ediyordum, eğitime ayrılan vakitlerden çalabildiğim zamanımı gelip sizi görmek için kullanıyordum. Kalbimde sizin sevginiz sağlam bir yer tutmuş, hayaliniz bütün düşüncelerimi kaplamıştı. O zaman sizi tarif olunamaz bir muhabbetle, on iki yaşında bir çocuğun altı yaşında bir küçük kızı sevmesi kabilinden seviyordum; fakat bu sevgi ne kadar ciddi ne kadar sağlamdı!"

Nemide'nin tutmakta olduğu elini ağzına doğru götürdü ve dedi ki:

"O zaman sen de beni sevmeye başlamıştın, değil mi?"

Nemide genç kızlara mahsus bir masumiyet çekingenliğiyle elini çekti fakat tatlı bir tebessümle dedi ki:

"Evet, o zaman ben de sizi seviyordum."

Ağır bir sessizlik oldu.

Nemide'nin kalbi, saadetin hücumuna dayanamıyormuş gibi şiddetle çarpıyordu. Nail çekingen ama arzulu bir hareketle daha ziyade yaklaştı, titrek bir sesle:

"Nemide, beni seviyorsun, değil mi?" dedi.

Nemide tutkun, büyülü bir gözle nişanlısına baktı; duyguları o kadar yoğundu ki söz söyleyemiyordu.

Nail, Nemide'nin elini aldı, gözlerini genç kızın gözlerinden ayırmayarak bu zayıf eli dudaklarına götürdü, ince parmakları üzerine hafif bir buse kondurdu. Lakin genç kız çevik bir hareketle kalktı, kıpkırmızı kesilmişti. Titrek bir sesle ve gülmeye gayret ederek dedi ki:

"Beni korkuttunuz!"

Nail bu masum korkudan sıkılarak kızardı, ayağa kalktı, bir müddet bakıştılar. Nail:

"Sizi korkuttuğum için beni affedersiniz, değil mi?" dedi.

Genç kız tatlı bir çocuk tavrıyla:

"Oh! Elbette!" dedi.

İki genç ilerlemeye başladı. Nemide biraz önden gidiyordu. Bir ara dikkatini yüksekçe bir dalın üzerinde açılmış bir gül çekti, durarak şemsiyenin ucuyla dokundu. Dal bir parça eğiliyor, tam elinin yetişeceği zaman burkulup yine yükseğe kalkıyordu. Nemide, her başarısızlığında sinirli bir kahkahayla gülerek eğleniyordu.

Nail dedi ki:

"Boşuna yoruluyorsunuz! Müsaade ederseniz, ben koparayım!"

Genç kız, onay verdiğini ima eder bir nazarla baktı. Nail ilerleyerek kolunu uzattı, Nemide şemsiyesinin ucuyla dalı

eğiyordu. Nail tam dalı yakalayıp gülü koparacağı zaman vücutları o kadar yaklaşmıştı ki ayaklarının ucunda yükselerek dalı tutmakta olan Nemide, Nail'in kolunun kendi koluna değdiğini hissetti. Gül kopup da zarif bir hareketle kendisine takdim olunduğu zaman genç kız kıpkırmızıydı. Yalnız bir tebessümle teşekkür etti.

Biraz sonra iki genç, susarak köşke doğru ilerledi. İçeriye girdikleri zaman Şevket Bey'in, kapısı açık olan kütüphanesinden:

"Nail Bey! Biraz gelir misiniz? Bir şey soracağım!" dediği işitildi.

Nail içeriye girdi. Şevket Bey, Paris Botanik Bahçesi hakkında okumakta olduğu bir makale için birtakım şeyler sormak istiyordu.

Nemide o sırada yukarıya çıktı. Hafifçe Nahit'in kapısına vurdu.

Nahit kapıyı açtığı zaman:

"Niçin yanımızdan kaçtınız?" dedi.

Nahit acı bir tebessüm etti. Nemide içeriye girip oturdu:

"Beraber gezsek olmaz mı?"

"Sizi yalnız bırakmak istedim. Rahatsız etmemek için..."

Nemide başını sallayarak şu cevabı verdi:

"Hayır, ne için rahatsız edecekmişsiniz?"

27

O akşam Nail Kanlıca'da kalmıştı. Nemide'nin ısrarı üzerine yemekte Nahit de beraberdi fakat genç kız gözlerini kaldırıp genç adama bakmaya cesaret edemiyordu.

Nemide neşeli ve rahattı. Yemek devam ettiği müddetçe tek konuşan sadece kendisi oldu. Her kelimesi saadetinin bir nişanesi gibiydi.

Nail, dalgın bir bakışla genç kızı seyrediyor, bu kadar serbest konuşan bu kızın vahşi masumiyetini düşündükçe hayret ediyordu. Nemide, onun gözünde gittikçe merak edilecek garip bir kız şeklini almaya başladı. Bakışları arada birbiriyle karşılaşıyordu. O zaman genç kızın gözü küçük bir tereddütten sonra başka bir çehreye dönüyor, başlamış olduğu cümleyi hafif bir tutuklukla bitiriyordu.

O kadar mutluydu ki karşısında gözlerini tabağına dikerek büyük bir ızdırap içinde durmakta olan Nahit'e dikkat edemiyordu.

Yemekten sonra kameriyeye çıktılar, Nemide'nin uzun bir hikâyesi topluluğu kendine bağlamıştı. Şevket Bey, kızının saadetinden zevk alır bir hâlde gülümseyerek onu dinliyordu.

Nemide, bir gün atla gezerken birdenbire karşısına çıkan bir avcıyı haydut zannederek korkusundan donup kaldığını bin türlü çocukça şaklabanlıkla dinleyenlere anlatıyordu.

"Tam köşeyi döndüğüm zaman bir de ne göreyim? İri, korkunç bir haydut... Elinde bir tüfek var ki benim boyum kadar... Herif beni görür görmez put gibi kaldı, gözleri vahşi

bir bakışla açıldı. O kadar korktum ki beni yutacak zannettim. Her saniye tüfeğin bana dönmesini bekliyordum. Bir de o sırada bu müthiş haydut büyük bir incelikle, 'Affedersiniz hanımefendi, istemeyerek yolunuzu kestim!' demesin mi? Ben kıpkırmızı kesilerek atımı kamçıladım. Yol o kadar dardı ki avcı kenara çekilip bana geçecek yer bırakmaya mecbur oldu. Ben artık dörtnala koşturmaya başladım, lakin arkamdan o vahşi gözlerin hâlâ beni takip ettiğini hissediyordum."

Nail gülerek dedi ki:

"Ümit ederim ki bundan sonra böyle tehlikelere atılmazsınız!"

Nemide, babasına bakarak sitemli bir sesle şu cevabı verdi:

"Zaten o günden beri atla çıktığım yok ki! Eve dönüp de olayı anlattığım zaman babam dedi ki: 'Artık atla çıkmak yasak! Hem böyle açık saçık gezebilecek bir yaşta değilsin, artık büyüdün!' Bu sözler beni o kadar üzmüştü ki tarif edemem! Zavallı atımın her sabah beni bekleyerek kişneyişini, sabırsızlanarak ahırında tepindiğini işittikçe ağlayacağım gelirdi. Şimdi sabahtan akşama kadar okumakla meşgul oluyorum. Bazen bahçeye çıkıp saatlerce dolaştığım da oluyor ama artık her köşesi aklıma kazınan bu bahçeden de sıkılmaya başladım. Önceleri babam beni gezmeye götürürdü, şimdi o da yok! Kiminle gitmeli? Sadece Nergis'le gezmeye gitmek uygun değilmiş, Ömer Ağa da pek ihtiyarlamış, babam da bana lalalık edemezmiş!"

Büsbütün siteme dökülen bu sözlere karşı Şevket Bey dedi ki:

"Haksızlık ediyorsun Nemide. Sen şimdiye kadar gezmeye gitmek istedin mi?"

Genç kız tatlı bir tereddütle şu cevabı verdi:

"İstemedim ama istesem de bu yolda bir cevap alacak değil miyim?"

Nahit susuyordu. Kendi düşüncelerine dalmış, söylenen sözleri duymuyormuş gibi düşünceli bir hâldeydi.

Şevket Bey dedi ki:

"Nemide, bize bir parça kanun dinletmeyecek misin?"

Nemide olumsuz bir tavırla baktı. Birkaç günden beri duygularıyla o kadar doluydu ki musikiyle meşgul olmaya vakit bulamamıştı. Dedi ki:

"Kanunumdan o derece nefret ettim ki şimdi elime alsam sizi eğlendiremeyeceğim!"

O sırada Nahit ayağa kalkarak içeriye girdi. Genç kızın çıktığını ancak Nemide fark etmişti. Ani bir hareketle kalkıp merdivenin başında ona yetişerek dedi ki:

"Yukarıya mı çıkıyorsunuz?"

"Evet..."

"Rahatsız mısınız?"

"Hayır, fakat uykuya ihtiyacım var."

Nemide bir an sessiz kaldıktan sonra dedi ki:

"Bu akşam o kadar sessiz kaldınız, o kadar düşünceli göründünüz ki bir kederiniz olduğunu düşündüm."

"Sizi temin ederim ki hiçbir şeyim yok!"

Nemide pek yavaş bir sesle ve tereddüt içinde şu sözleri söyledi:

"Yoksa Nail'den mi sıkılıyorsunuz?"

Nahit büyük bir şaşkınlık gösterdi:

"Hayır! Niçin?"

Nemide kızardı.

"Bilmem!"

Nahit yukarıya çıkıp da Nemide geri döndüğü zaman hâli büsbütün değişmiş durumdaydı. Genç kız şimdi oldukça üzgün görünüyordu.

Hissediyordu ki kendi saadeti bir başkasının bedbahtlığına sebep oluyor... Kalbinde bir his vardı ki ağlıyordu. Nahit'in o geceki itirafını, bugün hatırlıyordu. Bu hatıra, şimdi olanca saadetini bozup yok ediyordu.

O akşam Nail kendisine tahsis olunan odaya çıktığı zaman masanın üzerinde bir kâğıt gördü. Onu lakayıt bir tavırla eline alarak baktı, kendi adına yazılmıştı. Açtı, şu sözleri okudu:

"Bu akşam saat sekizde bahçenin deniz tarafında..."

Nail kâğıdı çevirerek baktı. Başka bir şey göremedi. Dikkat etti, Nahit'in yazısıydı.

28

Nahit... Bu isim Nail'in hafızasından garip bir etki bırakarak geçti. Paris'ten döndüğünden beri bu kızı hiç düşünmemişti. Zihnini Nemide'yle o kadar doldurmuşlardı ki vakit vakit gözlerinin önünden bir hayal gibi geçen bu kızı düşünmeye gerçekten de fırsat bulamamıştı. Bununla birlikte bazı hatıralar, bazı karışık keder kalıntıları sebebiyle bu genç kızı bu kadar ihmale uğratmamak gerekirdi. Evet, bu kız Nail'i gördüğü zaman kızarırdı; bazen elleri eline temas ettiğinde titrer, gözleri gözlerine tesadüf ettikçe sıkılarak yere inerdi. Hatta bir gün Nail, genç kızın elini pek anlamlı bir şekilde sıktığı zaman çehresinde o kadar perişan bir ifade görmüştü ki bu siyah gözlü kızın kalbinin derinliklerinde, hususi bir tesiri olduğunu anlamıştı. Bu düşünceler, Nail'in zihninden şimşek kadar süratle geçti. Bazı hususi, sıradan hâller, rastlantılar, gözlerinin önünden birden, zincirlemesine bir akışla geçti. Bir saniye içinde kalbinde ölmüş olan bu genç kızın hatırası yeniden dirildi. İki kız tarafından sevilmekten kaynaklanan bir tatmin hissi ve bir gurur tebessümüyle dudaklarını açtı. Lakin bu iki satırlık yazı ne demek istiyordu? Nahit kendisini niçin çağırıyordu?

Bu sorulara cevap aramaya ihtiyaç duymadı. Saatine baktı, henüz beşti.

Uzun bir bekleme süresi!

Yanında gazeteler vardı. Bir sandalyeye oturarak okumaya başladı. Gözleri dikkatsiz bakışlarla sütunları süzdü. Henüz çeyrek saat bile geçmemişti ki zihnini veremediği bu kâğıt parçalarını elinden bıraktı, ayağa kalktı.

Nahit! Nemide!

Bu iki isim zihnini tırmalıyor, her iki kız tarafından sevilmek hoşuna gidiyordu.

Biraz gezindi. Şimdi aklına hâlledemediği bir mesele gelmişti. Nahit'in son bir ümitsizlikle kendisini çağırdığına şüphesi yoktu. Fakat genç kız, bu görüşmede cesaretini kaybedecek mi? O ümitsizlik kendisini nereye kadar sevk edecek?

Bu gece... Bu gece, hikâyelerdekine benzer bir olay hazırlıyordu. Nail ne olacağını, Nahit'le aralarında ne geçeceğini merak ediyordu.

"Acaba nasıl davranmak gerekir? Ne yolda hareket etmeli?"

Nail, bu düşünceler üzerine, "Hay şeytan, hay!" dedi.

Odada tıkılıp kalmaktansa bahçede gezmeyi tercih etti. Yavaşça odasından çıktı, bahçeye indi, serin bir rüzgâr çehresini okşayarak kendisini karşıladı.

Nail, kalbinde her zamankinden çok farklı, heyecanla karışık, garip bir ferahlık duyuyordu.

Ağaçların arasına girdi. Ay'dan gelen nurani bir ışık sütunu, yaprakların arasından süzülerek otların üzerine parça parça aydınlık saçıyordu. Nail koruların içine doğru ilerledi. Ay ışığının dağıtamadığı bu karanlıklar arasında dolaşmaktan garip bir haz duyuyordu.

Birdenbire aklına bir şey geldi. Deniz tarafına ilerledi. Burada yer, ince bir kum tabakasıyla döşenmişti. Kumlar, ayaklarının altında yavaşça çıtırdıyordu. Nail köşke kadar geldi, önünden geçti. Denize doğru gitmek üzere binanın duvarını izlemeye başladı. Köşeyi dönmek üzereyken öte taraftan bir gölgenin hareket ettiğini gördü, olduğu yerde durdu.

Bu elbette Nahit'ti. Fakat ya Nemide ise? Nail, genç kızın geceleri vakitsiz gezdiğini bilirdi. Duraksadı.

Gölge çekingen adımlarla ilerledi. Biraz sonra ortaya çıktı, gelenin Nahit olduğu anlaşıldı.

Genç kız Nail'e doğru ilerleyerek elini tuttu, bir eliyle başlarının üstündeki balkonu gösterip alçak bir sesle dedi ki:

"Nemide'nin pencereleri altındayız. Uzağa gidelim!"

Nail, Nahit'i takip etti. Genç kız süratle ilerliyor, o biraz geri kalıyordu. Sahile kadar çıktılar. Burada Nahit durdu. Nail'le karşı karşıya geldiler. Hafif bir ay ışığı geceyi donuk bir aydınlık içinde bırakmıştı. Nahit perişan bir bakışla Nail'e baktı, bu bakışta cinnete benzer bir mana vardı. Bir müddet hareketsiz bakıştılar. Nahit gözlerini Nail'den ayırmaksızın yaklaştı, yardım ister gibi bir tavırla ellerini uzattı, delikanlının ellerini tuttu:

"Beni affediyorsunuz, değil mi?" dedi.

Nail sustu. Genç kız büyük bir ızdırabı teskin etmek istiyormuş gibi ellerini göğsüne bastırarak ağlamaklı bir sesle:

"Ölüyorum!" dedi.

O zaman Nail bir eliyle genç kızın omzunu, diğeriyle de elini tutarak yavaş, teselli veren bir sesle dedi ki:

"Sizi ızdırap içinde görüyorum Nahit! Sizi bedbaht edebilecek kadar duygularınıza tesirim olabileceğini hayal edemiyordum." Tatlı bir sesle ilave etti: "Sizi bana sevginizden dolayı böyle ızdıraplı görmek beni mesut ediyor."

Nahit önüne bakıyordu. Başı eğilmiş, uzun siyah saçları omzundan kayarak göğsünün üzerine sarkmıştı, kalbi şiddetli bir heyecanla çarpıyordu.

"Nahit! Oturmaya ihtiyacınız var mı?"

Genç kız yavaş bir hareketle bir ağacın kesik kütüğü üzerine oturdu, Nail önüne diz çöktü. Ellerini tutarak dedi ki:

"Beni seviyorsunuz, değil mi? Oh! Bunu sizin ağzınızdan işitmek isterim. Nahit! Beni seviyorsun değil mi?"

Genç kız bakmaya cesaret edemiyordu. Fakat bu son söz üzerine yaşlı gözlerini kaldırdı, ellerinden birini çekerek Nail'in omuzuna koydu:

"Evet!" dedi. "Evet, seviyorum! Sizi deli gibi, bilmeyerek, öyle sevmiştim. Pek az zamana kadar senin tarafından da sevildiğime inanıyordum. Lakin hayır, beni sevmiyorsunuz!"

"Nahit!"

"Ah, o gün... O gün zihnimden öyle şeyler geçti ki şimdi onları hatırladıkça titriyorum. Fakat bazı anlar oluyor ki o gün kalbimden kopan sese uymadığıma pişman oluyorum. Sizi bir cinayet işleyecek kadar seviyorum. Hayatla tek bağım sizin sevginizdi, onu kaybetmek benim için ölmek demekti. Bunu yüreğim kabul etmiyordu. Hissediyorum ki Nemide'yi ciddi bir muhabbetle sevmiyorsunuz. Düşündüm ki... Lakin Nail! Oh! Nail!"

Delikanlı, dirseklerini genç kızın dizlerine dayamış olduğu hâlde tuttuğu eli ateşten buselerle örtüyordu. Nahit biraz eğilmiş, sol kolu delikanlının omuzunu sarmıştı.

Nail'in başı hafif bir temasla göğsüne dokunuyordu. Karşı konulmaz bir cazibe iki gencin dudaklarını birleştirdi; uzun bir buse bu ateşlerle tutuşmuş dudakları bir müddet kilitledi.

Nahit, ruhu kopuyormuş gibi bir şiddetle dudaklarını ayırdığı zaman başı dönüyordu. Fırlayarak ayağa kalktı:

"Oh! Kaçalım, kaçalım!" dedi.

Bu sırada Nemide, iri mavi gözleri bahçenin koyu karanlıklarına dalmış, kendi kendine düşünüyordu.

29

Ertesi gün sabahleyin Nemide, her zamankinden daha erken kalktı. Balkonun pencerelerini açtığı zaman gecenin rutubetiyle yüklü bir rüzgâr, lakayıt bir perişanlıkla yarı çıplak olan donuk tenini okşadı.

Balkona çıkarak etrafına bakındı, bahçeye inmek için daha pek erkendi. Parmaklığa dayanarak uykusunu işgal eden karışık rüyaların bıraktığı hislerle düşündü. Zihninde belirli bir düşünce yoktu fakat kederli bir his genç kızın gözlerini derin bir hüzün rengiyle bulandırmıştı.

Bir isim zihnini kurcalıyor, kalbini tırmalıyordu. Bu isim, "Nahit" ti.

Saadet nurunun üzerinde bir musibet bulutunun dolaştığını hissediyordu. Güneş ilk ışıklarıyla tabiatı selamlayarak ufukta yükselmeye başlamıştı ki Nemide şimdi orada, hareket etmeden duruyordu. Birdenbire balkonun sofa kapısının açıldığı işitildi, Nemide başını döndürdüğünde Nail'i gördü. Genç kızın dudaklarından perişan, manasız bir tebessüm gelip geçti.

Nail dedi ki:

"Sizi rahatsız mı ediyorum?"

Nemide, çıplaklığını örtmeye çalışarak, "Aksine..." dedi. Biraz sonra bu cevabı kâfi görmemiş gibi ekledi:

"Zaten yalnız sıkılıyorum. Fakat müsaade ediniz de üstüme bir şey alayım!"

Çok tabii ve rahat bir lisanla beyan ettiği bu arzusunu gerçekleştirmek üzere odasına kadar koştu, biraz sonra üzerinde hafif bir atkı olduğu hâlde döndü. Üşüyormuş gibi örtüsüne sarınarak dedi ki:

"Oturalım mı?"

"Nasıl arzu ederseniz..."

İskemlelere oturdular.

"Bu akşamı nasıl geçirdiniz?"

Nail cevapta tereddüt etti.

"Kanlıca'da daha ilk kez kalıyorsunuz, değil mi?"

"Evet... Fakat dün akşam birdenbire hâlinizde o kadar ani bir değişiklik gördüm ki burada ikinci bir kez daha kalırsam sizi sıkacağımı düşündüm."

Nemide gülerek, "Şaka söylüyorsunuz!" dedi ve birdenbire başka bir ses tonuyla ilave etti: "Birkaç gün daha kalacaksınız, değil mi?"

Nail belirsiz bir tavırla gülümsedi:

"Bilmem, belki... Eğer müsaade ederseniz..."

Nemide güldü.

Hakikatte genç kız, Nail'in orada kalmasını, Nahit'in görebileceği bir yerde bulunmasını arzu etmiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra dedi ki:

"Aşağıya inelim mi?"

"Mademki arzu ediyorsunuz..."

İkisi beraber kalkarak sofaya girdiler. Merdiveni inmek üzereydiler ki Nahit'in kapısı açıldı, genç kız eşikte göründü.

Nail tabii olmasına gayret ettiği bir sesle dedi ki:

"Ne kadar geç kalkıyorsunuz!"

"Evet, geç yatmıştım."

Nemide hayretle:

"Akşam hepimizden evvel çıkmıştınız!" dedi.

Nahit kızardı.

Nail dedi ki:

"Bizimle gelmez misiniz?"

Nahit cevap vermeyerek ilerledi, beraber aşağıya indiler.

Bahçeye çıktıkları zaman üç genç, sessizce ve yavaş adımlarla yürümeye başladılar.

Nemide Nail'in yanında, Nahit öndeydi. Nemide'nin omuzları üstünde kolsuz hafif bir şey vardı, üzerinde hâlâ bir uyku sersemliği hüküm sürüyordu. Uzun bir sessizlikten sonra Nail dedi ki:

"Böyle üşümez misiniz?"

Nemide, kendisine bağlılığını işaret eden bu sorudan memnun olduğunu gösterir bir tebessümle, "Hava o kadar serin değil," dedi. Fakat bu şekilde başlamış olan konuşma devam etmedi. Üçü de kendi düşünceleriyle meşgul görünüyordu.

Nihayet Nemide, artık gereğinden fazla uzayan bu sessizlikten sıkılarak Nail'e dedi ki:

"Bugün pek ciddi davranıyorsunuz!"

"Sizi o kadar düşünceli görüyorum ki!"

"Ben mi? Tersine... Bu sessizliği bozmak için söyleyecek bir şeyler arıyorum da bulamıyorum."

Nail buna cevap vermeksizin şöyle dedi:

"Siz burada yalnız nasıl vakit geçirirsiniz?"

"Hiç! Hayatım o kadar tekdüze ve sade geçiyor ki bugünle dün arasında bir fark bulamıyorum. Her gün bu bahçede dolaşmak, saatlerce yalnız yalnız gezmek, ara sıra babamla görüşmek, biraz satranç oynamak, pek nadir olarak kanun çalmak, en büyük zamanımı okumakla geçirmek, bazı geceleri sandalla denize çıkmak; işte başlıca işlerim bunlardır. Lakin bunların hepsinden yoruldum. Şimdi kalbimde büyük bir sıkıntı hissediyorum."

"Bundan daha mutlu bir hayat düşünebiliyor musunuz?"

Genç kız, tatlı bir tereddüt eseri göstererek dedi ki:

"Bilmem, fakat bir saadet ya da -daha doğrusu- bu derece bir istirahat çok uzun sürerse can sıkmaktan başka bir şeye yaramaz. Babam beni eğlendirmek için icat yeteneğinin elverdiği kadar yeni vasıtalar buluyor. Lakin hayatımda büyük bir boşluk hissediyorum, bunu doldurmak mümkün olmuyor."

Genç kız kalbini gösterdi. Nail tebessüm etti.

"Niçin gülüyorsunuz? İhtimal ki bu hissi siz pek çocukça bir şey kabul ediyorsunuz. Fakat bence öyle değil... Pek çok gece, sandal denizin karanlık sularını yararak hafifçe geçip giderken ben dc derin derin düşünürüm. O zaman kendimi pek yalnız, pek kimsesizlik içinde bulurum. Bana öyle gelir ki eğer bir annem olsaydı daha mesut olacaktım."

Nail bu neticeyi hiç beklemiyordu, hayret etti. Nemide'nin gözlerinin içine kadar baktı. Onu pek ciddi, pek samimi buldu.

Nemide gittikçe Nail'in daha çok dikkatini çekiyordu.

Nemide, yavaş bir sesle ilave etti:

"Babamın sevgisi annemin yokluğunu örtemiyor. Ciddiyetine itimat edilir başka bir sevgi de hayal edemiyorum."

Nail dedi ki:

"Nemide! Beni üzüyorsunuz! Sevgimin sizi mutlu edecek kadar ehemmiyeti olmadığını öğrenmek benim için pek ağırdır."

Nemide esprilerine son veren muzip çocuklar gibi gülerek:

"Şaka söylüyorum!" dedi.

Nahit on adım kadar ileriden gidiyordu. Birdenbire durarak Nemide'ye dedi ki:

"Beybabanızın yanına gitmek ister misiniz?"

Nemide telaşla sordu:

"Nerede? Nerede?"

Nahit eğilerek eliyle gösterdi:

"Orada..."

Nemide yere kadar eğildi, ağaçların arasından babasına baktı. Şevket Bey arkasında kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir gömlek olduğu hâlde Ömer Ağa'nın tuttuğu bir gül fidanını dikkatle aşılıyordu.

Nemide kahkahayla gülerek dedi ki:

"Güller, daima güller..."

Genç kız kalkarak taşkın bir neşeyle ağaçların arasına girdi, "Babamın yanına gidelim!" dedi.

Acele gidiyordu. Nail'le Nahit geri kalmışlardı. Nemide babasının yanına gelince arkasına baktı, ikisi yan yana yürüyorlardı.

Nahit, gözleri yere dikilmiş bir hâlde Nail'i dinliyordu.

Nemide sapsarı kesildi. Kalbine kızgın bir pençe bastırılır gibi oldu.

Nahit'le Nail birbirlerine yaklaştıkları zaman sustular. Nemide babasına ne yaptığını ne aşıladığını, bu iki farklı gü-

lün bir araya gelmesinden nasıl bir renk ortaya çıkacağını, uzun uzun sormakla meşguldü.

İhtiyar Ömer Ağa, Nemide'nin hiçbir zaman merak etmediği güller hakkında bu kadar uzun ayrıntı istemiş olmasına hayret ederek dedi ki:

"Bugün sana ne oldu? Sen de gül meraklısı mı oldun?"

Nemide gülerek ve küçücük elini Ömer Ağa'nın omuzuna dayayarak dedi ki:

"Ne yapayım! Babamın neredeyse bütün vakti güllerinin başında geçiyor. Sen de önceden olduğu gibi bana hikâyeler anlatacak yerde, babama arkadaşlık ediyorsun. İster istemez sizin eğlencelerinizle vakit geçirmeye mecbur oluyorum."

İhtiyar, Nemide'nin ince, zarif bir sitemle dolu bu sözlerinden etkilenerek üzülmüş gibi elinden dalı bıraktı ve dedi ki:

"Eğer senin yanında bulunmadığım için güceniyorsan... Lakin şimdi sen artık bir lalaya ihtiyacın olmayacak kadar büyüdün."

İhtiyarın gözleri manalı bir şekilde Nail'i gösteriyordu. Şevket Bey tebessüm etti. Nemide telaşla sözünü keserek:

"Hayır, hayır, maksadım şikâyet etmek değildi!" dedi.

Bu sırada Nail bir dizini otların üzerine koymuş, Şevket Bey'in sepetinden gül seçmekle meşguldü. Nemide dönünce Nail de elinde iki gül olduğu hâlde ayağa kalktı.

Nemide'ye yaklaşarak birini ona verdi, elinde kalan diğer gülü de küçük bir tereddütten sonra Nahit'e uzattı.

Genç kız gülü yüzü kızararak kabul etti. Nemide dikkat ediyordu.

Gül Nail'den Nahit'e geçerken kızın gözlerinde o kadar garip bir mana gördü ki kalbinden kızgın bir akımın geçtiğini hissetti. Nemide'yi o anda engel olamadığı bir şüphe yakalamıştı.

30

O akşam herkes odasına çekildikten sonra Nemide penceresinin yanında oturuyordu.

Odası karanlıktı fakat berrak gökyüzündeki pırıl pırıl Ay'dan akan donuk bir ışık, genç kızın odasını hafif bir şekilde aydınlatıyordu.

Gözleri gökyüzünün lacivert derinliklerine dikilmiş, ölü bir vücut gibi hareketsiz düşünüyordu.

Kalbi derin bir hüzünle dopdolu, zihni büyük bir şüpheyle perişandı.

O zamana kadar Nahit'in Nail'e olan hayranlığını ciddi bir şekilde düşünmemişti. Nail'i sevmek, onun tarafından sevilmek yalnız kendine mahsus bir hak, bir yetkiymiş gibi içi rahattı. Lakin Nahit'i o kadar bedbaht, hafife aldığı aşkını o kadar ciddi bulmuştu ki bundan endişe etmeye başlamıştı. Böyle olmakla beraber korkmuyordu, Nail'in kendisini sevdiğinden emindi.

O güne kadar bu güven duygusu genç kızı kesin bir saadet içinde bulunduruyordu. Nail'le arasında bir uzaklık göremiyordu ve bundan dolayı içi son derece rahattı; lakin bu sabah? Oh! Bu sabah...

Nemide, sabahtan beri Nail'le Nahit arasında gidip gelen ve tam anlamıyla yorumlayamadığı o bakışları, o bakışlarda okuduğu manaları hatırından geçiriyordu. Evet, gülü verirken Nail'in gözleri pek başkaydı.

Ya gece? Kameriyede Nahit'le kanun çalarken Nail'in gözlerinin nereye yöneldiğine dikkat etmişti, o hep Nahit'e bakıyordu.

Nahit o zaman gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu çünkü Nail'in bakışlarının etkisi altında kalmıştı.

Nemide o kadar öfkelenmişti ki kanununu kırmak, yere çarpmak istemişti. Lakin susmayı tercih etmişti, acı çekmekten garip bir haz duyuyordu.

Fakat bu ızdırap zavallı kızı dayanamayacağı kadar acı bir işkence içinde bırakıyordu; orada, koltuğunda sakin ve içi rahat, düşünür görünen bu kızın kalbi parçalanıyor, ciğerleri sökülüyordu.

Zihninden ne kadar acı düşünceler ne korkunç şeyler geçiyordu! Fakat bunların hepsi de yapılması mümkün olmayacak şeylerdi. Kendisinden kaçmak isteyen bu saadeti kaybetmemek için yapacak hiçbir şey bulamıyordu.

Ah! Nemide şu anda ne kadar bedbahttı! Lakin büyük olasılıkla yanılıyordu. Kendisini avutmak için makul gerekçeler, bahaneler arayıp buluyordu.

Lakin gözlerinin önünde bir el, tuttuğu gülü diğer bir ele uzatıyor, tuhaf bir bakış karanlığın içinde başka bir bakışı araştırıyordu.

Bu hayal, gözlerinin önünde cisimleşiyor, genç kız için için ağlıyordu. Tam o sırada penceresinin altında kumların yavaşça çıtırdadığı işitildi.

Nemide kalkarak penceresinden baktı. Ay ışığının kumlar üzerinde çizdiği nurdan daireler içinde iki gölgenin hareketini gördü. Fakat bu iki gölge birbirine o kadar bitişikti ki bir an için tereddüt etti; biri iki görüyorum zannetti. Lakin müthiş hakikat orada, gözlerinin önündeydi. Orada iki kişi yürüyordu.

Onları tanımakta hiç tereddüt etmedi, bunu bekliyormuş gibi telaş da göstermedi. Bir müddet bu iki gölgeyi kaybo-luncaya kadar takip etti, ondan sonra pencereden çekilerek yavaş adımlarla odasından çıktı. Sofa hafif bir kandille ay-dınlatılmıştı, genç kız burayı geçerek Nahit'in odasına kadar gitti, yavaşça kapıyı açarak içeriye girdi.

Oda karanlıktı; telaş etmeden ilk önce mumu yakarak yaklaştı, cibinliği açtı; Nahit orada yoktu.

O zaman genç kız durdu. Nahit'in Nail'le beraber olduğu artık muhakkaktı. Fakat buna inanmamak, ihtimal vermemek istiyordu.

Belki Nahit başka biriyle bulunuyordu. Lakin kim? Şimdi kalbinde müthiş bir acı duyuyordu, kendisini aldatamadığı için kızıyordu.

Aman Yarabbi! Mümkün müdür ki Nail şimdi, şu saatte mehtaba karşı aşk şarkılarıyla Nahit'in başını döndürsün?

Bir aralık Nail'in odasına gitmeyi düşündü fakat buna ce-saret edemedi. Bundan daha iyi bir şey düşündü: Bahçeye gitmek, onları takip etmek...

Süratle aşağıya indi, bahçe kapısını açık buldu, dışarı çıktı.

Garip bir his onu bir tarafa sevk etti. Bahçenin belirli bir yerinde Nail kendisini bekliyormuş gibi süratle ilerledi. Va-kit kaybetmemek için yolu takip etmiyor, ağaçların arasından geçiyordu.

Birdenbire durdu, kalbi şiddetle çarpıyordu. Ellerini sinesine dayayarak bir müddet düşündü. Oraya ne için gelmişti? Bunu kendisine açıklayamadı; yalnız bilmek, görmek istiyordu.

Biraz ilerledi, gözleri karanlığı yararak etrafı görmek is-tiyordu.

Nerede olabilirlerdi?

Biraz ötede oturulacak bir yer olduğunu hatırladı. Burası koruların arasına sıkışmış küçük bir meydandı. Düşünmek için çoğu zaman burayı seçerdi.

Yaklaştı.

Ay, burada çizilen aşk tablosunu aydınlatmak istiyormuş gibi ışıklarını küçük meydanın çimenleri üzerine dökmüştü.

Nemide dikkatle baktı.

Bir canavar, pençesiyle sinesini parçalayarak kalbini koparıyor zannetti. Canını yakan bir feryat, ciğerlerini yırtarak boğazına kadar çıktı, başı döndü, düşüyormuş gibi sallandı.

Orada, bir sedirin üzerinde, Nail'le Nahit gecenin sessiz musikisini, Ay'ın aşkla dolu ilhamlarını dinliyor gibiydiler. Nemide, elleriyle dalları aralayarak ağaçların arkasından bakıyordu. Nahit'in ellerini Nail'in elinde gördü, genç adamın öteki eli Nahit'in belini sarmıştı.

Bunu görüyordu, bedbaht olmak için bu kâfiydi. Lakin bununla kanaat etmedi, onları işitmek de istedi.

Ne dediklerini duyabilmek için nefesini tutuyordu. Gözleri karanlığı delen müthiş bir dikkatle hayatını tahrip eden bu iki vücudu inceliyordu.

Hava sakindi. Oradan konuşmalarını işitebilecekti. Fakat onlar da ses çıkarmıyor; muhtemelen o anda kalplerini dolduran saadetin sesini dinliyorlardı.

Nemide mahzun, bedbaht, kendi saadetinden çalınan bu uzun saniyelerin akışını kahredici bir sessizlikle seyrediyordu. Birdenbire Nail'in, Nahit'in elini hafifçe sıktığını hissetti. Nahit gözlerini kaldırıp Nail'e baktı, bir şey söyledi fakat bu şey pek hafif söylenmişti, onu işitemedi.

O zaman Nail sabırsızlık ima eder bir sesle, "Lakin bu onu öldürür!" dedi.

Nemide sadece bunu işitti fakat ne demek istediğini hemen anlayamadı. Kim ölecek? Ne öldürecek?

Nail'in bu sözü Nahit'i susturmuştu. Fakat Nahit'in tavrında bir hiddet eseri, çehresinde bir isyan belirtisi vardı. Elini Nail'in elinden çekmişti.

O zaman Nemide anladı, sapsarı kesildi. Nail kendisinden bahsetmişti. Sanki şimdi ölmüyor mu? Bu söz üzerine kendisini pek bedbaht buldu, ağlamak istedi.

Fakat Nail'in esas maksadını anlayamamış, Nahit'in kendisiyle ilgili ettiği o sözü kesinleştirememişti. Tereddüt ediyordu fakat birden zihninden şimşek gibi bir düşünce geçti. Kendisini terk edilmiş, reddedilmiş; Nahit'i de bahtiyar gördü. Evet, Nahit'in düşüncesi buydu. Dudaklarını ısırdı, ızdırabının taşkınlığına müsaade etmemek için ağzını kapadı; genç kız duygularını zapt edememekten korkuyordu.

Bu sırada Nail, Nahit'in kendisinden kaçmakta olan elini tutmuş, yıldızların işitmesini istemiyormuş gibi genç kızın kulağına bir şeyler söylüyordu. Nemide, Nahit'in başının Nail'in omzuna mest olmuş gibi dayandığını gördü. Nail biraz eğildi, başı Nahit'in yüzünü örttü. Şüphesiz bir buse onların dudaklarını birbirine bağlamıştı. Fakat Nemide bunu görmedi, görmemek istedi, oradan kaçtı, bir hayal kendisini takip ediyormuş gibi koşarak uzaklaştı.

Odasına çıktığı zaman kapısını dikkatle sürmeledi, o zamana kadar duyguları sakin gibi görünüyordu; lakin odasında kendisini yalnız bulunca yatağının üzerine atıldı, elleriyle yüzünü kapayarak ve başını yastıkların arasına sokarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

İhtimal ki bu sırada ötekiler birbirlerine hâlâ buseler veriyordu.

31

Ertesi sabah odasından çıkarken babasına tesadüf etti. Şevket Bey aşağıya inmek üzereydi, kızını görünce durdu.

"Nemide! Hasta mısın?"

"Ben mi baba? Hayır, niçin sordunuz?"

Şevket Bey derin bir nazarla baktı. Nemide'nin sahteliklerine inanmayacak derecede tecrübesi vardı.

Kızın çehresi soluk, gözleri kararmıştı. Nemide gülerek ve ellerini babasının omuzlarına dayayarak dedi ki:

"Bakın yüzüme, hiç hastaya benzer bir yerim var mı? Beni öpünüz bakayım!"

Şevket Bey'in dudakları genç kızın alnına uzun bir buse kondurdu. Genç kız bu sevgi dolu buseyi almak için gözlerini kapamıştı. Fakat heyhat! Gözlerinde başka buseler uçuyor, dudakları başka bir busenin hayaliyle titriyordu.

Babasının omzundan başını kaldırarak yaşlı gözlerle ona baktı. Şevket Bey, yalan bir neşe göstermek isteyen bu gözlerde bir hüznün izlerini gördü, inceleyen bir bakışla dedi ki:

"Aşağıya inmiyor musun?"

"Hayır, baba! Nahit'i uyandıracağım."

Bu sözün ardından kalbindeki ızdırabı saklamak istiyormuş gibi tebessüm etti. Fakat bu tebessüm, hayatına son vermek isteyen bir bedbahtın geride kalan her şeyi küçümseyerek gülümsemesi kadar acıydı. Şevket Bey kalbinin tit-

rediğini hissetti, bu gülüşün altından sessiz bir feryat çıkıyor zannetti.

Nemide orada, alışılmışın dışında hiçbir his, hiçbir hâl yokmuş gibi doğal bir vaziyetle duruyordu. Dudaklarındaki tebessüm orada unutulmuş gibi, henüz kaybolmamıştı.

Babayla kız arasında şimşek gibi bir bakışma oldu. Şevket Bey, acı manalar gördüğü bu gözleri daha fazla incelemekten korkmuş gibi aşağıya indi. Nemide, babası gittikten sonra hâlâ gözleri sabit, dudakları gülücüklü, hareketsiz, öylece duruyordu.

Nemide'nin tebessümlerle süslemek istediği o bakış, aslında bütün ızdıraplarını babasına nakletmiş oluyordu. Sevgiyle birbirine bağlı kalpler arasında öyle münasebetler mevcuttur ki onlar, birbirlerini anlamak, hislerini duymak için bir lisana, bir ifadeye muhtaç değildir.

Sevgi de düşmanlık kadar insanı anlayışlı yapar. Birbirini seven veya birbirine düşmanlık eden iki kişi arasındaki tek bakış bile hâl diliyle karşısındakine bir şeyler anlatır.

Nemide'nin yaşlı gözlerini örten tebessüm örtüsü, sevgisi karşısında mağlup olduğu babasının bakışlarının her hâlini anlayan etkisi altında, kuvvetli bir güneş ışığının tesiriyle dağılan bulut parçaları gibi yırtılmış, sakladığı umutsuzluğu ortaya çıkarmıştı.

Baba, kızının mutsuzluğunu, Nemide de mutsuzluğunun hissedildiğini anlamıştı.

Nemide, Nahit'in kapısına hafifçe vurdu. Kapı derhâl açıldı. Genç kız beklediğinin aksine Nahit'i giyinmiş ve çıkmaya hazır buldu.

"Siz miydiniz?"

"Evet, sizi almaya geldim!"

"Ben de çıkıyordum."

Nemide, Nahit'in kolundan tutarak dedi ki:

"Bu sabah ne yapalım, biliyor musunuz?"

"Hayır..."

"Bahçenin ta öteki ucundaki köşeyi biliyor musunuz? Orada iskele gibi ufak bir tahta vardır, oraya kadar gideriz."

Nahit, Nemide'nin ne demek istediğini anlayamıyordu.

Nemide, çocuklara mahsus bir tarzla devam etti:

"Orada her yerden daha çok balık bulunur. Ben yalnız kaldığım zamanlar, çoğu zaman sabahleyin oraya gider, saatlerce oyalanırım. Bilseniz, ne kadar eğlencelidir! Yemek vaktine kadar, iki kişi çok sayıda balık tutarız. Babam ne kadar hayret edecektir!"

Nemide, Nahit'i odasına kadar sürükledi.

"Oltaları alalım!"

Genç kız, çocukça bir sevinçle yataklığın önünde diz çökerek kolunu soktu, ufak bir tahta kutu çıkardı. Üzerindeki tozlar uzun zamandan beri açılmadığını gösteriyordu.

Nahit dedi ki:

"Takımlarınız mükemmel olmalı..."

Nemide gülerek şu cevabı verdi:

"Oh! Görseniz beni bir balıkçı zannedersiniz! Becerim de malzemelerimin kalitesi ölçüsündedir."

Genç kızlar kutuyu kucakladılar, kimseye görünmemek için türlü önlemlerle köşkten çıktılar.

Nemide, bayram günü gezintiye gitmek üzere olan çocuklar kadar seviniyor, bahtiyar görünüyordu. Nahit çekingen ve ciddiydi. Nemide'nin neşesine katılmak istiyor fakat bu isteğine tuhaf, çözümleyemediği bir çekingenlik hissi mâni oluyordu.

Nemide'nin dediği yere kadar gittiler. Genç kız tahta kutuyu itinayla açtı. Oltaları çıkardı, birer birer inceledikten sonra iki tanesini seçti.

"Hiç balıkçılıktan anlar mısınız?"

"Hiç!"

"Zararı yok! Balık tutabilmek için balıkçı olmak lazım değildir. Bu o kadar sıradan bir şey ki... Oltanın ucundaki iğneye bir parça yem takıp denize atmalı! Başlıca maharet, sabırla beklemektedir. Yemi balıklara kaptırmamak için ara sıra oltayı tartmak; balık, yemi ağzına aldığı zaman da şiddetle çekerek kancayı ağza taktırmak ikinci derecede önemlidir."

Bu ufak dersten sonra Nemide dar bir kasnağa geçirilmiş uzun bir ağ çıkararak tahtanın üzerine koydu.

"Bu nedir?"

"Bu mu? Pek adi bir şey..." Eliyle kasnağı kaldırarak: "Bu torba gibi bir şeydir. Balığı tutup da dışarıya çıkardığınız zaman yaramazlık etmesin diye bunun içine atarsınız. Bu o zavallılar için cehennem kuyusudur. Önceleri, tuttuğumuz balıkları suyla dolu bir kovaya atardık lakin bunların çoğu dirildiğinden, sonra çıkarması zor olur."

Birdenbire telaş etti:

"Ay! Hani bizim yemlerimiz?"

Bir müddet yem hazırlamakla meşgul oldular. Nihayet iğnelere birer parça yem takıldıktan sonra oltalar denize atıldı. Genç kızlar tahtanın üzerine oturdular. Nemide ara sıra ders veriyordu.

"Oltayı öyle tutmayınız! Elinizi aşağıya sarkıtmayın; şöyle yandan tutunuz! Oltayı da işaret parmağınızın üzerinden alınız! Hah, tamam! Şimdi dikkat ediniz, eğer oltada hafif titreşimler hissederseniz yavaşça tartın. Bakın bakın! Benimkine geldiler! İşte böyle! Bu titreşimler misafir geldiğine işaret

eder. Eğer öyle tartmazsanız mutlaka arsız, hileci bir balık, yeminizi kapar."

"Zannederim benimkine de geldiler! Dikkat etmiyor musunuz?"

"Evet, evet! Fakat o kadar şiddetli tartmayınız! O zaman hepsini ürkütürsünüz."

Konuşma bu tarzla devam etti. Nemide şen ve hareketliydi, yavaş yavaş bu hâli Nahit'e de bulaşıyordu. Özellikle balık tutmaya başladıkları zaman Nemide keyfinden çıldırıyordu. Nahit de gülmekten kendini alamıyordu.

Bir balık tutmuşlardı; bu balık hepsinden çok hırçınlık ediyor, ağın içinde çırpınıyordu.

Nemide diyordu ki:

"Bu mutlaka genç bir nişanlı olmalı... Zavallı! Kim bilir ne kadar bedbahttır! Şimdi bunun sevdiceğini de tutup yanına getirmeli!"

Bir hayli zaman geçti, ikisi de büyük bir hevesle uğraşıyorlardı.

Bir aralık Nemide dikkatini artırdı. Nahit'e işaret etti.

"Ne var?"

"Zannederim ki bizimkinin sevdiceği geldi!"

"Nereden anladın?"

"Oh! Bundan kolay bir şey olamaz! Olta mıknatıslı bir hat gibidir, denizin ortasındaki balıklardan haber getirir, bakınız nasıl titriyor! Bu neyi gösterir, biliyor musunuz? Oltanın yanında dolaşan balığın aşk duygularıyla titrediğini... Aman, aman, durunuz!"

Nemide oltasının başında dikkat kesilmiş bir hâldeyken arkasında bir ses işitti:

"Bu eğlencenize katılamaz mıyız?"

Nemide başını çevirerek Nail'i gördü. Sapsarı kesildi.

Nail, sorusuna Nahit'ten cevap bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Nemide dedi ki:

"Of! İşte bizim âşık kaçtı! Oltaya getirinceye kadar çektiğim zahmeti bilseniz böyle münasebetsiz bir zamanda bizi meşgul ettiğinize çok üzülürdünüz!"

Nail, ciddi bir öfke gösterisini andıran bu espriye karşılık gülüyormuş gibi yapıp dedi ki:

"Balıklarla arkadaşlık etmeniz, insanlarla arkadaşlıktan usanmanıza mı sebep oldu?"

Nail bunu sadece bir latife olarak söylemişti fakat Nemide o anlamda kabul etmedi. Dedi ki:

"Rica ederim, izin veriniz de sofrada görüşelim!"

Genç kız bu aşağılayıcı söze gülerek şunu da ilave etti: "O kadar meşgulüz ki başka şeylerle uğraşmaya vaktimiz yok!"

Nail Nahit'e baktı, Nahit gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Nail dedi ki:

"O hâlde çekileyim! Varlığımın size bu kadar ağır geleceğini bilmiyordum."

Nemide cevap vermedi. Nail de çekilmedi, gözleri yalnız arkasından görmekte olduğu Nahit'e dikilmiş hâlde kalakaldı.

Yarım saat kadar meşgul oldular fakat eski neşeleri kaybolmuştu. Nahit bir şey söylemeye cesaret edemiyor, Nail susuyor, yalnız arada bir Nemide'nin esprileri işitiliyordu. Fakat bunlar sıradan şakalar değildi, belliydi ki Nemide ızdırap içindeydi.

Orada gördüğü Nail'in kendisi için durmadığını, yalnız kendisinin hâkim olmasını arzu ettiği bu kalbin artık ondan uzaklaştığını biliyordu.

Ah! Genç kız gücü yetseydi sevgisini haince ayaklar altına alan bu adamı tokatlayacaktı.

O kadar öfke doluydu ki artık zihnini vermediği olta, titremekte olan ellerinde sallanıyordu. Nihayet artık dayanamayacağı bu hâlden sıkıldı, sinirli bir hareketle oltaları toplayarak kesik bir sesle, "Gidelim!" dedi.

Nail vaziyetini değiştirmeden bakıyordu. Nahit şaşırmadı, kalktı, Nemide'yi takip etti.

Nemide hiddetini saklamak istiyormuş gibi diyordu ki:

"Nail Bey orada balıkları beklesin! Biz şimdi Nergis'i gönderir, aldırırız."

Biraz daha ilerledikten sonra ilave etti:

"Yalnızken ne kadar iyi eğleniyorduk!"

Nemide'nin düşüncelerinde müthiş bir fırtına hazırlanıyordu. Onun gözünde Nail son derece alçak, hain bir adam kesilmişti. Düşmanlığa aşktan daha etkili bir neden olamaz. Nemide artık Nail'e gerçekten de düşmanlık duymaya başlamıştı.

Nahit Nemide'nin türlü çılgınlıklarla saklamak istediği duygularının birdenbire hiddetlenip taşacağını hissediyor, dehşetli bir fırtınanın çıkmasını bekliyordu.

Eve geldikleri zaman Nemide, "Bizim odaya çıksak daha iyi değil mi?" dedi.

Nahit gülerek dedi ki:

"Balıklar orada mı kalacak?"

Nemide balıkları tamamen unutmuş gibi, "Ha, sahi!" dedi.

Nahit'i akşama kadar meşgul etti, Nail'le ancak yemekte beraber oldular.

Nail, Nemide'nin bugünkü hâlinde gördüğü değişikliği, bir sinir bozukluğu olarak kabul etmişti. Fakat üç dört gün önce Nemide'yi tuhaf, hoş bir insan olarak gösteren bu sinirli hâli, şimdi canını sıkmaya başlamıştı. Nemide'nin kendisine dargın olduğunu hissediyordu lakin bu dargınlığı tabii manasıyla yorumlamak hatırına gelmiyordu.

O gün Nail o kadar yalnız kaldı ki oradan ayrılmayı arzu ettiğini söyledi. Şevket Bey'den müsaade istedi. Şevket Bey sabahtan beri zihnini işgal eden endişeleri bununla hâlletmeye çalıştı. Dedi ki:

"Niçin bizi bu kadar çabuk terk ediyorsun?"

"İki gün sonra yine döneceğim. Annemi yalnız bırakmak istemiyorum."

Bu cevap o kadar tabiiydi ki Şevket Bey ısrar etmedi. Bununla kanaat etmiş gibi göründü.

Bir felaketin gerçekleşeceğinden kuşkulanmaya başlayanlara en zayıf işaretler bile kuvvetli birer delil görünür.

Nail gitmek üzere olduğunu haber vermek için Nemide'nin odasına çıktı.

Genç kızlar, iki ciddi dost gibi oturuyorlardı.

Nail ilk önce Nemide'ye hitap ederek dedi ki:

"Bugün beni pek üzdünüz, işte gidiyorum!"

Nahit gözlerini kaldırarak açıklama bekleyen bir manayla baktı. Nemide bu bakışı fark etti ve kayıtsızlıkla şu cevabı verdi:

"Ne çabuk sıkıldınız! Asabi bir nişanlıdan bu kadar tez usanırsanız asabi bir eşten de nefret edeceksiniz!"

"Bugünkü hâllerinizi bir sinir buhranı olarak değerlendirmiş olsam gitmeye lüzum görmezdim.

Nemide, gizli bir mana ima edemeyecek kadar masum ve kinayeden uzak bir sesle:

"Başka neye yorumlanabilir?" dedi.

Nail sarardı.

Nemide kalkarak ilave etti:

"Sizi alıkoymak istemem! Mademki gitmek arzu ediyorsunuz..."

Nail cevap vermeyerek ve yalnız bir selamla yetinerek dışarıya çıktı.

32

Nemide bir saat sonra Nahit'e diyordu ki:

"Bugün güneşte oturduğumuzdan olmalı, vücudum pek kırık..."

"Biraz rahat etmek istemez misiniz?"

Nahit çekilmeye bir vesile arıyordu. Nemide dedi ki:

"Babam bir şey zanneder. Biraz aşağıya ineyim de..."

Telaşla aşağıya inerek babasının odasına girdi. Şevket Bey penceresine dayanmış, denize bakıyordu. Başını çevirerek baktı.

Nemide suçlu çocuklar gibi yaklaşarak dedi ki:

"Baba! Bilir misin, ben ne kadar yaramaz bir çocuğum! Beni sevmekte pek haksızsın! Sabahleyin gidip saatlerce güneşin altında durmakta hiçbir fayda var mıydı?"

"Anlıyorum. Hastalandın değil mi?"

"Yok! Hasta değilim ama..."

Şevket Bey Nemide'nin taklidini yaparak ilave etti:

"Şöyle bir parça..."

"Evet, bu akşam yemekte Nahit'le yalnız kalacaksınız!"

Şevket Bey cevap vermedi. Kızla baba biraz bakıştılar. Nemide gülerek kaçtı.

Bir dakika sonra genç kız yatağının içinde rahat rahat ağlıyordu.

33

Ertesi gün sabahleyin Nemide'nin odasına hafifçe vuruldu.

"Siz misiniz Nahit?

"Hayır... Benim; Nemide!"

Genç kız yatağından sıçrayarak babasına kapıyı açtı.

Şevket Bey hemen dedi ki:

"Dün akşam hiç çıkmadın. Birkaç kez haber gönderdim. Anlaşılan pek derin uyuyordun?"

"O kadar yorulmuşum ki daha şimdi uyandım."

Şevket Bey artık şakaya son verdiğini anlatır ciddi bir tavırla kızının ellerini tuttu, ruhunun derinliklerini araştırıyormuş gibi tesirli bir bakışla gözlerinin içine baktı, dedi ki:

"Hayır Nemide, sende bir şey var! Benden saklamak istiyorsun. Üç günden beri seni mahzun görüyorum. Kalbinde gizlemek istediğin bir kederin var, fakat ben onu hissediyorum."

Kızının saadetine titremekte olan babanın sesi yalvaran bir tarz aldı:

"Nemide, beni duyguların hakkında bilgilendireceksin, değil mi?"

Bu soru o kadar ince bir sesle söylenmişti ki Nemide bu kuvvetli sevgiye karşı gözyaşlarını salıvermemek için kendini zorladı.

Babasını elinden çekerek sedire oturttu, kendisi de yanına oturarak:

"Evet baba! Hepsini söyleyeceğim!" dedi.

Babayla kız sedire oturur oturmaz Nemide babasına doğru yarı dönerek gülücüklerle dolu bir bakışla dedi ki:

"Baba! Beni çok seviyor musun?"

Şevket Bey ciddi bir tavırla cevap verdi:

"Pek çok..."

Bu cevap üzerine genç kız başını önüne eğdi, gözlerindeki gülücükler hüzünlü bir bulutla yer değiştirdi, uzun bir göğüs geçirdi ve ellerini dizlerinin arasında sıkarak yavaş bir sesle dedi ki:

"O hâlde beni niçin evlendiriyorsunuz?"

Şevket Bey ciğerinden vurulmuş gibi kızına baktı. Bu sorunun altında can yakan bir facianın varlığını seziyordu. Akılla bir hüküm verme yeteneğinden bağımsız bir sezgiyle bu açıklamanın evlilik üzerinde geçeceğini tahmin etmişti. Ruhunun titrediği, düşünürken bile korktuğu tehlike de kızının bu yönden bedbaht olmasıydı.

Zihninden şimşek hızıyla, karmakarışık, uzun, birçok düşünce geçti. "Nemide Nail'i sevmiyor mu?" Hayır, seviyordu, bundan emindi. Fakat itiraf etmeli ki anlaşılamayacak bir şekilde seviyordu.

Şevket Bey sustu. Bu sorunun zihninde uyandırdığı düşünceler cevaba vakit bırakmıyordu. Nemide devam etmeye mecbur oldu:

"Evet, beni niçin evlendiriyorsunuz? Maksadınız kızınızı mesut etmekse onu yanlış bir kanaat üzerine feda etmemelisiniz! Bir kızınız var ki ölmüş bir eşin yadigârı olmak üzere kalmıştır.

Onu pek çok seviyorsunuz. Hayata yegâne bağlılık nedeniniz, onun saadetini temin endişesidir. Bir gün zannedersiniz ki kızınız birisini sevecek kadar çılgınlık etmiştir. Hükmedersiniz ki kızınızın ölmemesi bu sevginin tatmin edilmesiyle sağlanabilecektir. Fakat benim Nail'i sevdiğimden emin misiniz?"

Asabi bir heyecan, yavaş yavaş Nemide'nin sözlerine bir perişanlık veriyordu:

"Bir akşamdı, ilk kez şüphelerinizi bana da telkin edecek surette bir lisan kullandınız. İnkâr ettim, inkârımı itiraf olarak kabul ettiniz. 'Nemide Nail'i seviyor... Seviyor, seviyor...' diye hüküm verdiniz. Hayır, aldanıyorsunuz, Nemide Nail'i sevmiyor!"

Şevket Bey, işittiği sözler ciğerini söküyormuş gibi âciz bir teslimiyetle dinliyordu. Artık bir şey düşünemiyor, işittiği sözleri değerlendiremiyordu. Kızı nazarında garip bir mesele hâline gelmişti ve bu meseleyi hâlledemiyordu. Yavaş yavaş kızının bedbahtlığından kendisini suçlu bulmaya başlıyordu.

Nemide sorgulayıcı, sitemle dolu bir sesle devam etti:

"Zannınızda o kadar ısrar ettiniz ki bu bana da bulaştı. Kendi kendime, 'Nail'i seviyor muyum?' diye sormaya başladım. Henüz bu soruyu hâlledememiştim ki beni nişanladınız. Bu nişan, kararsız, karmakarışık olan duygularımı bir karara vardıramadı. Bu nişan..."

Genç kız parmağından nişanını çıkararak fırlattı:

"İşte baba!"

Nemide yorulmuş gibi sustu. Şevket Bey cevap vermiyordu.

"Nail'i sevmek... Lakin bu bence mümkün değil! Sizi mesut etmek için onu sevmeye bilseniz ne kadar çalıştım! Bu bana ne kadar acı verdi! Oh! Ne kadar ızdıraplıyım!"

Nemide kalbi ağrıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. Bu iki vücut bir süre kalplerini dinliyorlarmış gibi sakin, hazin durdular. Nihayet Nemide babasını çağırdı:

"Baba!"

Şevket Bey acı bir sesle cevap verdi:

"Kızım!"

Bu iki hitap, babayla kız arasında bir mıknatıs cazibesi gibi Nemide'yi babasının yanına çekti, genç kızın başı babasının omzuna düştü. Nemide ruhu ağlıyormuş gibi bir matem sessizliğiyle gözyaşlarını salıverdi. Bu sırada bedbaht babanın gözlerinden akan yaşlar da Nemide'nin sarı saçlarını ıslatıyordu.

Nemide o gün odasından çıkmadı. Balkonunda bir sandalyenin içine gömülmüş, elinde tuttuğu bir kitabı okuyordu.

Şevket Bey genç kızın dinlenmeye olan ihtiyacını anlayarak onu yalnız bırakmıştı.

Aşağıda, odasında, zihni boş, gözleri donuk, içi kof, kalbi elemle dolu olduğu hâlde duygularını kaybetmiş, yalnız bir kas kuvvetiyle hareket eden bir vücut gibi dolaşıyordu. Hiçbir tedbir düşünemiyordu. Sadece kızının ruhen hasta olduğunu biliyordu fakat bu hastalık onun için bir bilmece gibiydi. Buna bir çare bulmak için mahiyetini bilmek gerekmekteydi.

Nemide yukarıda iki saatten beri eline gecen bir kitabı okumakla meşguldü. Fakat bu meşguliyet gerçek olmaktan ziyade, görünüşteydi.

Nemide'nin parmağı, yarım saatte bir ağır bir hareketle kalkarak kitabın yaprağını yavaşça çeviriyordu. Gözleri yorulmuş gibiydi, vücudunu tatlı bir tembellik kaplıyordu. Bol bol akıttığı gözyaşları sinirlerine bir gevşeklik, beynine bir uyuşukluk vermişti.

Yazın hararetli güneşi havanın ağır dalgaları içinde yuvarlanarak yavaş bir hareketle süzülüyor, etrafa kırmızı alevler saçılıyordu. Dağlar yaz akşamlarına mahsus derin bir uyku içindeydi.

Genç kız yavaş yavaş, elleri yorulmuş gibi kitabı bırakmaksızın dizlerinin üzerine salıverdi; başı arkasına düştü, gözleri süzüldü.

Kirpiklerinin arasından donuk bir bakış, ufkun üzerinde mermer kademeler hâlinde sıralanmış bulut kümeleri arkasındaki güneşin batışını görüyordu. Bulutlar güneşi örtmeye çalışıyor fakat çevresinden kırmızı bir ışık fışkırarak büyük, görkemli bir taç oluşturuyordu.

Nemide, korkunç bir rüyada derin bir uçuruma düşüyormuş gibi dalıyor, nazarındaki gün batımı manzarası, her zamankinden farklı olarak cehenneme benzer bir şekil alıyordu.

Sarı kirpikleri güneşin batışının kızıllığına karşı biraz daha, fakat mağlup olarak titredikten sonra mavi gözlerini büsbütün örttü, derin bir uykuya daldı.

Gözlerini açtığı zaman etraf karanlıktı, gökyüzünde bir iki yıldız parlıyordu.

Nemide bir müddet yıldızların hazin ışıklarını seyretti, sonra büyük bir gayretle kalkarak olduğu gibi yattı, yine uyumaya başladı.

Odası derin bir sessizlik içindeydi, yalnız genç kızın düzenli ve rahat bir şekilde nefes aldığı işitiliyordu.

Gece bir hayli ilerlemişti ki kapısı açıldı. Uykusunun içinde birisinin yavaş yavaş yürüdüğünü hissetti. Bu, babasıydı.

Nemide'nin yanına kadar geldi, yatağından dışarıya sarkan elini tuttu. Bu el, ateş gibiydi; eliyle genç kızın alnını tuttu, soğuk bir ter hissetti.

Nemide, bunları rüyada görüyormuş gibi karmakarışık bir şekilde hissediyordu fakat garip bir tembellik gözlerini açmaya, zihnini toparlamaya mâni oluyordu.

Sabahleyin gözlerini açtığı zaman babasının ziyaretini bir rüya zannetti.

Nemide hatıralarını toplamak istiyormuş gibi perişan bir uyku sersemliğiyle yatağında düşünüyordu. Izdıraplı geceleri takip eden zamanlara mahsus bir tembellik; omzuna doğru eğilen başını, iki tarafına sarkmış kollarını, fersiz gözlerinin üzerinde endişeli bir görünüm alan kaşlarını hareket ettirmeye mâni oluyordu.

Böyle bir hâldeydi ki içeriye babası girdi, kızının yanındaki sandalyeye oturdu. Tek kelime etmeksizin onun elini aldı, çehresine baktı. Genç kız babasının hareketlerini gülümsemelerle takip ediyordu.

Babası bir hayli sustuktan ve ruhu gözlerinde titriyormuş gibi kızını uzun uzun seyrettikten sonra dedi ki:

"Nemide! Hastasın!"

"Evet baba!"

Sonra pişman olmuş gibi ilave etti:

"Fakat pek az..."

"Osman Bey'e haber gönderdim."

"İyi etmişsiniz."

Biraz sustular. Nemide gözlerini kapamıştı.

"Nemide! Çok mu ızdırabın var?"

Genç kız gözlerini açmaya gayret ederek cevap verdi:

"Hayır, fakat vücudumda bir yorgunluk var."

"Nerende ızdırap hissediyorsun?"

"Hiç! Yalnız arada bir nefes alırken... Lakin beni niçin sorguya çekiyorsunuz? Canım hiç konuşmak istemiyor. Biraz düşüneceğim."

Yine gözlerini kapadı; Şevket Bey, kolu yatağa dayanmış, gözleri kızına dikilmiş, öylece duruyordu. Biraz sonra Nemide bu uzun temaşadan sıkılmış gibi uykusundan sıçrayanlara mahsus bir süratle gözlerini açtı.

"Baba! Bana gül toplasanıza..."

Şevket Bey işitmemiş gibi tavrını değiştirmedi. Nemide tekrar etti:

"Baba! Gül isterim!"

Şevket Bey kalktı, hiçbir şey söylemeyerek kapıya doğru gitti. Fakat Nemide arkasından, onun derinden bir ahla göğsünün şiştiğini fark etti.

Kapıdan çıkarken bağırarak dedi ki:

"Bana Nergis'i gönderir misiniz?"

Nergis, Nemide'nin başlıca arkadaşıydı. Kendisinden biraz büyükçe olan bu kızı, Nemide bir kardeş gibi severdi. O da Nemide'yi saygıyla karışık samimi bir muhabbetle seviyordu.

Nergis, içeriye girdiği zaman onu yatağında göreceğini zannetmiyordu.

Çok şaşırdı, arkasındaki yastıklara yaslanmış olan Nemide'ye yaklaşarak, "Hasta mısın?" diye sordu.

Nemide parmağını dudaklarının üzerine götürdü.

Nergis, Şevket Bey'in kalktığı yere oturdu. Sorusunu tekrara cesaret edemedi, zaten buna gerek de yoktu; Nemide sapsarıydı.

Biraz sonra Nemide gözleri kapalı olduğu hâlde sordu:

"Babamı gördün mü?"

"Evet."

"Ne yapıyordu?"

"Bahçeye çıktı."

"Çehresi nasıldı?"

"Dikkat etmedim."

Nemide göğüs geçirerek dedi ki:

"Zavallı adam ölecek!"

Nergis, bu sözü derinleştirmek istemedi fakat kalbi cız etti. Nemide sözünün delili olarak elini uzattı, bu el ateş gibiydi.

O gün Osman Bey, Nemide'yi nöbet geçirirken gördü. Nöbetler düzensiz ve sık sık geliyordu. İhtiyar doktor hastanın odasından çıkarken ümitsizlikle başını salladı.

Bu sırada Nahit dışarıda ızdırap içinde bekliyordu. Büyük bir çekingenlikle doktora yaklaşarak yavaşça sordu:

"Nasıl, rica ederim?"

Doktor duraksadı, görmüyormuş gibi boş gözlerle genç kıza baktı. Sert bir sesle:

"Bilemem!" dedi.

Nahit, donmuş gibi kaldı; ihtiyar doktor, her zamanki neşeli hâliyle çelişen bir kızgınlıkla yanından ayrıldı.

Nahit etrafına bakındı, kimse yoktu. İlerleyerek Nemide'nin kapısına yavaşça vurdu, Nergis kapıyı açtı. Nahit dedi ki:

"Girebilir miyim?"

"Evet, biraz açıldı."

Nahit korkarak girdi. Önce bakmaya cesaret edemedi, bakışları perişandı. Yaklaştığı zaman biraz eğildi, açılmaya yüz tutmuş bir baygınlık içinde yorgun hâlde yatan Nemide'ye baktı. Genç kızın yüzünden soğuk, buharsız bir ter boşanıyordu. Dudakları sararmış, kuruyarak birbirine kilitlenmiş olan dişlerinin üzerine yapışmıştı.

Donuk gözlerle Nahit'e baktı. Kızın bakışı altında acı bir gülücük izi görüldü.

Nahit önce bir şey söylemeye cesaret edemedi fakat böyle durmaktan da sıkıldı, dedi ki:

"Rahatsız mısınız?"

Nemide'nin gözleri güçsüz bir hâlde hareket etti, dudakları kıpırdadı, kuruluktan sönmüş bir sesle cevap verdi:

"Hayır..."

"Yanınızda oturmama müsaade eder misiniz?"

"Evet..."

Nahit oturdu, bir müddet sustular. Bir aralık Nemide, yavaşça kolunu kaldırarak pencereyi işaret etti. Nergis yaklaştı:

"Pencereyi mi açayım?"

"Hayır, o perdeyi kapayınız."

Pencereden dik bir ışık dalgası akarak hastanın gözlerini kamaştırıyordu. Perdeler indikten sonra oda yarı karanlıkta kaldı. Yavaşça doğrularak bir dirseğini yastıklara dayadı, başı Nahit'e dönmek suretiyle bir vaziyet aldı. Sonra da Nergis'e:

"Bizi yalnız bırakır mısın?" dedi.

Nergis çıktı, o zaman uzun bir nazarla Nahit'e baktı; zihnindeki şeyleri toparlamak, düşüncelerini düzenlemek istiyormuş gibi gözleri süzüldü, nihayet birdenbire:

"Siz Nail'i seviyorsunuz, değil mi?" dedi.

Nahit, umulmayan bir darbe almış gibi şiddetle başını çevirdi.

Nemide eliyle hafif bir işaret yaparak ekledi:

"Rica ederim, inkâr etmeyiniz! Hepsini biliyorum."

Bu sözün zihninde uyandırdığı hatıraları seyrediyormuş gibi acı bir tebessümle gözlerini kapadı:

"Evet, hepsini biliyorum!" dedi.

Nahit dedi ki:

"Niçin bundan bahsediyorsunuz?"

"Şunun için ki sevdiğin bir adamı size karşı esir etmekten usandım. Onu hür bırakmak bence pek kolay olduğu hâlde sizin saadetinize mâni olmakta hiçbir fayda göremiyorum."

"Nemide! Ne demek istiyorsun?"

Nemide güldü.

"Ben mi? Pek sade bir şey... Siz Nail'i seviyorsunuz. O da sizi seviyor. Bu da pek tabiidir, zira sizi sevmemek mümkün değildir. Ben Nail'in nişanlısı olduğum hâlde birbirini seven bu iki kalp arasında kendimi fazlalık buluyorum. Bu da pek tabiidir. Zira beni sevmeyen bir adamı sevmek, mümkün değildir."

O anda çehresinden bir gölge gibi uçup giden bir ızdırap rengi, bu son sözün tamamıyla aksine tercüman oluyordu. Nahit, ilk kez açılan bu zor bahsin doğal bir akışa kavuşmasını bekleyerek susuyordu.

Nemide devam etti:

"Evet... Nail'i sevmiyorum. Şu anda bulunduğum vaziyet pek gülünç olmakla beraber ancak babamın yanlış bir kanaate sapmasına neden olmamak için buna tahammül ediyordum

lakin işin içinde ikinizin saadeti var. Bu vaziyeti muhafaza etmekle o saadeti tehlikeye atmış oluyorum."

Nahit, tahammül edemeyerek cevap verdi:

"Fakat yanılıyorsunuz. Ben Nail'i sevmiyorum."

Nemide ciddi bir tehdit tavrı alarak yatağında büsbütün doğruldu, sert bir sesle dedi ki:

"O hâlde niçin geceleri buluşuyorsunuz?"

Nahit vurulmuş gibi şaşakaldı, kıpkırmızı kesildi, tek bir kelime bile söyleyemedi. Bunun üzerine Nemide, yine tatlı bir ses tonuyla devam etti:

"Maksadım sizi sıkılacağınız sorularla üzmek değildir. Fakat boş yere inkâra çalışmanın lüzumsuzluğunu anlatmak istedim."

Birdenbire tavrını değiştirdi:

"Nail ne zaman gitmişti? Evvelki gün, değil mi? Yarın geleceğini zannediyor musunuz?" dedi.

34

Ertesi gün Nemide biraz rahattı. Sabahleyin kalktığı zaman vücudunda bir hafiflik hissetti. Yatağından kalkarak Nergis'in yardımıyla yüzünü yıkadı. Aynanın karşısında bir hayli meşgul oldu. Büyük bir özenle saçlarını taramaya başladı. Hatta bir tarafını gevşek bir şekilde örmeyi başardı lakin öteki tarafını aynı şekilde örmeye zayıf kollarının gücü yetmedi. İncecik parmaklarını saçlarının sarı telleri arasına sokarak üç kısma böldü. Parmakları birkaç hızlı ve becerikli hareketle üç dört örgü yapabildi. Fakat devam edemedi, takati kesildi, parmakları birdenbire durdu, genç kızın kolları içe işleyen bir gülümsemeyle düştü.

Nergis dedi ki:

"Müsaade ederseniz ben öreyim."

Nemide göğsünü çekerek, "Peki!" dedi.

Saçları örüldükten sonra iskemlesinden kalkmadı, aynaya yansıyan hazin resmini seyre daldı. Çehresi sapsarı kesilmiş, dudaklarının rengi uçmuş, gözlerinin etrafını siyah bir daire çevirmişti. Nemide birkaç defa aynasına yaklaşıp uzaklaşarak çehresini inceledi. Bir aralık Nergis'i çağırdı:

"Bak!"

Nergis yaklaştı. Nemide gözlerini aynadan ayırmadan parmağını yanağına bastı, kaldırdığı zaman yerinde donuk bir izden başka bir şey görülmedi.

"Hiç kan yok!" dedi.

Nihayet sıkılmış gibi kalktı; sahte bir neşeyle elbise dolabını açtı, gözlerinin önünde bir renk tufanı boşandı. Bunları özlem dolu bir bakışla seyretti, nihayet elini uzatarak bu ihtişamlı elbiselerden en sadesini çekti. Bu, açık mavi bir elbiseydi. Nergis'in yardımıyla onu giydi. Elbisenin boğazından eteklerine kadar beyaz şeritlerden bağları vardı; Nergis bunları bağladı. Elbise baştan ayağa beyaz bir tül içindeydi; şeffaf bulut parçaları altında gök mavisini andırıyordu. Endamının güzelliğini tamamen ortaya çıkaran bu elbiseyle biraz dolaştı, odasının ötesine berisine dokundu, nihayet sandalyesine oturarak dedi ki:

"Pencereyi açar mısın?"

Pencere açıldı.

"Şimdi sen de şuraya yanıma otur! Fakat ondan önce şuradaki kitabı al! Hayır, hayır, bırak! Bütün bu kitaplar yalan... Ruhun duymayacağı şeylerden bahsediyorlar. En iyisi, sen bana bir şeyler söyle! Bugün havayı o kadar güzel buluyorum ki canım dışarı çıkmak istiyor. Osman Bey burada mı?"

"Evet."

Bu sırada kapı açılarak Şevket Bey'le Osman Bey içeri girdiler. Nemide başını çevirdi:

"Teşekkür ederim! Beni görmek için ne kadar geç davranıyorsunuz?"

Doktor dedi ki:

"Siz de ne kadar erken kalkıyorsunuz!"

Genç kız babasına döndü:

"Babam güllerini görmek için güneş doğmadan evvel kalkar. Bana gelince..."

Şevket Bey gülerek dedi ki:

"Güllerim için ne kadar erken kalksam onları sıkmam. Hâlbuki sen..."

Nemide tavrını değiştirerek:

"Bugün iyiyim!" dedi.

İhtiyar doktor, genç hastasının karşısında yapmacık bir saygıyla eğildi:

"Hanımefendi kendilerini muayeneye müsaade buyururlar mı?"

O da yapmacık bir heybetle cevap verdi:

"Bugün ihtiyacım yok! Bu efendiler oturup rahat edebilirler."

Şevket Bey'le Osman Bey genç kızın karşısına oturdular. Her ikisi de neşeli görünüyordu, hele Nemide, bugün her zamankinden daha sevinçliydi. Üçü birden tatlı tatlı konuşmaya başladılar; öteden beriden, hastalıktan başka her şeyden bahsettiler. Hatta Nemide bir aralık dedi ki:

"Bugün o kadar uslusunuz ki sizi akşama kadar salıvermeyeceğim. Her vakit olduğu gibi, 'Nasılsın? Rahat mısın? Hasta mısın?' sorularıyla beni korkutmuyorsunuz."

İhtiyar doktor bundan pek keyiflenmiş gibi olanca yüreğiyle tantanalı bir kahkaha salıvermişti ki Nergis içeriye girerek, "Nail Bey'le annesi geliyorlar," dedi.

Bu haber, Osman Bey'in kahkahasını birdenbire kesti, hayretle Şevket Bey'e baktı.

Nemide yerinden kalkarak merdiven başına kadar çıktı, yengesini gördüğü zaman dedi ki:

"Bakınız, hiç hastaya benzer bir yerim var mı? Sizi de korkutmuş olmalılar."

Bir saat kadar Nemide misafirlerini sevinçli bir sohbetle meşgul etti, nihayet ayağa kalkarak:

"Müsaade ederseniz biraz Nail Bey'le yalnız kalmak istiyorum!" dedi.

Bu söz büyük bir şaşkınlığa neden oldu, Nail kıpkırmızı kesildi. Hatta Nemide bile bu arzusundaki tuhaflığı düşünerek kızardı.

Hepsi aşağıya indiler. Nemide kapısını kapadı, Nail'i elinden çekerek sedirin üzerine oturttu, kendisi de yanına oturdu, genç adamın elini bırakmadan:

"Sizi bekliyordum," dedi.

"Ben de sizi görmek istiyordum!"

"Beni hasta diye mi işitmiştiniz?"

"Evet, ızdırap çektiğinizi haber almıştım. Fakat bugün sizi o kadar iyi buldum ki!"

Nemide'nin dudakları ağlamaklı bir gülümsemeyle açıldı:

"Öyle mi zannediyorsunuz?" dedi. Daha sonra Nail'in elini iterek yavaş bir sesle ilave etti: "Anlamak istemiyorsunuz!"

Nail ne yapacağını, bu ızdıraplı yalnızlıkta, bu zor sohbette nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Nemide'nin son sözüne verecek hiçbir cevap bulamadı. Nemide'nin gözleri, zihni bir şeyle meşgulmüş gibi dalgındı, birdenbire sıçrayarak ve Nail'e sokularak dedi ki:

"Beni muayene etmek ister misiniz?"

Nail derhâl cevap verdi:

"Elbette! Ne vakit isterseniz..."

Nemide ayağa kalkarak, "Şimdi!" dedi.

Nail bunu beklemiyordu. Onay verdiği takdirde genç kızı odasında yapayalnız muayene etmek gerekebileceğini düşünmemişti.

Onun, "Şimdi!" cevabına hemen itiraz edebileceği bir şey bulamadı, biraz tereddütten sonra, "Niçin şimdi arzu ediyorsunuz?" dedi.

Nemide pek tabii bir suretle cevap verdi:

"Hiç... Mademki şimdi aklımıza geldi..."

Nail daha fazla itiraz etmek istemedi fakat dedi ki:

"Müsaade ederseniz Doktor Osman Bey'i de çağıralım!"

Nemide telaşla sözünü kesti:

"Hayır, hayır, yalnız siz muayene ediniz!"

Arkası devrik alçak bir sandalye üzerine oturarak ayaklarını uzattı, dişini çektirmeye hazırlanıyormuş gibi isteksiz bir teslimiyetle, "Emrinize hazırım!" dedi.

Nail önce genç kızın nabzını tuttu, bazı sorular sormaya başladı: "Nöbet ne zaman geliyor? Terlediğiniz zaman üşüyor musunuz? Hararet ne kadar sürüyor? Ara sıra baş ağrıları, sinir gevşeklikleri geliyor mu? Öksürdüğünüz zaman nerelerinizde ağrı hissediyorsunuz? Öksürürken boğazınız gıcıklanıyor mu? Nefes alırken bir şey tıkanmış gibi göğsünüzde zorlanma duyuyor musunuz? Hiç balgam çıkarıyor musunuz?"

Nemide, bu sorulara kesik kesik cevaplar veriyordu. Zaten bu soruların ne demek olduğunu, verdiği cevapların ne manaya geldiğini tamamen biliyordu. Hatta nefes alırken neresinin tıkandığı sorulduğu zaman kendi mahkûmiyet bildirisini okuyormuş gibi acı bir tavırla elini kaldırdı, sol tarafının yan kemiklerinden birisinin arasına parmağını koyarak, "İşte!" dedi.

Bir taraftan da verdiği cevapların Nail'de bıraktığı tesiri inceliyordu. Genç adam Nemide'nin verem olmuş veya verem olmak üzere yaratılmış bir kız olduğunu biliyordu. Lakin bu müthiş hastalığın kızcağızı ta pençesinin içine alıp ezeceğini düşünmemişti. Nemide, ümitsizlere mahsus boğuk bir kahkahayla kendisini öldüren celladı gösteriyormuşçasına, "İşte!" dediği zaman Nail, bu hastalığın orada, genç kızın

parmağının altında zehirli bir beze gibi bu zavallı vücuda zehir akıntısı salıverdiğini düşünerek ürktü.

Bir dizini yere dayamış duruyordu; biraz yükselerek başını işaret olunan yere koydu. Bir kolu iskemlenin arkasına, diğeri Nemide'nin omzuna dayanmıştı. O anda delikanlının muayene ettiği vücut bir genç kız, bir nişanlı değil, mezarına inen merdivenin ilk basamağına basmış on yedi yaşında bir bedbahttı. Nail'in kalbi derin bir hüzün içinde çırpınıyordu. O anda gönlü, genç kızın ayaklarına kapanmak, hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

Bilmiyordu, neden bu kadar umutsuzdu?

Kulağını gösterilen küçük dairenin üzerine koyup da Nemide yavaş fakat iri nefesler almaya başladığı zaman Nail, kulağının altında göğüste balgamların sökmemesinden oluşmuş tıkanıklığa benzer bir şey hissetti. O zaman hekimlik merakı galeyana geldi. Orada, kulağının altında ölümün yaşadığını, nefes aldıkça büyüyen bir ejder gibi şişip şişip genişlediğini duyuyorum, hissediyorum zannetti. Kulağını oradan ayıramıyordu. Beşiğinde hiçbir şeyden haberi olmadan mışıl mışıl uyuyan bir bebeği, çayırların içinde uzun altın saçlarını kırların rüzgârlarına vererek koşan bir çocuğu, sabahleyin çiyler havalara uçmadan, bulutlar kırlara dökülmeden iki yeşil yaprak arasında gizlenmiş pembe bir gülü koparmak için çimenlerin üzerinden kelebekler gibi neşeyle geçen bir genç kızı müthiş pençesine takarak soğuk renkli bir bez içinde karanlık, derin bir mezara atan ölüm; işte, orada gizlenmiş, bu genç vücudu kemirmeye başlamıştı.

Kulağını ayırmıyor, dinlemeye devam ediyordu. Nihayet Nemide yavaş yavaş harareti vücudunu istila eden delikanlıdan biraz çekilerek, "Yoruldum!" dedi. Sonra diz üstü yerde kalmış olan Nail'e yaklaştı ve iki elini omuzları üstüne dayayarak, "Nasıl?" dedi.

Keskin bir bakış, delikanlının gözlerini deliyordu. Ölümün ruhani bir hüzün rengine boyadığı bu mavi gözlerden ateş seli gibi akan aşk, genç adamı sarhoş etti. Bir saniye içinde kendisini nurdan ve ateşten oluşan bir denize düşmüş zannetti. Beyni ölüm düşüncesiyle donmuştu, cevap veremedi.

O zaman Nemide başını Nail'in omuzuna salıvererek ağlayan bir sesle, "Oh, Nail! Ölüyorum!" dedi.

Delikanlının dudakları ağzına yaklaştı, onun ta ruhunun içine hitap ediyormuş gibi genç kızın son nefesini vermek için açıldığı izlenimi veren sarı, renksiz dudaklarının yarı açık bıraktığı ağzının yanında dedi ki:

"Hayır Nemide! Hayır, yaşayacaksın!"

Delikanlının ağzından çıkan yakıcı bir nefes genç kızın cildine temas ediyor, çehresini yakıcı bir buhar okşuyordu.

"Evet, yaşayacaksın! Birbirimizi sevmek için... Nemide, sen benim için yaşayacaksın!"

Bu söz üzerine Nemide yavaşça doğrularak ve bir elini Nail'in omuzunda bırakarak:

"Hayır!" dedi. "Sizin için yaşamak lazım gelseydi ihtimal yaşardım!"

Genç kız elini çekti, derin bir kederle başını salladı, uzun bir göğüs geçirdi.

"Heyhat! Beni sevmediniz."

Nail ayağa kalkarak Nemide'nin ellerine sarıldı, bu incecik elleri şiddetle sıkarak dedi ki:

"Nemide! Beni deli ediyorsun!"

Nemide ellerini çekmedi fakat yavaş bir sesle:

"Acıtıyorsunuz!" dedi. Sonra ciddi bir tavırla ilave etti: "Şu sandalyeyi yanıma alarak oturunuz, sizinle ciddi görüşelim!"

Nail itaat etti.

Nemide parmağındaki zümrüt yüzükle oynuyordu. Nail'in gözleri istemeden yüzüğe takıldı. Nemide bunu fark ediyormuş da delikanlının bakışlarını ürkütmek istemiyormuş gibi gözlerini kaldırarak dedi ki:

"Şimdi siz de anladınız ki nişanlınız çok uzun yaşamayacak. Bir hafta, belki iki gün sonra sizleri ebediyen terk edeceğim."

Nail itiraz etmek istedi, Nemide mâni oldu:

"Rica ederim, beni serbest bırakınız!"

"Garip bir talih sizin hayatınızın önüne hasta, veremli bir kız koydu. İnsanların şahsi haklarını başkalarının saadetine feda etmelerinden ibaret bir insanlık görevi sana dedi ki: 'Bu kızı sevmeye gayret ediniz! Sevginiz onu ölümden kurtaracaktır.' Siz, pek yüksekten gelen bu sesi dinlediniz fakat hükmüne itaat ettiğiniz vazifeye duygularınız riayet edemedi. Yine o garip talih, o hasta kızın yanına güzel, her türlü kadınlık meziyetine sahip bir kız koymuştu. Siz farkına varamadan onu sevdiniz, size 'Sev!' dedikleri hasta kızı ihmal ettiniz. Zaten böyle olması gerekiyordu; aşk asi çocuklar gibidir, emir dinlemez."

Nail inkâra etmeden dinliyordu. Karşısındaki o kadar ciddi bir şekilde konuşuyordu ki inkâr, müdafaa gibi şeyler çocukluktan ibaret kalırdı.

Yalnız şu kadarını söylemek istedi:

"Beni niçin sizi sevmemekle itham ediyorsunuz?"

Nemide pek masum bir tavırla şu cevabı verdi:

"Beni sevmiyorsunuz demedim. Fakat anlaşılan, beni gerektiği gibi sevmiyormuşsunuz. Meselâ Nahit'i sevdiğiniz gibi... Beni küçük yaşımdan beri severdiniz. Hani bir gün bahçede, ağaçların altında bunu bana itiraf etmemiş miydi-

niz? Lakin bu nişan, -genç kız parmağını gösterdi- o sevginin niteliğini değiştirmekle görevliymiş!"

Güldü: "Mademki vazifesini ifa edemedi..."

Gerisini söyleyemedi. Nail'in yüzüne baktı, delikanlı sapsarıydı.

Nemide ayağa kalkarak dedi ki:

"Zavallı babacığım... Bu nişan beni kurtaracak zannetmişti. Hayal... Ben ölmeye mahkûm edilmiş bir kızım. Büyük bir gayret ve tedaviyle yaşasam... Söyleyiniz Doktor Bey! Bir sene daha yaşayabilir miyim? Mademki değil, sizi niçin esir etmeli? Hem doğrusunu söyleyeyim mi? Bu bağ beni sıkmaya başlıyor. Ne yapmak istiyorum, biliyor musunuz? Bu nişanı yine size iade etmek... Ya da... Lakin siz niçin Nahit'i almıyorsunuz?"

Nail artık tahammül edemiyormuş gibi yalvaran gözlerini kaldırdı:

"Nemide! Merhamet ediniz! Benim yüreğimi parçalıyorsunuz!" dedi.

Nemide gülüyordu.

"Niçin? Nahit'i sevmiyor musunuz?"

Bu söze verdiği ince manayı bir espri altında gizlemek istedi, lakin Nail gözlerinin beyazına kadar kızarmıştı.

Nemide devam etti:

"Nahit size eş olmaya tamamıyla layık bir kızdır. Hem bu onun açıkça hakkıdır. Bundan sonra sizin Nahit'le evlenmemeye gücünüz yetmez. O resmen nişanlınız değilse de manen karınız demektir!"

Genç kız birdenbire tavrını değiştirerek:

"Of! Bunlardan niçin söz ediyorum? Aşağıya inelim mi?" dedi.

Nail ayağa kalktı.

"Siz inebilir misiniz?"

"Elbette! Kolunuzu bana verirseniz..."

Nemide delikanlının koluna hafifçe dayanarak beraberce aşağıya indiler.

35

Aşağıya indikleri zaman doğruca odaya girdiler. Orada yalnız Nail'in annesiyle Nahit vardı.

Nemide içeriye girince:

"Babam nerede?" diye sordu.

Yengesi cevap verdi:

"Osman Bey'le beraber kütüphanedeydiler."

Yengesinin yanına oturdu. Nemide, sakin gözlerle ayakta duran Nail'le yengesinin diğer tarafında oturan Nahit'e baktıktan sonra dedi ki:

"Size önemli bir şey anlatmak için indim."

Nail'in gözleri, perişan birtakım düşünceleri takip ediyormuş gibi karmakarışık hâlde bir noktaya dalmıştı. Birdenbire hayretle Nemide'ye baktı, Nemide pek tabii bir sesle devam etti:

"Kardeşim Nail Bey tarafından..."

Bu "kardeşim" kelimesi, yengesinin pek ziyade dikkatini çekti. Oğlunun yüzüne baktı, Nail bir heykel gibi hiç hareket etmeden duruyordu.

Nemide sözünü kesmeyerek devam ediyordu:

"Nahit Hanım'la evlenmesine razı olmanızı rica etmeye geldim. Yukarıda yalnız kalmaktan maksadımız, bu konu hakkında görüşmekti. Bu işte asıl onayı alınması gereken kişi

Nahit Hanım'dır. Fakat onun duyguları Nail Bey'in duygularına tamamen benzediği için onayı alınmış demektir.

Nemide, gülerek ayağa kalktı ve annelere mahsus bir tavırla parmağındaki nişan yüzüğünü çıkararak Nahit'e yaklaştı.

Nahit sapsarı kesilmişti, ne yapacağını bilemez hâldeydi.

Nemide, Nahit'in elinden tutarak zorla denecek bir surette nişan yüzüğünü parmağına taktı.

O sırada gerek Nail gerekse annesi Nemide'ye bakıyor, susuyorlardı.

Annesi bir şeyler söylemek için hareketlendi, Nail gözleriyle kendisini susmaya davet etti.

Bunun üzerine Nemide dönerek ve gülümseyerek dedi ki:

"Şimdi vazifemi yerine getirdim. Müsaade ederseniz artık odama çekileyim!"

Nemide, dışarıya çıkınca doğruca babasının odasına gitti, bir elini kapıya dayayıp diğer eliyle kapının bir kanadını itti. Şevket Bey kapının karşısında oturmuş ayakta duran Osman Bey'i dinliyordu.

Kapı açılınca Şevket Bey sandalyesinde hareket etti, kızını karşısında görünce hayrete düştü. Osman Bey başını çevirdi, Nemide'yi görünce o da şaşırdı, dedi ki:

"Hastamız iyi mi oldu?"

Genç kız eteğini toplayarak içeriye girdi, özenle kapıyı kapayıp sürmeledikten sonra olduğu yerde durdu. Öfkeli bir bakışla, "Evet! İyi oldu!" dedi.

Bundan sonra bir iskemleye oturdu, parmağını babasına göstererek vahşi bir gülüşle, "Nişanı iade ettim!" dedi.

Osman Bey'le Şevket Bey birbirlerine baktılar, Nemide bu bakışmayı takip ederek dedi ki:

"Anlıyorum, hayret ediyorsunuz, fakat haksızsınız! Ben eczaneden alınmış bir ilaç gibi verilen o nişanı taşıyamam! Nail, Nahit'i seviyor. Niçin onu benim esirim olmaya zorluyorsunuz?"

Şevket Bey çekingen bir sesle, "Yanılıyorsun!" dedi.

O zaman Nemide taşkın bir hiddetle yerinden fırladı ve eliyle kendisini göstererek, "Ben mi?" dedi.

"Hayır, baba! Sen yanılıyorsun! Nail, Nahit'i seviyor. Bir akşam onları takip ettim ve bu hakikati gördüm."

Tekrar iskemleye oturdu, iki eliyle yüzünü kapayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Şevket Bey'le Osman Bey susuyorlardı.

Nemide böylece bir hayli zaman ağladı.

Odadaki matemli sessizlik içinde sadece Nemide'nin ızdıraplı hıçkırıkları işitiliyordu.

Nihayet kapıya hafifçe vuruldu, Nemide derhâl gözlerini silerek kalkıp kapıyı açtı. Bu Nergis'ti.

Nemide'ye dedi ki:

"Nail Bey, beyefendiyi görmek istiyor."

"Niçin?"

"Gidecekler."

Nemide, "Olmaz!" dedi. Nail, Nergis'in arkasında, biraz ötedeydi. Nemide Nail'i görünce dedi ki:

"Bu akşam gitmek mi istiyorsunuz? Kendimi iyi hissetmemden istifade ederek beni biraz sandalla gezdirirsiniz ümidindeydim!"

Nail, "Arzu ederseniz kalırım!" dedi.

36

Yemekteydiler.

Masanın bir tarafında Nail, annesinin yanında oturuyordu. Karşılarında Şevket Bey, onun iki tarafında da Nemide'yle Nahit bulunuyordu. Saatlerden beri bu beş kişi arasında acı veren bir sessizlik hüküm sürüyordu. Osman Bey gitmişti; Nemide konuşmuyor, düşüncelere gömülmüş görünüyordu. Sofrada yalnız tabakların, bıçakların gürültüsü işitiliyordu.

Nemide elindeki bıçakla tabağının içine almış olduğu bir dilim ekmeği parçalamakla meşguldü. Ara sıra Şevket Bey, kaçak gözlerle kızına bakıyordu. Nemide kendisi için getirilen et suyuna dokunmamıştı.

Bir ara Şevket Bey dedi ki:

"Nemide! Et suyunu niçin içmiyorsun?"

Nemide dalgın bir tavırla başını kaldırdı, bu soruyu uzunca bir müddet düşündükten sonra anlayabilmiş gibi:

"Ha! Unutmuşum," dedi.

Bir iki kaşık içmeye gayret etti. Dudakları tiksinerek uzanıyor, kaşık elinden düşüyordu. Gözleri duvarın üzerinde, perde askısının çizdiği bir gölgeye odaklanmıştı. Yemek sona ermiş, herkes kalkmaya hazır bir hâldeydi.

En önce Nemide kalktı ve havlusunu koluna dolayarak:

"Baba! Biz bu akşam sandala bineceğiz," dedi.

Şevket Bey kızına baktı.

"Deli mi oldun Nemide? Osman Bey ne der?"

Genç kız babasına yaklaştı ve gülerek elini omuzuna koydu:

"Siz izin verirseniz, o ne diyebilir?"

"Lakin sen hastasın, nasıl kürek çekebilirsin?"

"Dümene otururum."

"Kim kürek çeker?"

Nemide omzuyla ufak bir işaret yaparak:

"Nail Bey'le Nahit Hanım..." dedi.

Şevket Bey, Nail'e baktı:

"Hava rutubetli, değil mi?"

Nail Nemide'ye bakmayarak cevap verdi:

"Evet, çıkmasak daha iyi olur."

Nemide ısrarından usanmış gibi hiddetle oturdu. O zaman Şevket Bey dedi ki:

"Niçin kızıyorsun? Eğer bu kadar çok istiyorsan..."

Nemide gülerek ayağa kalktı:

"Evet, baba! Pek çok..." dedi.

"O hâlde Ömer Ağa'yı çağırtalım!"

Nemide büyük bir şaşkınlık gösterdi:

"Niçin?"

"Yalnız mı bineceksiniz?"

"Bizi kurt mu kapar?"

Bunu cesaretinin hafife alınmasından rahatsız olmuş gibi söyledi.

On beş dakika sonra sandal yalının önüne getirilmişti.

İlk önce Nail içeriye girdi. Nemide'ye elini uzattı.

Genç kız yardıma ihtiyacı yokmuş gibi çevik bir hareketle atlayarak, "Teşekkür ederim!" dedi. En sonra Nahit girdi.

Nahit hiç itiraz etmeyerek itaat ediyordu. Genç kız, müthiş bir felaketin gelmekte olduğunu ve buna kendisinin sebebiyet verdiğini anlıyor, bu felakete uğrayacak olanlar içinde kendisini de suçlu görüyordu. Nemide, gözünde artık ölmüş bir kız şeklini almıştı; oradaki baba da artık kızını kaybetmiş gibiydi. Nahit birkaç günden beri acı içindeydi. Nemide'yi kendisi öldürüyormuş, bu babanın kollarından kızını kendisi alıyormuş gibi vicdanında ızdırap duyuyordu. Artık Nail'i de düşünemiyordu. O zamana kadar isteğine kavuşma konusunda gösterdiği ısrar, artık garip bir uyuşukluğa dönüşmüştü. Zihni, kalbini dinleyemeyecek kadar meşguldü. Hatta Nemide parmağına nişan yüzüğünü taktığında kalbi heyecanla çarpmamış, hiçbir şey hissetmeden öylece kalakalmıştı. Nemide böyle arzu ediyordu, kendisi de ona uymayı zorunlu görmüştü. İşte bu konuda da Nemide sandala binmek istediğini söylediği zaman Nahit yine itaat etmişti. Aynı şekilde bir mahkûm itaatiyle genç kız denileni yerine getirerek oturdu ve pek çok gece Nemide'yle beraber denizin dalgalarını okşadıkları küreğe sarıldı.

Nemide'yi bir battaniyeye, kürklere sarmışlardı. Nail ön küreğe oturdu, kancayla hafifçe taşlara dayandı, sandal öte tarafa meylederek sahilden ayrıldı.

Şevket Bey'le yengesi sahile kadar gelmişlerdi. Ay doğmamış, etraf henüz karanlıktan kurtulmamıştı. Nemide eliyle babasına işaret ederek:

"Allah'a ısmarladık baba!" dedi.

Şevket Bey cevap verdi:

"Kendini üşütme!"

Nail'le Nahit küreklere asıldılar, ilk kürek darbesinde sandal sahilden iki kulaç uzağa gitmişti bile. Ondan sonra

kürekler havada kaldı, sandal bir sağa bir sola yavaş yavaş eğilerek durdu.

Nemide yan tarafına dayanmış, gözlerini babasının durduğu noktaya dikmiş, karanlıklar içinde, karanlıktan oluşmuş koyu bir gölge hâlinde durmakta olan o şekli görmek istiyormuş gibi bakıyordu. Birdenbire bu koyu gölge hareket etti, uzaklaşmaya başladı. Karanlıklar, yol vermek için önünde açılıyordu. Bir müddet sonra kapandılar, gölge de kayboldu. O zaman Nemide doğruldu, hafif bir hareketle dizlerinin üzerindeki örtüyü iterek, "Gidelim!" dedi.

Kürekler yavaşça denize düştü, hafif darbelerle suları okşadı. Sandal, üzerinde karanlığın yıldız parıltılarını kovalayarak oynaştığı dalgacıkları yararak süzüldü.

Ay henüz görünmemişti. Gökyüzünde sadece birkaç yıldızın donuk ışıkları gülümsüyordu. Etraf karanlığa boğulmuştu. Yalılardan akan sönük ışıltılar sahilleri aydınlatamıyordu. Sandal yarı aydınlık bir gökyüzü altında dalgaların ahenkli dansıyla yuvarlanıyordu.

Nemide hareketsiz duruyordu. Gözlerinin önünde Nahit'le Nail'in gölgeleri, biraz ötede yıldızların hazin ışıkları görünüyordu. Sandalın bu çok yavaş dansı, gökteki ışıkları oynatıyor, onların her an yerlerini değiştiriyordu. Birdenbire bunlardan biri ufkun bir köşesinden koptu, denizin üzerinde seri bir kanat çırpışıyla uçuyormuş gibi yaklaştı.

İlk önce küçük bir nokta şeklindeydi. Biraz sonra büyüdü. Nihayet bir şimşek hızıyla sandalın yanından geçti. Bu, başka bir sandalın feneriydi. Nemide başını çevirerek onu takip etti. Fener, yavaş yavaş küçülerek bir sabahyıldızı gibi karanlıkların içinden uçmaya başlamıştı. Nemide hâlâ ona bakıyordu; birden gözlerini başka bir noktaya dikti.

Genç kız, ufukta Ay'ın yavaş yavaş yükselişini gördü, bir müddet onu seyretti, sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi

döndü, dümeni sağa çevirdi. O sırada sandal hisarlar[8] arasındaydı, sahile yaklaştı. Nemide eğilerek baktı. Köşkü geçmişlerdi.

Nemide yavaşça sahile yanaştı. Şimdi Hisar iskelesinin önünde bulunuyorlardı.

Sandal, suları sessizce yararak yavaş yavaş yoluna devam ediyordu. Sahile o kadar yakındılar ki yalıların ışıklı pencerelerinden gölgelerin geçtiğini görüyorlardı.

Hava durgun, deniz derin bir sessizlik içindeydi. Bir hayli ilerlediler. Hisar köşkünün bir kısmını cisimleşmiş bir gölge şeklinde görüyorlardı. Artık Kandilli'ye yaklaşmışlardı.

Bir saatten beri sandaldaydılar, bir saatten beri Nail'le Nahit kürek çekiyorlardı. Aralarında neredeyse tek kelime bile edilmemişti.

Birdenbire Nail küreğini bıraktı, dedi ki:

"Daha ileriye gitmek mümkün değil!"

Nemide cevap verdi:

"Hakkınız var, yoruldunuz. Fakat ötesi o kadar güzeldir ki!"

Nemide yalan söylüyordu.

Nail dedi ki:

"Hayır, yorulmadım. Lakin buradan geçmek mümkün değil..."

Nahit küçük kürek darbeleriyle sandalı Nemide'nin yönelttiği tarafa sevk ediyordu. Nail'in son sözü üzerine durdu, uzaktan suların gürültülü akışı işitiliyordu. Kandilli akıntısına yaklaşmışlardı.

Nemide gülerek dedi ki:

8 Anadolu ve Rumeli Hisarları. (y.h.n)

"Akıntıdan mı korkuyorsunuz? Uzaktan geçeriz."

"Niçin gece vakti kendinizi tehlikeye atmak istiyorsunuz?"

Genç kız güldü:

"Tehlike mi? Bu sularda ne kadar mahir olduğumu bilmiyorsunuz."

Nemide dümeni çevirdi. Sandalın başı Rumeli tarafına yöneldi. Dedi ki:

"Bakınız, şöyle bir daire çevirsek..."

Akıntının hafif hafif başlattığı sallantılar sandalı ileriye sevk etmeye devam ediyordu.

Nemide fikrinde ısrarlı görünüyordu. Nail küreği tekrar aldı, sandal Nemide'nin eliyle çizdiği daireyi takip ederek ilerledi.

Şimdi sahilden on, on beş kulaç uzaktaydılar. Akıntının dehşetli musikisi, uzaktan bir şelalenin şakırtıyla düşüşünü andırıyordu. Biraz sonra sandal, akıntıların en kuvvetli geçiş yeri olan Kandilli Burnu'nun önündeydi.

Akıntıdan pek uzaktaydılar fakat buralarda bile suların akışı o kadar çılgın daireler çiziyordu ki takip edilecek rotayı belirlemek için büyük bir dikkat sarf etmek gerekiyordu.

Birdenbire Nail, sandalın istikametinin değiştiğini fark etti, hızlı bir hareketle başını çevirerek baktı. Şimdi sandal sahile paralel bir çizgide değildi, başı bir miktar yön değiştirmişti.

Nail dedi ki:

"Sandalın istikameti değişti!"

Genç kız buna hiç aldırmadan cevap verdi:

"Artık tehlike kalmadı!"

Nail endişe içindeydi. Nemide'nin bir çocuk gibi tehlikeye atıldığını düşünüyordu.

Sahile biraz yaklaşmışlardı fakat Kandilli uzak görünüyordu. Sandalın gidişi hızlanmıştı, hâlbuki kürekler pek hafif oynuyordu.

Nemide, Nail'in dikkatini çekmek için öyle bir hareket yaptı ki sandal birdenbire hızlanıp istikametini değiştirerek suların akışına kapıldı.

O zaman Nail küreği elinden bırakarak doğruldu, telaşla dedi ki:

"Ne yapıyorsun Nemide? Gidiyoruz!"

Nemide son derece kayıtsız ve sakindi.

"Oturunuz!" dedi. "Çocuk musunuz? Telaş ederseniz o zaman gideriz!"

"Lakin bakınız!"

Nemide baktı. Sandal hızla sahile yaklaşıyordu. Uzak zannettikleri Kandilli'nin pek yakınına gelmişlerdi.

Akıntılar kurbanlarını sarmaya hazırlanan iri yılanlar gibi daireler çizerek müthiş bir süratle dönüyordu.

Bir saniye bile suların sandalı yutmasına yetebilirdi, tiz bir feryat işitildi. Nail deli gibi başını çevirdi, Nahit'i arkasına düşmüş gördü. Genç kız bir yıldırımla vurulmuş gibi mecalsiz yatıyordu. O zaman Nail şimşek hızıyla kürekleri aldı, Nemide'ye şiddetle bağırdı:

"Ölüyoruz! Başını sağa çevir!"

Nemide sapsarı kesilmiş, dişleri kilitlenmişti. Karanlığın arasından Nahit'i olduğu yere serilmiş gördü. Küreklere kendisinin asılması gerektiğini fark etti, kolları Nail'in emrine uydu. O zaman sularla müthiş bir mücadele başladı. Akıntılar kurbanlarını iade etmek istemiyormuş gibi öfkeli bir mağlu-

biyetle ileriye hamle yapan sandalı çekiyordu. Uzun bir müddet geçti, Nail yalnız tehlikenin verdiği cesaretle uğraşmış, sandalı suların öfkesinden kurtarmıştı. Fakat artık devam etmek mümkün olamadı. Kürekleri elinden bıraktı. Mecalsiz, durdu.

Şimdi sandal uzun bir mücadeleden çıkanlara mahsus, sakin bir tavırla denizin hareketsiz suları üzerinde duruyordu. Akıntıların müthiş gürültüsü ise uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi onları takip ediyordu.

Nemide kımıldamadan, şaşkın bir hâlde duruyordu. Nahit hâlâ baygındı. Nail titrek bir sesle dedi ki:

"Nemide! Ne yapmak istiyordun?"

Genç kız boş bir gözlerle Nail'e baktı, sonra gözlerinden yavaşça iki damla yaş yuvarlandı.

Yalıya çıktıklarında herkes uzun süre ortadan kaybolmalarının verdiği endişeyle beklemekteydi. Nemide hemen babasını tutarak ilerledi. Yavaşça dedi ki:

"Baba! Yarın gitsinler!"

37

O gecenin üzerinden bir hafta geçmişti. Bir akşam güneş batarken Nemide penceresinin yanındaki koltukta oturuyordu. Babası karşısındaydı. Simsiyah bir matem giysisiyle örtülmüş kadar mahzun gözlerle kızına bakıyordu. Kızı da güneşin batış anında gökyüzünün bir köşesindeki buluta yansıyan ışıklarını seyrediyordu.

Nemide, o geceden beri beş on kez şiddetli nöbetler geçirmişti.

O kadar zayıf düşmüştü ki bu akşam oraya kadar üç kişinin yardımıyla gelebilmişti. Şimdi sadece düşünüyordu. Bir haftadan beri konuştuğu kelimeler pek sınırlı kalmıştı.

Zaten Şevket Bey de sürekli hareket eden bir eşya gibiydi. Daima kızının karşısında, gözleri çehresine odaklanmış hâlde oturuyordu. Denebilirdi ki beyni artık kalbinin ızdırabını dinlemekten usanmıştı. Evin içinde bu zavallı baba bir matem gölgesi gibi geziniyor; bir şey anlamak, bir şey söylemek istemiyordu. Bazen Nemide babasına bakıyordu. Bir şey söylüyor, o anlamıyordu. Osman Bey talimatlarını şimdi başkalarına veriyor ancak bunlara eskisi gibi ehemmiyet verilmiyordu. İhtiyar doktorla beraber herkes, bunların bir ölüye yapılan merasim niteliğinde olduğunu hissediyordu.

Şimdi herkes, evde umutsuz bir sessizlik içinde yaşıyordu.

Nemide'nin her şeyi zayıf düşmüştü. Ne var ki düşünüp değerlendirme yapma yeteneği hâlâ garip bir şekilde devam ediyordu. Bir şey söylemek istemiyordu fakat çok sürekli düşünüyordu.

O akşam tuhaf bir dalgınlık içindeydi. Akşamın sarı ışıkları, dizlerinin üzerinde oynuyordu. Gözleri kâh gökyüzünün bulut dalgaları arasında kayboluyor kâh ışıkların hüzün dolu yansımalarına dalıyordu.

Birdenbire genç kız göğsünü tuttu, birkaç kez öksürdü. Ciğerleri yırtılıyormuş gibi ızdırap duyuyordu. Karşısında bir put gibi duran babasına dedi ki:

"Beni yatırsınlar!"

Şevket Bey kalktı, zili çaldı. Nemide'yi yatırdılar. Derin bir baygınlık geldi. Ayakucunda Nergis duruyordu. Şevket Bey iskemlesini yatağın başına getirdi. Şimdi gökyüzü yavaş yavaş hafif bir karanlığa gömülüyordu. Nergis mumları yaktı.

Oda derin bir sessizlik içinde kaldı.

Birdenbire Nemide sıçrayarak, "Baba!" diye bağırdı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Zavallı zayıf kollarını babasının boynuna doladı, vücudu korkunç bir şeyden kaçıyormuş gibi babasına yaklaştı.

Gözleri belirli bir noktaya dikilmişti. Aldığı iri iri nefesler göğsünü kabartıyordu.

Kasılıp kalmış dudaklarından, kilitlenmiş dişleri arasından derin, boğuk bir ses çıkıyordu:

"Baba! Oh! Baba! Korkuyorum!"

Şevket Bey hareket etmedi, bir söz söyleyemedi; orada, ölmekte olan kızının yanında bir put gibi duruyordu.

Nergis yavaşça yaklaştı.

Nemide iri ve sık nefesler almaya devam ediyordu. Sonra birdenbire büyük bir soluk aldı, gözleri döndü. O güzel mavi gözler şimdi renksiz, soluk, başka bir âleme bakıyor gibi farklı ve ulaşılmazdı. Genç kızın başı, ruhsuz bir kalıp gibi babasının omuzuna düştü, dişlerinin arasından şu kelime çıktı:

"Su!"

Nergis su içirdi. Sular, genişleme kuvvetini kaybetmiş boğazından bir hırıltıyla geçiyordu. Nemide son damlaya kadar içti. Ondan sonra etrafına bakındı, karanlıktaymış, bir şey göremiyormuş gibi başı arkasına düştü.

O zaman uzun bir inilti başladı. Kapı açıldı, şimdi herkes odadaydı. Herkes ölümün önünde mağlup bir suskunluk içindeydi.

Bu odanın içinde hüküm süren yalnız ölümün öfkeli ahengiydi.

Şevket Bey hiç hareket etmiyor, anlamıyor gibi bakıyordu. İniltiler uzadıkça uzadı, ne zaman biteceği bilinmez bir süre devam etti. Sonra bir hayatın son seslerinin yankıları olan bu iniltiler, yavaş yavaş ebediyet âlemine kadar gittiler.

***

Bir sene sonra yine bu odada pencerenin yanında bir ihtiyar oturmuştu. Kapı açılıp içeriye diğer bir ihtiyar girdi. Gülerek yaklaştı, omzuna yavaşça eliyle vurdu.

O zaman ihtiyar, parmağını dudaklarının üzerine koyarak, "Sus!" dedi. Köşede, var olmayan bir şey göstererek ekledi:

"Nemide uyuyor..."

***

Gene o sırada bir gece ışıkla dolu bir odanın sedir üzerinde genç bir gelin vardı, dizlerinin dibinde güzel bir delikanlı sevgi dolu gözleriyle eşine bakıyordu.

Her ikisi de mahzundu. Susuyorlardı. Bir an oldu ki ikisinin de gözleri birbirine tesadüf etti, kirpiklerinin etrafında iki damla yaş toplandı. Genç kız eğilerek kocasına yavaş bir sesle dedi ki:

"Zavallı Nemide..."

SON